

**BLUMHARDTIEN VIITOITTAMA
TIE JUMALAN VALTAKUNTAAN**
Leonhard Ragazin *Valtakunnan Evankeliumin* mukaan

Heikki Pesämaa, 258432
Pro gradu -tutkielma
Teologinen osasto, Läntinen A-linja
Filosofinen tiedekunta
Itä-Suomen yliopisto
Tammikuu 2016

ITÄ-SUOMEN YLIOPISTO

Tiedekunta Filosofinen tiedekunta		Osasto Teologia	
Tekijä PESÄMAA, Heikki			
Työn nimi Blumhardtien viitoittama tie Jumalan valtakuntaan Leonhard Ragazin <i>Valtakunnan Evankeliumin</i> mukaan			
Pääaine	Työn laji – Level	Päivämäärä – Date	Sivumäärä – Number of pages
Systemaattinen teologia	Pro gradu -tutkielma	X	10.5.2016
	Sivuainetutkielma		
	Kandidaatin tutkielma		
	Aineopintojen tutkielma		
			66

Tutkielmassa perehdytään kahteen perinteistä kristinuskoista traditiota haastaneeseen eteläsaksalaiseen ”teologisiin”, isä ja poika Blumhardtin. Heidän ”teologiansa” on niin yhteneväinen, että voidaan hyvin puhua yhdestä Blumhardtin ”teologiasta”. Päälähteenä on käytetty *Leonhard Ragazin* Blumhardtista kertovaa kirjaa *Valtakunnan Evankeliumi*.

Isä *Johann Christoph Blumhardt* (1805-1880) joutui pappisuransa aluksi vastentahtoisesti tekemisiin pahalaisen riivaaman tytön kanssa. Tästä alkanut taistelu (mein Kampf) muutti Blumhardtin näkemyksiä pappeudesta, Kristuksen läsnä olevasta voimasta sekä ylipäätään kristinuskon mukaisesta elämästä ja sen ainoasta tarkoituksesta, joka on Jumalan valtakunnan maan päälle tulemisen edesauttaminen. Blumhardtista tuli vaikeissa elämäntilanteissa olevien ihmisten auttaja ja puolestarukoilija.

Köyhiä ja hädänalaisia koskien Blumhardt joutui kuitenkin kiistaan paikallisen seurakuntaneuvoston kanssa, joka katsoi, ettei ”köyhille voi mitään”, johon Blumhardt vastasi, ”köyhät voivat kaiken”. Ristiriita kävi lopulta sovittamattomaksi ja Blumhardt päätti erota papinvirasta, mutta ei suinkaan luopuakseen kutsumuksestaan, vaan jatkaakseen sitä toisaalla ja yhä laajemmassa mittakaavassa. Blumhardt hankki lähistöltä, Bad Boll –nimisestä kylästä, vanhan kylpylärakennuksen ja perusti sinne eräänlaisen rukouskeskuksen, jota hän johti kuolemaansa saakka.

Poika *Christoph Friedrich Blumhardt* (1842-1919) opiskeli myös papiksi Tübingenin yliopistossa, aivan kuten isänsäkin. Papinvirkaa poika-Blumhardt ei kuitenkaan kovin kauaa harjoittanut, vaan siirtyi isänsä kuoleman johtamaan Bad Bollin rukouskeskusta. Hänellä oli isäänsä radikaalimpi, mutta toisaalta myös sosiaalisempi lähestymiskulma kristillisyyden toteuttamiseen käytännössä. Poika-Blumhardtin agenda oli universaali. Hän katsoi Jumalan valtakunnan toteutuvan köyhien aikaansaaman hengellisen vallankumouksen seurauksena. Edistääkseen tavoitetta Blumhardt lähti mukaan politiikkaan ja liittyi uuteen sosialidemokraattiseen puolueeseen, joka tunnettiin enemmänkin kurittomana kapinaliikkeenä kuin vastuuntuntoisena vallankäyttäjänä. Tätä valintaa kirkko ei voinut suvaita ja taas aiheutui ristiriitaa Blumhardtin ja kirkon välillä ja jälleen näkemyserot johtivat Blumhardtin eroon pappisvirasta. Hänen toimintaa ohjaava mottonsa oli lyhyt ja ytimekäs ohje: ”Kuolkaa, että Jeesus saisi elää!”

Tämän tutkielman tarkoitus näiden vaikeiden aikojen vallitessa on osaltaan palauttaa Jeesus Kristus kristinuskon keskiöön. Tämä voi tapahtua näiden Blumhardtin opetusten johdattamana. Johdattakoon tämä rohkea ajatus lukijaa peremmälle tekemään omat johtopäätöksensä.

Avainsanat

Jumalan valtakunta, rukous, opetuslapseus, Jeesus Kristus, toivo

UNIVERSITY OF EASTERN FINLAND

Faculty Philosophic Faculty		School Theology		
Author PESÄMAA, Heikki				
Title The Way to the Kingdom of God marked by the Blumhardts According to Leonhard Ragaz's <i>Der Kampf um das Reich Gottes in Blumhardt, Vater und Sohn – und weiter!</i>				
Main subject	Level	Date	Number of pages	
Systematic Theology	Pro gradu Thesis	10th of May 2016	66	
	☒			

This study focuses on the two southwestern German priests, father and son Blumhardt, who challenged the contemporary traditional Christianity by their Christ-radicalism. Their "theology" is so consistent, that we may talk about the one particular Blumhardt's "theology".

Father **Johann Christoph Blumhardt** (1805-1880) as a Reformed pastor had to face a possessed girl and to deal with the devil itself. From this point began the Battle ("Mein Kampf") that changed Blumhardt's views on the priesthood, the presence of Christ and general living of a Christian in faith and its sole purpose, which is to work for the coming of the Kingdom of God to the world. Blumhardt became a healer who faced poor and distressed people in the Church order to help them and pray for them.

The Church Council members had, however, not considered Blumhardt's acts acceptable, instead they considered those acts are in vain and even harmful. When the council members said to Blumhardt, "The poor can't be helped," he answered, "The poor can it all". Since the disagreement couldn't be solved Blumhardt decided to withdraw from the pastor ministry, but he didn't abandon his mission, but continued it in another and even on larger scale. Blumhardt acquired a real estate in Bad Boll to set up there a kind of prayer center which he led until his death in 1880. In Bad Boll Blumhardt began to implement his own "theology".

Son **Christoph Friedrich Blumhardt** (1842-1919) also studied in Tübingen University to be a priest, just like his father. However, son-Blumhardt did not practice his ministry too long but moved after his father's death to Bad Boll to lead the prayer center. He was more radical than his father had been, but he was also more socially orientated. Son-Blumhardt's agenda was not just local but universal. He saw that the Kingdom of God was to take place as a result of spiritual revolution accomplished by the poor people. To promote this purpose, Blumhardt went into politics. This was something that Church could not tolerate, and once again there was a conflict between a Blumhardt and Church. The contradictions were solved and Blumhardt left the ministry office. Son-Blumhardt's motto was short and straight instruction: "Die, so that Jesus may live!"

The purpose of this study – at these difficult times – is to partly contribute the returning of Jesus Christ at the center of Christianity. This can happen by the Blumhardt's teachings being there to lead us. May these words lead the reader further to make their own conclusions.

Keywords

Kingdom of God, prayer, discipleship, Jesus Christ, hope

Sisällysluettelo

1. Johdanto	1
2. Tutkimustehtävä ja tutkimusmenetelmä	10
3. Isä ja poika Blumhardt.....	11
3.1. Blumhardtien teologinen vaikutus	11
3.2. Blumhardtit	14
3.2.1. Johann Christoph Blumhardt	14
3.2.1.1. Isän taistelu	15
3.2.2. Christoph Friedrich Blumhardt	22
3.2.2.1. Pojan taistelu	23
4. Jumalan valtakunta	24
4.1. Mitä on Jumalan valtakunta?	24
4.2. Kuinka Jumalan valtakunta tulee?	31
5. Blumhardtien toivo.....	35
6. Opetuslapseus.....	37
7. Valtakunnan rukous.....	38
7.1. Isämeidän, joka olet taivaassa	40
7.2. Pyhitetty olkoon Sinun nimesi	41
7.3. Tulkoon Sinun valtakuntasi	43
7.4. Tapahtukoon Sinun tahtosi	46
8. Jeesus Kristus	50
8.1. Ihminen ja Jumala	50
8.2. Jeesuksen tekemien ihmeiden merkitys	53
9. Pohdinta	54
10.Lopuksi	60
11.Lähteet ja kirjallisuus.....	65

1. Johdanto

”Kuitenkin täytyy vielä kerran vakavasti korostaa sitä, mikä on Kristuksessa ilmenneen ja häneen sidotun yliluonnollisen ja kuitenkin luonnollisen maailman oikealle ymmärtämiselle aivan perustavaa merkitykseltään, ja mitä ei milloinkaan saa unohtaa ilman mitä suurimpia vahinkoja – ja tämä koskee koko sanomaa Jumalasta, Kristuksesta ja Jumalan valtakunnasta – nimittäin sitä, että näissä asioissa ei milloinkaan ole kysymys ”objektiivisista”, ulkoisista opeista, joita voitaisiin eritellä kuin tiedettä, vaan elämyksistä, uskon elämyksistä. Niistä erotettuna menettää kaikki varsinaisen sisältönsä, muuttuu opinkappaleiksi ja lopulta myyteiksi, taruiksi. Toisin sanoen: kaikki nämä totuudet ovat totuuksia vain niille, jotka etsivät elävää Jumalaa ja hänen valtakuntaansa ja löytävät sen, ja vieläpä vain siinä määrin kuin he etsivät ja löytävät. Niin pian kuin ne tehdään jonkin jumaluusopin esineiksi – olkoon tämä sitten nimeltään vaikka uskonnollis-sosiaalista – ovat ne heti paikalla turmeltumiselle alttiita. Ne ovat totuuksia, ei filosofeille, eikä järjestelmien tekijöille, vaan Jumalan lapsille ja hänen valtakuntansa taistelijoille.”¹

Tämä tutkielma lähestyy totuutta Blumhardtien elämien ja opetusten kautta. Totuus tulee mahdolliseksi, kun sen tähden kaikesta maailmallisesta ollaan valmiita luopumaan. Ihmisen on jätettävä kaikki – oma tahtonsa – ja seurattava Jeesusta, Totuutta – Jumalan tahtoa.

Jumalan rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan kertoo, että lopun edellä on aika – ja se on nyt – jolloin kaikki ihmiset voidaan tavoittaa ja jokaiselle annetaan mahdollisuus pelastua. Vaara uhkaa meitä ja tunteitamme maailmaa, mutta me nukumme yössä. Vartijat kaupunkiemme muureilla näkevät jo vihollisemme tulevan (*Hes. 33*). Mitä he tekevät pasuunoillaan? Vaikka he varoittavat meitä, niin että meillä olisi mahdollisuus herätä, torjua vihollisen hyökkäys ja säästyä tuholta, me emme usko, koska emme näe pimeydessä eteemme, muistamme vain historiamme.

Vihollinen tulee kuin vedenpaisumus; se tuhoaa historian ja se tuhoaa kaikki ne, joilla ei ole uskoa, joilla on vain historia. Maailma loppuu, kun maailmaa ei enää ole. Mikä sitten on maailma, ellei se ole ihmisten aikaansaannosten historia? Kun historia häviää, sen sijain – maailma – lakkaa olemasta. Historia on koko maailman, kaiken tiedon ja materian historia, mutta Jumalalla ei ole historiaa.

---

¹ Ragaz, 114.

Tässä tutkimuksessa tarkastellaan sveitsiläisen professorin ja teologin, **Leonhard Ragazin** (1868-1945), teoksen *Valtakunnan Evankeliumi* perusteella kahta saksalaista uskonnollista vaikuttajaa: isä ja poika Blumhardtia sekä heidän näkemyksiään Jumalan valtakunnasta ja sinne johtavasta tiestä. Tällä tiellä keskeisiä matkakumppaneita ovat taistelu, toivo, opetuslapseus, rukous ja kaiken yläpuolella tietenkin itse Jeesus Kristus. Ragaz oli yksi ensimmäisistä vuorovaikutuksellisista teologeista sekä Sveitsin uskonnollissosiaalisen liikkeen alullepanijoista.

Vuonna 1922 hän julkaisi 321-sivuisen teoksen *Der Kampf um das Reich Gottes in Blumhardt, Vater und Sohn – und weiter!*

Valtakunnan Evankeliumi -teoksessaan Ragaz selvittää myös oman teologiansa suhdetta Blumhardtien sanomaan. Hän lainaa lukuisia Blumhardtien omin sanoin lausuttuja puheita ja sanontoja, eikä edes pyri haastamaan niitä oman teologiansa perusteella. Päinvastoin, Ragaz lähestulkoon ylistää Blumhardtien ”teologiaa” esittämällä niin kattavan ja hyvin järjestetyn kuvauksen Blumhardtien ajatuksista, ettei mikään muu tietolähde saata vastaavaa tarjota. Ragazin laatima runko onkin edelleen ylivertainen huomioiden kaikki muutkin nykyisin saatavilla olevat Blumhardt-tutkimukset. Ragaz tunsi Blumhardtit ja heidän ajatuksensa tarpeeksi hyvin ja hänellä itsellään oli riittävä teologinen pätevyys, jotta hän saattoi laatia näin verrattoman tutkimuksen Blumhardtien ”teologiasta”. Ragaz oli lisäksi tarpeeksi viisas, ettei hän yrittänyt pakottaa Blumhardtien tavanomaisista kovasti poikkeavia ajatuksia yhteenkään perinteisesti miellettyistä jumalasuhteista.²

Valtakunnan Evankeliumi on kasvanut eräästä aivan pienestä siemenestä. Tarkoitukseni oli vain muutamilla lehdillä kirjoittaa aivan yksinkertainen ja suppea, julistuksentapainen ”selostus” siitä, mitä Blumhardteissa ja Blumhardtien kautta on ilmestynyt ja tapahtunut. Tämöisen ”selostuksen” laatiminen oli minulle pyhä velvollisuus. Sen tuli olla samalla kertaa kiitoksena ja tunnustuksena. Mutta siitä syntyi ikään kuin itsestään yhtenäinen esitys Blumhardtien edustamasta totuudesta, tämä niin ymmärrettynä, että se on oleva samalla oma tunnustukseni. Minä tahdoin sillä tavoin johdattaa Blumhardtiin, että minä omalla kielelläni puhuisin siitä asiasta, joka muodostaa Blumhardtien elämäntyön.

Näin ollen ei tämä selostus saanutkaan olla ”historiallinen” kertomus, vaan eräs ”todistus”. Tämä näytti minusta parhaiten vastaavan kummankin miehen, erityisesti nuoremman Blumhardtin luonnetta.³

Ragaz toivoi saavansa vielä itsekin nähdä entistä kirikkaampina ne päämäärät, joita hän toivoi ja joihin hän uskoi. Ennen kaikkea hän odotti Jumalan valtakuntaa, jonka tänne

---

² Eller, 1.

³ Ragaz, 411.

tuojana on korkeampi voima kuin ihmistyö. Tämä odotus on hänen Blumhardt-kirjansa tärkein sanoma.⁴

Aika on meidän vihollisemme; aika on iäisyyden vihollinen, aika, joka käärii meidät kuin vanha vaate ja heittää meidät kuoleman pimeyteen; jonka me kylläkin jälleen unohdamme, sitten taas pian itsekin riutuaksemme kuolemaan. Niin, aika on meidän vihollisemme, se ei tuo meille mitään, mutta Kristus tuo. Ja se, mitä Kristuksen kautta täytyy syntyä Kristuksen ihmisissä, se yksin tuottaa sitä hedelmää, jota ihmiskunta on Jumalalle velkaa jo monien, monien vuosisatojen takaa.⁵

Vaikka tämä aika Ragazin mukaan onkin mahdollisuuden aika, tämä aika ei vielä ole ymmärryksen aika. Sen vuoro tulee tuonnempana, joskin vihollinen on silloin jo kaupungeissamme, kodeissamme ja sänkyjemme vieressä. Ymmärryksen tullessa myös Tuomari on tullut. Harvat maailmasta luopuneet ymmärtävät olla hereillä; vain he pelastuvat ja selviytyvät uuteen aamuun. Heidän kauttaan tulee Jumalan valtakunta maan päälle.

Ragazin teoksen perusteella Blumhardtit, poika varsinkin, saavat paikoin hyvin ehdottoman ja radikaalin jopa vallankumouksellisen viitan hartioilleen. Ragaz julistaa, että meidän on syytä tasoittaa Blumhardtien viitoittama tie Jeesuksen Kristuksen maan päälle tulemiseksi, sillä Hän tulee pian, kuten on luvannut ja tuo tullessaan Jumalan valtakunnan. Kristinuskossa on kyse ikuisen mysteerin jatkuvasta aktualisoimisesta. Se on ihmisen tehtävä – elävän Jeesuksen Kristuksen ottaminen vastaan nyt.

Jumalan ja maailman, hyvän ja pahan välillä käytävän taistelun täytyy tulla päätökseen. Muuten se ei olisi niin vakavaa, se olisi pelkkää näytelmää.

Tähän sisältyy tuomion ajatus ja tämän ajatuksen merkitys maailmankatsomukselle ja uskolle. Tuomionajatus on siveelliselle maailmankatsomukselle ja siveelliselle uskolle välttämätön. Tuomio merkitsee juuri ratkaisua ja semmoisena tuomio on sama kuin erottaminen (*krisis*, kreikk. tarkoittaa sekä tuomiota että erottamista). Tämä on kylläkin jo pitkän aikaa ollut uudenaikaiselle ajattelulle vierasta. Sillä tämä ajattelu on tottunut kuvittelemaan maailmanhistorian kehitystä loppumattomaksi, ehkä kylläkin nähden siinä ”edistymistä”, joka kuitenkin sitten lopulta häviää tuleen tai ikuisen jäähän. Tällä tavoin tulee historian siveellinen tarkoitus uhratuksi, ja täten mainittu ajattelu lankeaa karkeampaan tai hienompaan naturalismiin. Pohjimmiltaan tulee itse historiakin uhratuksi. Sillä eihän historiaa ole siinä, että yleensä jotakin tapahtuu, vaan siinä, että tapahtuu jotakin tarkoituksenmukaista. Mutta tällä tarkoituksenmukaisella on alkunsa ja loppunsa. Se tulee – sisäisestä loppumattomuudesta huolimatta, niin, vieläpä juuri sen tähden – valmiiksi. Se palaa itseensä takaisin. Sen tunnusmerkkinä näin ollen on itseensä takaisin palaava, eikä tuo uudenaikaisen ajattelun äärettömyyteen häviävä viiva.

---

⁴ Ragaz, kirjan tekijäesittelystä (suomentaja Sigfrid Sirenus), 19

⁵ Ragaz, 203.

Ja tästä syystä Raamattu, elävän ja pyhän Jumalan kirja, on samalla myös tuomion kirja. Jo luomistyö on tuomiota, sikäli kun se erottaa valon ja pimeyden. Tuomio syvemmissä merkityksessä alkaa syntiinlankeemuksessa, ja tuomio on myöskin viimeinen sana. Toisaalta on tuomion päämääränä uusi taivas ja uusi maa, siis uusi luomakunta. Maailmanhistorialla on tarkoitus, se tulee ratkaisuun. On olemassa todellinen historia. Meidän historiallinen ajatus-
tapamme johtuu silminnähtävästi Raamatusta. Pakanuus ei syvemmissä merkityksessä tunne mitään historiaa, sillä on vain aavistuksia siitä. Todellista historiaa on vain siellä, missä on elävä Jumala; Jumala, joka vapaasti luo, sekä ihminen, joka vapaasti on Hänen työkumppaninsa. Historiaan kuuluvat luominen ja tuomio. Tuomio saattaa luomisen täyttymykseensä sen kautta, että se uudistaa sen. Jumala, joka alussa erottaa valon ja pimeyden, tekee sen lopussa uudelleen. Hän itse on sekä alku että loppu. Historia on Jumalan jälleentulemistä.⁶

Ragaz ei maalaile Jeesuksen seuraajille mitään auvoista tulevaisuudennäkymää, vaan asettaa todelliset kristityt ensimmäisinä Jumalan tuomittaviksi. Uskonnollinen uhka on potentiaalinen tuomio, jonka käyttöluvan olemme omineet Jumalalta itsellemme ikään kuin itsestään selvänä historiallisena oikeutenamme. Mutta Jeesus ei tuominnut ketään, vaan me tuomitsimme Jeesuksen; Jeesus ei antanut meille ihmisen tuomitsemisen oikeutta, me vain otimme sen häneltä itsellemme. Ihminen ei voi tuomita toista tuomitsematta samalla myös itsensä ja myös Jeesuksen. Jokainen Jeesuksen nimeen annettu kirous ja tuomio on Jeesukselle langetettu kirous ja tuomio.

Jumalan kasvojen täytyy päästä loistamaan kaikkiin oloihin, jotta tulisi muutoksia, ja jokaisen tämmöisen ajatuksen: *”Oi, ei tästä kaikesta ole mitään hyötyä, ei apua, tässä ei voida tehdä enää mitään”*, täytyy tulla suorastaan synniksi. Voidaan todellakin jotakin tehdä, ja täytyykin jotakin tehdä, eikä meillä saa olla mitään lepoa päivällä eikä yöllä. Tämän kaiken täytyy muuttua toisenlaiseksi! Tämän täytyy olla sydäntemme huutona herkeämättä!

Ja mitä sitten voidaan tehdä? Ainakin voimme ottaa syyllisyyttä päällemme. Hurskaille on luvassa taivaassa vain tuomiota, eikä siellä odota mitään sohvaa!

Kristikunnassa on lahkoja, jotka jo nyt iloitsevat siitä, että heidät muutetaan ja että he leijaillevat taivaaseen sekä naureskelevat niille ihmisparoilta, jotka jäävät tänne jäljelle. Näin ei asia kuitenkaan ole. Siksi meidän asianamme nyt onkin käydä käsiksi johonkin työhön, koska me olemme ensimmäiset, jotka joutuvat tuomiolle, emmekä ensimmäiset, jotka taivaassa saisimme istua sohvaan. Sillä ainoastaan ne, jotka ensimmäisinä Vapahtajan kanssa antautuivat tuomiolle, voivat tulla työaseiksi jatkuvaan työhön muiden ihmisten hyväksi.⁷

Blumhardteja askarruttanut kysymys koski erilaisia kristinopillisiä tulkintoja. Heidän oli mahdotonta ymmärtää, kuinka voi olla vallalla sellaisia kristillisiä oppeja, jotka oikeuttavat tunnustajansa määrittelemään itsensä muita paremmaksi ja ulkopuoliset itseä huonommiksi? Kuinka yhä voi olla kristillisiä oppeja, jotka ovat omineet itselleen vallan yli

---

⁶ Ragaz, 192-193.

⁷ Ragaz, 205.

Jumalan? Mitä jumala on silloin, kun ihminen asettaa sen käytölle normit ja palvelemiselle ehdot? Mitä Jumala ajattelee tällaisten oppien välisistä oikeassa olemisen kilpailuista ja tuomiovallan omimisista? Entä mitä ihmiset ajattelevat Jumalasta, kun he rajoittavat Hänen valtansa omaksi hyödykseen? Blumhardtien vakaa käsitys oli, ettei Jumala uhkaa ihmistä, vaan rakastaa niin paljon, että antaa ainoan Poikansakin tänne meidän tuomittavaksemme yhä uudelleen ja uudelleen. Ihmisen tulisi kunnioittaa ja pelätä Jumalaa niin paljon, ettei haastaisi häntä omilla tarpeillaan.

Tanskalainen filosofi, **Søren Kierkegaard** (1813-1855), jonka **Vernard Eller** (1927-2007) omassa Blumhardt-teoksessaan *Thy Kingdom Come* nimeää isä-Blumhardtin ohella merkittävimmäksi neo-ortodoksisen liikkeen taustavaikuttajaksi,⁸ katsoi, ettei usko ole mikään suhde jotain tiettyä yksittäistä asiaa kohtaan. Sen sijaan hänen näkemyksensä mukaan usko perustuu fundamentalistiseen tilaan, joka luonnehtii ihmisen suhdetta koko olemassaoloa kohtaan, milloin olemassaolo näyttäytyy aidoimmillaan: ”*Jos siis olen kristitty, evankeliumin historiallinen totuus on uskoni kannalta yhdentekevä asia. Minun ei tule yrittää hivuttaa uskoani kohti ”todennäköistä tietoa”, minun ei tule yrittää järjellisesti ja rationaalisesti perustella sitä, mikä on asemoitu uskon alle. Sillä – ja tämä on ydinkohta! – uskoa ei ole ilman objektiivista epävarmuutta. Uskon tekee uskoksi nimenomaan erehtymisenmahdollisuus.*”⁹

Kierkegaard, kuten molemmat Blumhardtinkin, painottaa, että usko on valintaa ja valinnan on toistuttava koko ajan, koska olemassaolo eteenpäin on aina radikaalisti auki, sama valintatilanne toistuu koko ajan. ”*Koko elämä on toistoa*”, ”*toisto on muistamista eteenpäin*”, ”*toistoon sisältyy elämän aitous ja todellisuus*”, Kierkegaard kirjoittaa, ja kirjan nimikin on *Toisto*. Valinta ja usko voi vain toistua, hypyn on toistuttava koko ajan.¹⁰

Meidän on rohjettava katsastaa myös kirkkomme historiallista vaikutusta uskoomme. Varsinkin katolinen kirkko on ottanut eksklusiiviseksi oikeudekseen olla erehtymätön. Tämä erehtymättömyydenoikeus synnytti Blumhardteillekin, erityisesti pojalle, tarpeen kirkollisten instituutioiden ankaraan arvosteluun. Mikään ihmisen asettama instituutio ei voi olla historiallisesti tarkasteltuna erehtymätön. Kaikella historiallisella on pahana ta-

---

⁸ Eller, xiv.

⁹ Saarinen, 316.

¹⁰ Saarinen, 318.

pana kasvaa itsestäänselvyyksiksi vailla tarvetta olemassaolonsa syiden kriittiseen selvittämiseen. Myös kirkosta on kasvanut historiallinen itsestäänselvyys, kenties mahtavin, mitä koskaan on ollut. Kirkko oli alussa köyhä ja sen vähät papit olivat köyhiä, mutta usko oli rikas ja papit olivat uskossaan vahvoja – uskoa varjeltiin kuin parasta viiniä! Sana oli yksi ja Sanassa oli kaikki – koettu, uskottu ja todeksi eletty.

Jumalan valtakunta ei tunne mitään pappeja, eikä mitään jumalanpalvelusmuotoja, ei erikoisia pyhiä aikoja eikä paikkoja. Jokainen Jumalan valtakunnan kansalainen on pappi. Jumalanpalvelusta on jokainen teko, ja pyhä on jokainen aika ja jokainen paikka. Kristuksen seurakunta on maallikkoluonteinen. Siinä ei ole mitään jumaluusoppineita, eikä pappeja, vaan kaikki kuuluvat papistoon. Heillä ei ole mitään temppeleitä, sapatteja, jumalanpalveluksia. He ovat yhtä perhettä, Jumalan perhettä keskellä maailmaa; ja tämä perhe tahtoo laajeta maailmaan, ja sen ainoana jumalanpalveluksena on perheen yhteinen veljesateria.¹¹

Poimin kerrattain kirjahyllystä käsiini vaatimattoman oloisen kirjan, jonka selkämys ei vaikuttanut entuudestaan tutulta. Keltaiseen kansipaperiin painettu teksti tiesi kertoa kirjan nimeksi *Perimmäisten Kysymysten Äärellä*; kirjoittajaksi selvisi samalla **Rolf Arnkil** (1923-1964) – minulle entuudestaan tuntematon kirjailija. Kyseessä oli kooste kirjeenvaihdosta, jota käytiin vuosina 1960-61 Arnkilin, teologian tohtori **Sigfrid Sireniuksen** (1877-1961) sekä mineralogian ja geologian professori **Pentti Eskolan** (1883-1964) välillä.

Kirjeenvaihdon juoni alkaa hahmottua, kun heti ensimmäisessä kirjeessään Sireniukselle Arnkil kertoo vakavasta ja parantumattomasta sairaudestaan, joka tulisi väistämättömästi kuluttamaan hänet loppuun ja johtaisi hänet ennenaikaiseen kuolemaan. Sekä Sirenius että Eskola olivat kirjeenvaihdon aikaan jo kahdeksankymppisiä, pitkän ja ansiokkaan akateemisen uran tehneitä ikämiehiä, jotka tahoillaan myös tunsivat aikansa olevan vähissä. Elämän rajallisuuden huomioiminen ja kunnioittaminen näkyivät kirjeiden sävyssä kautta linjan.

Kuolevien miesten kirjoittamat kirjeet ovat herkkiä, teeskentelemättömiä, toisia ihmisiä, heidän taustojaan ja elämänkatsomuksiaan arvostavia sekä syvästi spirituaalisia, mutta tavallaan myös hengessään ankaria. Useissa kirjeissään Arnkil viittaa joihinkin Blum-

---

¹¹ Ragaz, 288.

hardtihin ja tunnustaa heidän huomattavan suuren vaikutuksen hänen omalle totuudenetsinnälleen. Intouduin *Perimmäisten Kysymysten Äärellä* –kirjan perusteella etsimään käsiini tietoa Blumhardteista ja heidän hengellisistä näkemyksistään.

Arnkil kirjoittaa 22.2.1960 Sireniukselle:

Sydämelliset kiitokset Teille, tri Sirenus, vaivannäöstänne lähettäessänne minulle Leonhard Ragazin Blumhardteista kertovan kirjan *Valtakunnan evankeliumi*. Olen nyt lukenut kirjan läpi ja aloitan sen heti jälleen alusta. Suoraan sanottuna olen aika tavalla ymmällä, sillä tunnen jälleen olleeni johdatuksen alaisena.¹²

...ja sitten 5.3.1960 Eskolalle:

Luen parhaillaan Ragazin Blumhardt –kirjaa toistamiseen alleviivaten sitä tapani mukaan. Tämän viivauksen suoritan oikeastaan poikiani varten – jospa joku heistä aikanaan kiinnostuu niihin kirjoihin, joita heidän isänsä niin kiinnostuneena luki ennen kuolemaansa.¹³

Valtakunnan evankeliumi on Leonhard Ragazin 1920-luvun alussa kirjoittama ja Arnkilin kirjeenvaihtokumppanin Sigfrid Sireniuksen suomentama opasteos Blumhardtien uskonnokäsityksistä. *Perimmäisten kysymysten* minussa esiin nostama tunnekuuhunta sai järisyttävää vahvistusta – Blumhardtien *Evankeliumi* vei minua mennessään ja mieleni teki alkaa alleviivailla lauseita toisensa perään. Henkeä haukkoen ja leuka vavisten syvennyin vahvaan sanomaan. Ennen pitkää olin saanut imettyä itseeni oppia sen verran, että käsitin, ettei Blumhardtien totisiin ajatuksiinsa ja heidän töihinsä voisi noin vain pikaisesti ja pintapuolisesti tutustua, vaan niiden edessä olisi luovuttava niin akateemisista ehdoista kuin arkisista ajanpaineistakin ja antauduttava ajattelemaan, ja sitäkin enemmän! Kirjan selvittämisen sanoman pariin olisi heittäydyttävä uudelleen ja uudelleen, täydellisen kierkegaardilaisesti itsensä unohtaen!

Kierkegaard on ennakoanut 1900-luvun ajattelua ehkä monipuolisemmin kuin kukaan toinen 1800-luvun filosofi. Hänen hahmottelemassaan maastossa kulkevat 1900-luvun eksistentiaalinen ajatussuunta. Hän on elämänfilosofi, joka hyökkää kaikkein akatemioiden ohitse yhteiskunnan ja kokonaiskulttuurin kimppuun – tätä filosofista kirjailijaa ei mikään instituutio voi sitoa! Hän on innoittanut osaa parasta uskonnonfilosofiaa ja filosofisesti virittynyttä teologiaa; hänen vaikutuksensa taiteelliselle, filosofiasta sisältöä ja kipinöitä etsivälle mielelle on sivuuttamaton. **Ludwig Wittgenstein** mainitsee tämän vangitsemaan mielen 1800-luvun syvällisemmäksi ajattelijaksi.¹⁴

---

¹² Arnkil 1963, 9.

¹³ Arnkil 1963, 11.

¹⁴ Saarinen, E. 303.

Blumhardteille *minä*-itse, ihminen, yhteiskunta, ideologia, uskonto tai edes elämä sinälään eivät sellaisinaan olleet kypsymättömiä aihioita kummempia: ihmistä instituutioineen tarvitaan totuudellisena, sillä ilman totuudellisuutta Jumalan valtakunnan asia ei edistyisi. Vasta totuuden ymmärtäminen, sen varaukseton uskominen ja totuussuhteen hyväksi työskenteleminen antaisivat varsinaisen aiheen olevaisten olemassaololle: Jumalan valtakunnan – joka on maali, totuus – tulemiselle.

Jukka Tarkan (1942-) toimittama Rolf Arnkilin vuosina 1960-61 käymään kirjeenvaihtoon perustuva *Perimmäisten Kysymysten Äärellä* riisui puolustustani sivu sivulta ja kerros kerrokselta. Perimmäisten kysymysten äärellä ihminen on lopulta yksin, alaston ja avuton – hänen uskosta paljastuu esiin kaipuu totuudellisuuteen, mikä johtaa hänet rakentamaan uuden suhteen totuuteen.

Elämän katoavuuden oivaltaminen on yksi onnen edellytyksiä. Ihmiselämässä läsnä oleva surumielisyyden häivä ei ole sama kuin pelko. Päinvastoin. *Memento mori*, tietoisuus siitä, että ihminen kerran muuttuu maaksi jälleen, on osa ihmisen kypsymistä. Tietoisuus elämän katoavuudesta saa ihmisen tajuamaan miten suhteellista kaikki on. Vain se, joka on tottunut ajatukseen kuolemasta, voi päästä todelliseen rauhaan.¹⁵

Voiko ihmisellä olla toivoa ennen kuin se on perusteellisesti menetetty? Mistä toivo kumpuaa sen jälkeen, kun elämä muuttuu rajoittuneeksi ja paljastuu rajalliseksi? Kuoleman läheisyys synnyttää tarpeen perimmäisten kysymysten pohdintaan: mikä on totuus? Näitä kysymystä kirjeenvaihtoverukset pyrkivät lähestymään käyttäen opaskirjanaan muun muassa Ragazin *Valtakunnan Evankeliumia*.

Kuoleman kautta vapautuminen merkitsee vertauskuvallisesti kaikista itsekkäistä ja maallisista merkityksistä lopullisesti luopumista, entisen elämän poisjättämistä. Kuolemanalainen orjuus puolestaan tarkoittaa tahdonalaista toimintaa – eli itsekkäiden ja maallisten merkitysten ohjailemaa epäelämää, kaiken haalimista, omimista ja mukana kantamista. Elämän aikana olisi kertakaikkisesti kuolemalla kuoltava pois ja lakattava elämästä jatkuvasti kuolleena.

*Anna kuolleiden haudata kuolleensa
– jätä kaikki ja seuraa minua.
Matt. 8:19-22*

---

¹⁵ Wikström 2002, 85.

Rolf Arnkil tutkii elämäänsä ja uskoaan kirjeenvaihdossa, jota läpikäydessään lukija pienenee kokoisekseen ja kohtaa vähässä suurimman. Arnkil löytää elämälleen tarkoituksen ja antaa ohjeet sitä etsiville. Johdatellakseni lukijaa perimmäisten kysymysten äärelle lainaan tähän kolme esimerkkiä miesten välisestä kirjeenvaihdosta:

Arnkil kirjoittaa Sigfrid Sireniukselle 19.9.1960:

Sigfrid, vanha ja viisas, olen ymmällä ja neuvoton. Olen viime kesänä saanut kokea tapahtumasarjan, jota eräät kutsuvat ihmeeksi. Toiset taas pitävät kaikkea varsin luonnollisena. Mieleeni muistuu vastaavanlainen tapaus Waltarin kirjasta, tuosta ihmeellisestä taideteoksesta, jossa päähenkilö, palatessaan eräänä iltana kohti Jerusalemia sokeaa kerjäläistä taluttaen ottaa käteensä kiven ja pyytää Jumalaa voimansa osoitukseksi muuttamaan sen leiväksi. Kivi pehmenee hänen käsissään ja muuttuu, tai osoittautuu, pyöreäksi juustoksi. Ihme! – mikä ihme tuo oli, joltakin ohikulkijalta oli pudonnut juusto, joka oli kiven näköinen. Kuinka mestarillisesti kuvattu siinä meillä on ylikuonnollinen tapahtuma pähkinän- tai tässä tapauksessa juustonkuoressa. Tiedän, että ymmärrät, mitä tarkoitan, kun kerron tuon tuostakin tuijottavani muistikirjani lehteä – joka on päivätty 22.5.1960, ja jossa lukee: Se, että makaan edelleen sängyn pohjassa, johtuu uskoni pienuudesta, ja mitättömyydestäni. Minulta odotetaan suuria tekoja, mutta henkeni on pieni. Mitä minun on tehtävä? Mitä minulta odotetaan? En haluaisi antaa tämän tilapäisen terveyteni kuluu hukkaan, miksi minulle ei siis suoraan ilmoiteta, mihin minua säästetään? Saan lukea ja kuulla päivittäin, miten ihmiset ovat yhteydessä ja keskustelussa Jumalan kanssa, minusta täytyy puuttua jotain, kun en kuule Hänen puhuttakaan. Hiljennyn, kuuntelen, en kuule. Miksi Hänen pitää olla niin salattu? Joskus, nopeasti kiitävänä hetkinä uskon tuntevani Hänen läheisyytensä, mutta Hän ei silloinkaan puhu eikä käske. Hän vain on – suuri, mittaamaton Hyvyys.¹⁶

Eskola, joka oli tiedemies ja elämäkatsomukseltaan vakaumuksellinen ateisti, kirjoittaa 23.3.1960 kirjeessään Arnkilille oman käsityksensä totuudesta:

Olen lukenut tuosta transsendenssi-käsitteestä ennenkin, mutta en ole ymmärtänyt sillä olevan olla mitään todellisuusvastinetta enempää kuin millään muullakaan metafysisellä käsitteellä. Mutta toiselta puolen olen ajatustietä, tosiasioiden pohjalta lähtien joutunut toteamaan luonnossa vallitsevan ohjauksen ja kaitselmuksen todellisuuden ja monta muuta täysin käsitämätöntä asiaa. Tästä seuraa oivallus, ettei ole mielekäästä kieltää jotakin sen vuoksi, ettei sitä ymmärrä.¹⁷

Sirenius kirjoittaa Arnkilille 13.11.1960 kirjeensä lopussa:

Olen usein ihmeteltyt, ettei maailman Vapahtaja kirjoittanut mitään, kerran vain sormillaan hiekkaan, silloin kun hyvin hurskaat halusivat kivittää syntisen naisen. Ja kuitenkin Hän on kirjoittanut syvemmin kuin kukaan muu. Ja Hänestä on maailmassa kirjoitettu enemmän kuin ainoastakaan maapallolla eläneestä ihmisestä. Katsos, Ystäväni, Totuus on sellainen!¹⁸

*Sinä, Jumala, olet ainoa turvani.
Miksi olet hylännyt minut?
Miksi minun täytyy kulkea surusta synkkänä,
kärsiä vihollisen sortoa?*

---

¹⁶ Arnkil 1963, 15.

¹⁷ Arnkil 1963, 21.

¹⁸ Arnkil 1963, 82-83.

*Lähetä valosi ja totuutesi!
Ne johdattakoot minua, ne viekööt minut
pyhälle vuorellesi, sinun asuntoihisi.
Minä tahdon tulla sinun alttarisi eteen,
sinun eteesi Jumala, minun iloni!
Siellä saan ylistää sinua lyyraa soittaen,
Jumala, minun Jumalani!
Miksi olet masentunut, sieluni, miksi olet niin levoton?
Odota Jumalaa!
Vielä saan kiittää häntä, Jumalaani, auttajaani.
Ps. 43:2-5*

2. Tutkimustehtävä ja tutkimusmenetelmä

Tämän tutkimuksen tarkoituksena on kuvata Johann Christoph ja Christoph Friedrich Blumhardtin näkemyksiä Jumalan valtakunnasta perustuen tunnetun sveitsiläisen teologi Leonhard Ragazin Blumhardtien opetuksia ja puheita käsittelevään kirjaan *Valtakunnan Evankeliumi*, joka on päälähteeni. Muuta kirjallisuutta olen käyttänyt tukeakseni tutkimukseni selkärankaa siinä määrin kuin on ollut tarpeellista työni pystyyn saamiseksi. Varsinkin Vernard Ellerin Blumhardtien opetukseen perustuva kirja *Thy Kingdom Come* sekä **Christian T. Collins-Winnin** Journal of Spiritual Formation&SoulCare julkaisuun kirjoittama artikkeli *Groaning For The Kingdom Of God* sekä **Topi Tarkan** Blumhardtien käsittelevä kirja *Myös Maan Päällä* ovat olleet suuresti paitsi syventämässä ja rikastuttamassa ajatteluani myös edesauttamassa tutkimustyöskentelyäni.

Tutkimuksen tavoitteena on selvittää keskeisimpiä kohtia Blumhardtien opetuksista liittyen Jumalan valtakunnan asian edistämiseen maan päällä. Tutkimusmenetelmänä on kirjan sisällön systemaattinen analyysi.

3. Isä ja poika Blumhardt

3.1. Blumhardtien teologinen vaikutus

Nämä kaksi Blumhardia, *Johann Christoph* (1805-1880) ja *Christoph Friedrich* (1842-1919), olivat isä ja poika. Heidän uransa – luonteeltaan paljon enemmän pastoraalinen kuin teologinen – painottui isän Bad Bolliin perustaman eräänlaisen kristillisen retriittikeskuksen johtamiseen. Bad Boll on pieni kaupunki eteläisessä Saksassa, lähellä Stuttgartin kaupunkia. Blumhardtien ajatukset uskosta ovat niin paljon yhteneväisiä, että niitä voidaan käsitellä yhtenä ”teologiana”.

Tässä tutkielmassa selvitän, kuinka isä ja poika Blumhardtien elämien ja opetusten seurauksena perinteinen pietistinen uskonkäsitys laajeni yksilöllisestä sielukeskeisyydestä sisältämään huolenpitoa myös kanssaihmisistä ja sosiaalisesta ympäristöstä. Blumhardtien pappudessa ja elämässä Würtembergin pietismillä oli keskeinen rooli. Se käy ilmi heidän hengellisyyden ja sosiaalisen toiminnan lähentymisessä, jonka näkyy sekä hengellisenä rikkautena että sen syvällisenä vaikuttavuutena. Vaikkakin suhteellisen tuntemattomina englanninkielisessä maailmassa, Blumhardtit tunnettiin johtavina hahmoina saksankielisessä Euroopassa. Heidän vaikutuksensa voidaan liittää moninaisesti helluntalaisiin liikkeisiin, kuten myös ekumeenisiin liikkeisiin, lähetyssurakuntiin, ja uskonnolliseen sveitsiläisen sosialismin traditioon.¹⁹

Heidän ajattelunsa keskeisin tema ja iskulause, joka nousi Würtembergin pietistisistä ympyröistä 1800-luvulla, oli: ”*Jesus on voittaja!*”. Blumhardtien iskulauseen säteilevän valaiseva merkitys syntyi erinäisten tapahtumasarjojen seurauksena. Ne sisälsivät muiden muassa Johann Christoph Blumhardt vanhemman suorittamaa eksorkismia (paholaisten karkotusta) nuoresta naisesta ja sitä seurannutta hengellistä heräämistä. ”Jeesus on voittaja” –lausahdus summaa yhteen sen, mitä voidaan vakuuttavalla tavalla kuvata sisäisenä tuntemuksena ylös nousseesta hengen vahvistamasta ja läsnä olevasta Kristuksesta, joka tulee vapauttamaan ihmiskunnan ja koko luomakunnan kärsimyksestä ja vankeudesta.

---

¹⁹ Collins-Winn, 59.

Tässä valossa katsottuna kristityn taistelu ja kutsumus kohti Jeesuksen läsnä oloa tarkoittavat sekä sen odottamista, että sen jouduttamista. Jeesuksen läsnäololla tarkoitetaan Jumalan valtakunnan toteutumista maan päällä, mutta vasta maailmaa koettelevan tuntevan kärsimyksen seurauksena. Vanhempaa Blumhardtia koetellut vallitseva kärsimys oli sairaus, jonka hän kohtasi papinvirassaan, kun nuorempi Blumhardt olisi laajentanut toiminnan fokusta käsittämään myös köyhien ahdinkoa ja siitä aiheutuvia seuraamuksia. Tämä ”*jouduttavan odottamisen*” näköala aiheutti varsinaisen Jumalan Hengen hyökyaallon, jonka mukana Herra palauttaisi kaikki asiat ennalleen.²⁰

Blumhardtien teologia on sisällytetty heidän elämänselähistoriaansa. Tuskin kukaan pystyy määrittämään ja analysoimaan mitä Blumhardtit eläessään kokivat; se täytyy vain yrittää kokea kuuntelemalla heidän tarinansa ja lukemalla heidän kirjoituksensa. Muutoin heidän todellinen merkityksensä, teologinen tarkoituksensa ja heidän todistamansa hengellinen hedelmällisyys jäävät pimentoon.

Neo-ortodoksisen liikkeen kannattaja ja huomionarvoinen teologinen vaikuttaja, sveitsiläinen **Emil Brunner** (1889-1966) on nimennyt Christoph Blumhardtin ja **Sören Kierkegaardin** kahdeksi kaikkein merkittävimmistä Neo-ortodoksisen liikkeen taustavaikuttajista.²¹ Myös liikkeen ”isä”, niin ikään sveitsiläinen **Karl Barth** (1886-1968) on tunnustanut tämän omaksi kannakseen. Ja riippumatta edellä mainittujen näkemyksistä ovat sekä Leonhard Ragaz että saksalainen kulttuurikriitikko ja Kierkegaard-tutkija **Theodor Haecker** (1879-1945) osoittaneet kiinnostusta tähän asiaan ja hekin ovat yhdistäneet Blumhardtin ja Kierkegaardin ajatukset kiinteästi toisiinsa. Emil Brunnerin isä oli tullut uskoon Christoph Blumhardtin opetuksessa, mikä ei ole voinut olla vaikuttamatta Emilin omaan suhteeseensa Blumhardteihin muutoinkin kuin pelkästään intellektuaalisilla painotuksilla huomioiden.²²

Dialektiseen teologiaan perehtynyt sveitsiläinen **Eduard Thurneysen** (1888-1974), joka oli Karl Barthin pitkäaikainen pastoritoveri, vieraili Bad Bollissa ja opiskeli Blumhardtin johdolla vuonna 1904. Jälkeenpäin juuri hän esitteli Blumhardtin ja Bad Bollin Barthille. Vuonna 1926 Thurneysen julkaisi pienen kirjasen Blumhardtien ajatuksista. Lisäksi hän

---

²⁰ Collins-Winn, 59.

²¹ Eller, xiv.

²² Eller, xiv.

lainasi Blumhardteja omaan sielunhoidolliseen kirjaansa. Karl Barth kirjoitti yli 30 vuoden aikana kolme eri esseetä Blumhardteista ja antoi heille päähuomion sekä *Church Dogmatics* –kirjassaan että muissa töissään. Barthin omaa teologiaa kuvaavaksi koetinkiveksi hän valitsi moton ”*Jeesus on voittaja*”, joka on peräisin isä-Blumhardtilta. Gerhard Sauterin Blumhardteja koskevassa väitöskirjassa hän on otsikoinut pääkappaleen: *Huomioita koskien Christoph Blumhardtin ja Karl Barthin näkemysten välistä yhteyttä*.²³ Kirjassaan *God, Grace and Gospel* Karl Barth kritisoi 1800-luvun evankelista kristinuskoa, mutta ei lue Blumhardteja siihen piiriin kuuluviksi.²⁴

Ilmeisesti **Dietrich Bonhoeffer** (1906-1945) ei ole kertaakaan maininnut Blumhardteja omissa julkaisuissaan, mutta on syytä kuitenkin epäillä, että myös heidän välillään on täytynyt olla jokin, vähintäänkin ajatuksellinen yhteys. Blumhardt-tutkija, professori **Vernard Eller** (1927-2007) kertoo kirjassaan *Thy Kingdom Come* saaneensa tilaisuuden selvittää tätä, kun hänellä oli tilaisuus tavata **Eberhard Bethge** (1909-2000), Bonhoefferin luotettu ja tämän elämäkerran kirjoittaja. Bethge oli vakuuttanut Ellerille, että Bonhoeffer oli erittäin hyvin perillä Blumhardtien ajatuksista ja myös hyvin vaikuttunut niistä. Tämä huomio vahvistetaan myös saksalaisen teologi **Gerhard Sauterin** (1935-) tutkimuksessa. Siinäkin osoitetaan, kuinka useat Bonhoefferin keskeisimmistä periaatteista kumpuavat suoraan Blumhardtien opetuksista.²⁵

Karl Barth oli kutsunut Blumhardtien opetuksia *Toivon teologiaksi* kauan ennen kuin saksalainen teologi **Jürgen Moltmann** (1926-) oli edes syntynyt (Moltmann julkaisi kirjan *Theology of Hope* vuonna 1967, tukeutuen ainakin joiltain osin Blumhardteihin). Moltmann on tietoinen yhteydestä. Keskusteltuani hänen kanssaan hän auliisti tunnusti velkansa Blumhardteille. Ellerin mukaan emme voi tietää, kuinka moni muu saksalainen teologi olisikaan valmis tunnustamaan samalla tavalla.²⁶

Arvioidessaan omasta mielestään ”parhaita” teologeja Eller sisällyttää kolmen kärkeen Blumhardtien ja Kierkegaardin ohella ranskalaisen teologin, sosiologin ja kristillisen anarkistin **Jacques Ellulin** (1912-1994). Myöskin Ellul on muutaman kerran maininnut

---

²³ Eller, xiv.

²⁴ Barth 1959, 56-57.

²⁵ Eller, xv.

²⁶ Eller, xv.

Blumhardtit ja lainannut heidän ajatuksiaan omiin töihinsä. Monia hänen ajatuksiaan voidaan pitää Blumhardtien vaikutuksen ansiona, joskin nämä vaikutukset ovat tulleet hänelle Barthin kautta.²⁷

Kaiken tämän jälkeen lienee hyvinkin aiheellista kysyä: miksi me emme ole kuulleet Blumhardteista aikaisemmin?

Osaksi se selittyy sillä, että saatavilla on vain näin vähän englanninkielistä materiaalia ja tämäkin materiaali on julkaistu pienten paikallisten painotalojen toimesta. Mikseiväthän sitten isommat painotalot ole olleet kiinnostuneita heistä? Syy on varmaan siinä, että nuoremman Blumhardtin noustua huomattavaksi uskonnolliseksi toimijaksi, käynnistyi ensimmäinen maailmansota, jonka kestäessä Saksassa ei juurikaan julkaistu uutta uskonnollista kirjallisuutta; sodan, jonka lopputuloksen seurauksena mikään saksankielinen ei ollut markkinoiden suosiossa. Sitä paitsi silloinen Saksa oli yhteiskuntana kriittisessä tilassa, jossa se kävi omaa kivikovaa selviytymistaisteluaan niin köyhyyden kuin kunniamattomuudenkin hengessä.²⁸

3.2. Blumhardtit

3.2.1. Johann Christoph Blumhardt (1805-1880)

Johann Christoph Blumhardt syntyi heinäkuun 16. päivänä 1805. Hänen isänsä, **Johann Georg Blumhardt**, oli köyhä kauppias Stuttgartissa ja hänen äitinsä oli räätälin tyttö. Sinä päivänä, jolloin pieni Johann Christoph syntyi, ulkomaalaiset sotajoukot saapuivat Stuttgartiin ja ehättivät myös Blumhardtien taloon.

Blumhardtien perhe oli syvästi uskonnollista. Se pietisminlaji, jolla Blumhardt ravitsi itseään, oli omalaatuinen säie, joka tunnettiin Wurttembergin pietisminä, jonka alkuperä on pietismin eri vaikutteiden sekoitus. Raamatun objektiivinen tutkiminen ja tulkitseminen, kristillinen hurskaus ja veljellisten yhteisöjen tunnustuksellisten käytäntöjen väheksyminen olivat Wurttembergin pietismin esiin nostamia teemoja.

---

²⁷ Eller, xv.

²⁸ Eller, xvi.

Toinen vaikutus Blumhardtiin oli Kronthaler-liikkeellä. Wurttembergin hallituksen Kronthalerissa vuonna 1819 perustama liike julistautui vapaaksi yhteiskunnallisesta kontrollista ja seurakunnallisesta valvonnasta. Blumhardtien Jumalan valtakunnan tulemistä korostava ohjelma oli Korthaler-liikkeen aikaansaamaa vaikutusta. Tällä oli merkitystä heidän uudenlaiseen lähestymistapaan organisoida sosiaalisia suhteita. Idea siitä, että Jumalan valtakunnalla on ja tulisi olla parantavaa vaikutusta tässä maailmassa, oli kokonaan uusi näkökulma 1800-luvun alun Wurttembergin pietismissä. Vaikutus ulottui syvällisesti myös molempiin Blumhardteihin.²⁹

Vuonna 1837 Johann Christoph Blumhardt lähti Baselista saatuaan papinviran Iptingenissä, joka oli tuon edellä mainitun Kornthaler-liikkeen keskus. Tänä aikana Iptingenissä Blumhardt, joka itsekin oli kovin köyhä, tuli entistä tietoisemmaksi pienissä kylissä kärsittävästä köyhydestä. Blumhardtin pieni palkka riitti hädän tuskin hänen itsensä ja hänen vanhempiensa elättämiseen. Lopulta 1838 hän lähti Iptingenistä, meni naimisiin **Doris Köllnerin** kanssa ja otti vastaan papinviran Möttlingenissä, missä hänen työnsä varsinaisesti alkoi.

3.2.1.1. Isän taistelu

Blumhardtin työ Möttlingenissä oli suhteellisen tapahtumaköyhää, kunnes vuonna 1841 tyttö nimeltään **Gottlieb Dittus**, saapui vanhempiensa kanssa hänen luokseen. Tyttö valitti yöaikaan käyvänsä tiukkaa hengellistä taistelua ja kärsivänsä oudoista sairauskohtauksista. Tytön sairaus aiheutti levottomuutta koko kylän alueella. Blumhardt ei tahtonut uskoa tytön kertomuksia, vaan tunsu alun alkaen vastentahtoisuutta häntä kohtaan ja pyrkikin hankkiutumaan hänestä eroon. Kuitenkin, koska sekä tytön oma perhe että paikallinen lääkäri vetosivat häneen, Blumhardt sielunhoitajan virassaan joutui ja suostui ottamaan hänet hoidettavakseen. Hän päätti ottaa selvää Dittuksen naapureiden kertomista perin oudoista tapahtumista tähän naiseen, Gottlieb Dittukseen, liittyen. Blumhardt päätti tehdä yllätyskäynnin Dittuksien taloon yhdessä pormestarin ja muutaman kunnanvaltuutetun kanssa. Tämä vierailu paljasti ongelman syvyyden Blumhardtille, sillä niin

---

²⁹ Collins-Winn, 60.

monia paranormaaleja asioita tapahtui vierailun aikana. Hänen oli pakko keskeyttää vierailu ennen aikojaan, koska hän oli vaarassa altistaa seurueensa tapahtumille, joilla olisi voinut olla haudanvakavia seurauksia. Tämä käynti tulisi jäämään ensimmäiseksi niistä monista, mitä Blumhardt joutuisi vielä suorittamaan Dittuksien talossa. Usein hän oli täysin vailla tietoa siitä, mitä naiselle pitäisi tehdä. Etsittyään turhaan lääketieteellistä apua Gottliebinille, Blumhardt tuli lopulta vakuuttuneeksi siitä, että itse paholaisella oli sormensa pelissä, ja että nainen taisteli tosissaan joidenkin demonien vallassa.

Blumhardtille käsitti, ettei tässä taistelussa olla tekemisissä ”lihan ja veren”, vaan henkivaltojen, noiden samojen syvyyksien voimien kanssa, joiden kanssa Kristuskin oli joutunut käymään omaa taisteluaan. Blumhardt tilitti vuonna 1844 oman seurakuntansa kirkoneuvostolle toimittamassaan yksityiskohtaisessa raportissa tapahtumista seuraavasti:

”Kävi selväksi, että jotain paholaismaista täällä oli käynnissä ja olin tuskissani, ettei mitään hoitokeinoa ollut löytynyt tähän hirvittävään asiaan. Kun pohdin tilannetta, voimakas suutumus tarttui minuun. Uskon sen olleen oivallus, joka annettiin ylhäältä. Kävelin huomiota herättävästi Gottliebinin luokse ja tartuin hänen kramppaaviin käsiinsä. Sitten yritin viedä ne yhteen niin hyvin kuin pystyin (hän oli tajuton) ja huusin hänen korvaansa: ‘Gottliebin, laita kätesi yhteen ja rukoile, Herra Jeesus, auta minua! Olemme jo tarpeeksi nähneet, mitä paholainen voi tehdä, katsokaamme nyt, mitä Herra Jeesus voi tehdä!’ - Muutamia hetkiä myöhemmin kouristukset lakkasivat ja paikallaolijoiden suureksi hämmästykseksi hän heräsi ja toisti perässäni minun rukoilemani sanat!”

Tähän taisteluvoittoon ongelmat eivät kuitenkaan loppuneet, vaan Dittuksen talon paholainen oli ehtinyt iskeytyä toisiinkin sisaruksiin. Blumhardt jatkoi siis työtään. Loppukampailusta Blumhardt kertoo:

”Pahinta oli, että Gottliebenin puolisokea veli ja sisar Katharina näyttivät myös joutuvan näiden synkkien voimien alaisiksi ja minun piti käydä tätä epätoivoista taistelua kaikkien kolmen kanssa... Monet päivät olivat sellaisia, että en toivoisi koskaan eläväni niitä uudelleen. Mutta vaikka ponnisteluni olivat hyvin suuret, tunsin olevani Jumalan suojeluksen alainen. Veli vapautui heistä ensiksi ja saattoi sen jälkeen olla minulle suureksi avuksi. Suurinta vaihua ei tällä kertaa tuottanut Gottliebin, joka lopulta kovan taistelun jälkeen näytti päässeen vapaaksi, vaan hänen sisarensa, joka aikaisemmin ei ollut kokenut mitään, mutta joutui nyt siinä määrin raivon valtaan, että vain vaivoin saimme pidetyksi hänet aisoissa... Merkillistä oli se, että hän oli koko ajan tajuissaan, jälkeensä hän muisti kaiken... Tuskinpa tällaista ilkeyttä, epätoivoa, uhmaa ja ylpeyttä on saatu kokea missään muualla. Vihdoin koitti järkyttävän hetki, jollaista ei kukaan, joka ei ole itse sellaista nähnyt ja kuullut, voi mielessään kuvitella. Kello kaksi aamuyöllä alkoi pimeyden henki karjua äänellä, jonka ei olisi luullut lähtevän ihmiskurkusta: ”*Jesus ist Sieger – Jesus ist Sieger!*”³⁰

---

³⁰ Tarkka Topi, 62.

Taistelu ratkesi vasta joulukuun 28. päivä 1843. Siihen mennessä jotkut Gottliebiniin kärsimät oireet olivat levinneet muihinkin hänen perheensä sisällä mukaan lukien hänen veljensä Hans ja hänen siskonsa Katharina.

”Lopulta koitti se kaikkein liikuttavin hetki, mitä kukaan ei olisi voinut uskoa, ellei olisi itse ollut pätevästi paikan päällä tapahtumaa todistamassa. Kahdelta yöllä ilmeinen saatanan enkeli kirkui, samalla kun tyttö taivutti päätään ja yläruumistaan tuolin selkänöjan ylitse ja huusi äänellä, jota kukaan ei olisi voinut kuvitella hänestä tai yhdestäkään ihmisestä lähteväksi: ‘Jeesus on voittaja! Jeesus on voittaja!’

Huudetut sanat olivat ymmärrettäviä ja kaikuiivat kauas kantautuen monien ihmisten korviin. Heihin jokaiseen nuo sanat tekivät lähtemättömän vaikutuksen. Nyt paholaisen voima ja vahvuus näytti katoavan hetki hetkeltä. Pian huoneeseen tuli hiljaista ja rauhallista. Saattoi aistia vain jotain vaimeaa liikettä ja kello kahdeksaan mennessä paholaisen elämänvalo oli kadonnut kuin henki kuolevasta ihmisestä.”³¹

Paavo Kotilainen on käyttänyt 1938 väitöskirjansa lähdeaineistona **Friedrich Zündelin** toimittamia elämäkerrallisia tietoja Blumhardteista (*alkuperäinen lähde mainittu heti seuraavan lainauksen jälkeen*). Kotilaisen tutkimuksessa Dittuksen tapauksesta kerrotaan seuraavasti:

”Me olemme nähneet kyllin kauan, mitä perkele tekee; nyt tahdomme nähdä myös, mihin Jeesus kykenee!”

Muutaman hetken kuluttua sairas heräsi ja kouristukset lakkasivat. ”Tämä oli”, Blumhardt sanoo, ”ratkaiseva ajankohta, joka veti minut vastustamattomasti työhön asian hyväksi. Ennen en ollut sitä ajatellut vähintäkään ja nytkin vei minut siihen välitön pakko, jolla on minun vieläkin niin voimakas vaikutus, että se usein myöhemminkin on ollut ainoa lohdutukseni, koska se vakuutti minulle, etten ollut ryhtynyt omasta aloitteestani, enkä julkeudestani asiaan, jonka kauheiden vaiheiden kuvaaminen olisi voinut silloin olla minulle mahdotonta.” Taistelu ei kuitenkaan päätynyt tähän hetkeen, vaan sitä jatkui kahden vuoden ajan. Tässä taistelussaan Blumhardt turvautui yksinomaan elävään ja läsnä olevaan Vapahtajaan ja sai tässä uskossaan kokea suuren voiton. Demonilliset voimat olivat tarttuneet myös Gottliebiniin puolisokeaan veljeen ja Katarina-nimiseen siskoon. Veli vapautui kuitenkin pian, mutta Katarina joutui jonkinlaisen raivon valtaan. Kun Blumhardt oli pitkät ajat rukoillut sairaan puolesta, tämä heräsi äkkiä horrostilastaan huudahtaen äänekkäästi:

’Jesus ist Sieger!’ - Jeesus on voittaja! Ja hän tuli tuosta hetkestä terveeksi.

Jesus ist Sieger – tämä lause muodostui siksi tunnustukseksi, jossa vanha evankeliumi tuli jälleen uudeksi ja eläväksi.”

(Lähde: Friedrich Zündel, Johann Christoph Blumhardt; 10 Neubearb. Aufl. herausgegeben von Schneider – s.148)³²

Vaikka jotkut oireet palasivat sinnikkäästi naiseen vielä seuraavien kuukausien aikana, taistelu oli jo voitettu. Tämä Gottliebin Dittuksen tapaus ei kuitenkaan ollut Blumhardtiin liitettyjen vastaavien tapahtumien loppu, sillä vuonna 1844 ja jo seuraavien kuukausien

---

³¹ Tarkka Topi, 63.

³² Kotilainen.

aikana uudenlainen liikehdintä, jossa keskityttiin syntien tunnustamiseen, katumukseen ja Blumhardtin käsien päälle panemiseen, puhkesi Möttlingenissä ja sen ympäristössä.

Siihen päättyi kaksi vuotta kestänyt taistelu. Gottliebiniä tuli täysin terve. Hän kiintyi Blumhardtin perheeseen ja muutti heidän mukanaan myös seuraavaan toimipaikkaan Bad Bolliin, jossa hän meni naimisiin tanskalaisen Bad Bollista apua etsineen ja parantuneen Theodor Brodersenin kanssa. Heille syntyi kolme lasta ja molemmat aviopuoliset olivat Blumhardtin läheisiä työtovereita. Möttlingenin taistelun tuloksena tuli Gottliebenille ja Blumhardtille merkillinen hengen yhteys, josta on kerrottu useita esimerkkejä. Se saattoi ilmetä esimerkiksi siten, että Blumhardtin palatessa eräältä matkalta hän vaunuissa sepitti uuden virren, jonka hän kotiin tultuaan esitti tervehdyksenään matkalta. Gottliebin saattoi heti yhtyä virren sanoihin ikään kuin se olisi ollut hänelle entuudestaan tuttu.³³

Koko kylä oli seurannut tätä vuosikausia kestänyttä tuskientäyteistä taistelua, jonka lopputulos ei missään tapauksessa ollut selvä, ei ainakaan Blumhardtin eduksi.

Hänen lähimmät ystävänsäkin epäilivät. Hän turvasi vain rukoukseen ja Jumalan lupaukseen. Hän koki talossa kauhistuttavia kokemuksia. Yhä uusia demonisten kauhujen syvyiksiä tuli esille, kunnes eräänä päivänä kuului sairaan suusta yli-inhimillisen voimakas huuto: ”Jeesus on voittaja”, ja tyttö tuli terveeksi ja ainaiseksi pelastetuksi. Ja tuosta hetkestä alkoi uusi, vielä ihmeellisempi tapahtumien sarja. On kuin tämä taistelu ja voitto olisivat murtaneet auki ne portit, joiden kautta kokonainen maailma pyrki valoa kohti. Tai paremminkin: kaksi maailmaa. Tuli näkyviin syntien ja pimeyden kauhujen maailma, jonka todellisesta luonteesta Blumhardtillakaan tuskin oli ollut aavistusta. Kävi ilmi, että hänen seurakuntalaisensa olivat vahvan kirkollisen hurskauden kuoren alla palvelleet Jumalan sijasta epäjumalia, vieläpä pahan valtakuntaa kaikenlaatuisen, mitä pimeimmän taikauskon muodossa, ja tähän oli yhtynyt mammonan palvelusta ja aistillisia syntejä. Parannusliike levisi vähitellen kautta koko seurakunnan ja sitten myös ympäristöön vetäen mukaansa yhä laajempia piirejä ja käyden yhä korkeammalle lyövinä aaltoina. Miehet ja naiset, nuoret ja vanhat, maailmanmieliset ihmiset ja pietistinen seuraväki, kaikki tulivat, tulivat yksin ja ryhmissä pappinsa tuvalle tunnustamaan salaiset syntinsä ja saamaan anteeksiantamusta, joka virtasi Blumhardtista kuin ihmevoima. Sillä pimeyden valtakunnan ilmestymisen ohella tapahtui myös Kristuksen valtakunnan ilmestyminen. Pimeyden kauhujen mukana puhkesivat esille myös Jumalan voimat, jotka hävittivät pahan. Yksi näistä voimista, joka onkin ensimmäinen ja joka raivaa tietä toisille, on juuri syntien anteeksiantamus. Se, mikä Uudessa Testamentissa ilmenee toisaalta Kristuksen omana valtuutuksena, toisaalta apostolien ja Kristuksen seurakuntakokonaisuuden armoilahjana (karismana), ja se, mikä sitten katolisessa kirkossa muuttui eräänlaiseksi laitokseksi ja protestanttisessa kirkossa erääksi opiksi, sukeltautui jälleen tässä miehessä esiin vapauttavana ja puhdistavana voimana. Enemmän kuin kaikki parannuksenteko, se poistaa syntejä, ja välittömästi se virtaa hänestä katuviin ja puhaltaa heihin uutta elämää. Mutta vieläkin ihmeteltävämpää tapahtuu: uudistuu Jeesuksen tauteja voittava vaikutus. Se, mitä tapahtui tuolle yhdelle sairaalle ja hänen sisarilleen, leviää edelleen. Alkoi tapahtua ihmeitä ja tunnusmerkkejä. Monet esimerkit vahvistivat Jeesuksen Johannes Kastajalle lausumia sanoja: ”*Sokeat saavat näkönsä ja rannat kävelevät, spitaaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat, ja kuolleet herätetään ja köyhille julistetaan evankeliumia. Ja autuas on se, joka ei loukkaanu minuun*” (Matt. 11:5-6).³⁴

³³ Tarkka Topi, 63.

³⁴ Ragaz, 44-45.

Varsinainen Blumhardtiin liitettävä sielunhoito- ja herätystoiminta Möttlingenissä alkoi tästä kärsimyskylläisestä Dittuksentalon tapauksesta. Näiden tapahtumien seurauksena yksi pienen kylän pahamaineisimmista miehistä kääntyi uskoon ja se iski kipinän, joka leimahti koko alueen peittäväksi uskonnolliseksi loistoksi. Lopulta Blumhardtin luokse saapui synnintunnustajia ja katujia laajalti koko seutukunnan alueelta saamaan synninpäästöä hänen kättensä päällepanon avulla.

Blumhardt painotti ohjelmassaan, ettei hän voisi parantaa ketään, joka ei itse vapaaehtoisesti ja oma-aloitteisesti kääntyisi ja katuisi. Ketään ei voida parantaa hakkaamalla ja pakkotamalla. Heidän, jotka saarnaavat toisille katumuksen välttämättömyydestä, täytyy itse elää katumuksensa todeksi. Tätä Blumhardt tahtoi korostaa erityisesti suhteessa itseensä. Ihmeillä olisi oltava elimellinen yhteys uudeksi tulleeseen elämään kääntymisen jälkeen. Hän ymmärsi sairauksien erilaiset ilmenemismuodot oireiksi taudeista, jotka pitivät maailmaa vallassaan. Niinpä, kun hän rukoili yksittäisen ihmisen puolesta, hän rukoili samalla kaikkien samasta sairaudesta kärsivien puolesta. Tähän universaaliin yhteyteen liittyen Blumhardt uskoi, että herääminen ja kääntyminen – kuin myös kaikki yksittäiset ihmeet – olivat vain yksittäisiä Pyhän Hengen vuodatuksesta johtuvia, Jumalan valtakunnan tulemistä ennakoivia merkkejä.

Vähitellen alkoi esiintyä ihmeparantamisia. Ensimmäinen kohdistui pieneen poikaan, joka oli saanut pahoja palohaavoja. Hätääntynyt äiti ja ympärillä olevat olivat epätoivoisia pojan sydäntäsärkevän huudon ja korkeiden palorakkuloiden pelästyttäminä. Blumhardt vaimensi hälyn, kehotti rukoilemaan ja otti pojan syliinsä. Itku lakkasi heti ja haavat paranivat muutamassa päivässä täydellisesti. Olen saanut sen käsityksen, että Blumhardtin aikomus ei tässä tapauksessa aluksi ollut mikään parantaminen vaan tarpeellisen levollisuuden aikaansaaminen. Tätä käsitystä vahvistavat ne tiedot, joita myöhemmistä parantamisista on saatavana. Parantumiset tapahtuivat ikään kuin hänestä riippumatta. Samaa on sanottava nuoremasta Blumhardtista. Niinpä **Hans Friedrich Lavater** kertoo kirjassaan *Bad Boll und beide Blumhardt*, miten kerran eräs ulkomaalainen tuli terveenä Bad Bolliin. Kun molemmat miehet astuivat ruokasaliin, kuultiin vieraan kiittävän Blumhardtia esirukouksesta ja parantumisestaan. ”Katsos vaan”, Blumhardt sanoi, ”sain kyllä aiemmin kirjeesi, mutta en ole tehnyt mitään. Iloitsen parantumisestasi.” (...)

Toiset tiedustelivat vanhemmalta Blumhardtilta virtaako hänen käsistään jokin ihmeellinen voima kun hän asettaa kätensä sairaan pään päälle. Vastaus oli kielteinen. Hän kertoi tekevänsä näin sen vuoksi, että Raamatussa kerrotaan niin tehdyn. Mutta paraneminen ei riipu siitä. Tämän jälkeen kätten päälle paneminen jäikin jokseenkin kokonaan pois, jotta ihmiset eivät luulisi hänen parantavan sairaita joidenkin ulkonaisten seikkojen varassa.

Kun Blumhardt ei enää voinut ottaa ihmisiä vastaan kodissaan, hän kehotti heitä menemään kirkkoon. ”*Rukoilen teidän puolestanne ja seurakunta rukoilee*”, hän sanoi. Kerran eräs talonpoika tuli hänen luokseen kiittämään parantumisestaan. Blumhardt ihmeteli sitä, jolloin talonpoika kertoi tehneensä niin kuin pappi oli kehottanut. Hän oli mennyt kirkkoon ja oli terve.³⁵

Blumhardt pyrki välttämään käsitystä sellaisesta suuntauksesta, joka kieltäisi eroavaisuuden ”kääntyneen” ja ”kääntymättömän” välillä. Hän korostikin: katumus voi lähteä ainoastaan katumuksesta; eli niiden, jotka saarnaavat toisille katumuksen välttämättömydestä, täytyy itse elää katumuksensa todeksi. Tätä hän tahtoi korostaa erityisesti suhteessa itseensä. Blumhardtin näkemyksen mukaan ihmeiden tapahtumisilla olisi oltava elimellinen yhteys uudeksitulleeseen elämään. Sekä ihmeet että uudeksitullut elämä toimivat yhdessä, mikä voimakkaana sisäisenä tuntemuksena on osoittamassa Messiaan todeksi tulemistä.

Blumhardt pyrki niin ikään välttämään itseään koskevaa ylitsevuotavaa sensaatiomaisuutta. Vaikka hän kunnioittikin kirkkoa ja sen palvelijoita, kirkko määräsi hänet lopettamaan käten päälle panemisen synninpäästön antamiseksi ja myös lopettamaan julkisen rukoilemisen köyhien ja sairaiden puolesta. Blumhardt jatkoi parantamistaan, mutta lopetti käten päälle panemisen ja selitti tehneensä sen vain siksi, koska oli nähnyt niin tehtävän kirkon piirissä hädänalaisia kohdattaessa. Hän ei katsonut tuolla eleellä kuitenkaan olevan mitään merkitystä ihmisen parantumiseen.

Joidenkin varakkaiden paikallisten lahjoittajien – jotka Blumhardtin toiminnan seurauksena olivat kokeneet kanssaihmisissä ja koko elinympäristössään valtavan muutoksen parempaan – runsaskätisellä avustuksella Blumhardt hankki itselleen kylpylän Bad Boll-nimisestä pikkukaupungista Stuttgartin kaakkoispuolelta. Siellä hän jatkoi pastoraalista toimintaansa harjoittaen yhä myös kirkollisten toimitusten suorittamista. Hän katsoi ”*Jesus on voittaja*”-sanonnan edustavan vaikuttavaa voimaa molemmissa tapauksissa – sekä paholaisen häätämisessä, että herätysliikkeen kasvamisessa. Nuo tapahtumat ennakoivat verrattomasti Jeesuksen uudelleen tulemistä Pyhän Hengen voimassa vapauttamaan ihmiskunnan pimeyden voimien vallasta.

Näin avautuu katse syvyyskseen, ja historian näytelmä saa äärettömän suuruuden. Onko tämä nyt taas mielikuvituksen puhetta? Eikö olisi paljon suuremmassa määrin mielikuvituksellista

---

³⁵ Tarkka Topi, 65.

typeryyttä, jos ajatellaan persoonallisen hengen maailman päätyvän ihmiseen? Eikö ole – me kysymme jälleen – syvä, niin, välttämätön, vieläpä parhaassa mielessä uudenaikainen ajatus, että nähdään abstraktisten voimien sijasta persoonallisia valtoja? Joka kerta, kun tarkastelemme ihmisen olemusta, niin emmekö joudukin kosketuksiin yli-inhimillisten niin pahan kuin hyvänkin voimien kanssa, ja eivätkö nämä voimat loppujen lopuksi osoita persoonallista luonnetta? Jos tahdotaan nimittää haaveilijoiksi niitä, joilla on silmää nähdä tätä – ja silloin se tuomio tapaa kaikki syvällisiä henkiä, yhtä hyvin Goethea kuin Dostojevskia – niin niitä, joilla ei ole tätä näkemisen kykyä, täytyy sitten nimittää sokeiksi. ”Valistuneisuus” voi tehdä sokeaksi yhtä hyvin kuin taikauskokin, ja tiede ei voi tässä kohden enää sanoa mitään.³⁶

Tämä vertaansa vailla oleva hengellinen vallankumous, joka tapahtui Blumhardtien, isän ja pojan kautta – joskaan ei yksin heidän, niin ainakin aivan erikoisessa määrässä heidän kauttansa – merkitsee juuri palaamista Raamatun elävän Jumalan luo, jota he juuri siksi olivat saaneet uudella tavalla kokea, koska hän on elävä Jumala. Tämä vallankumous merkitsi palaamista se Jumalan luo, joka ei ole mikään filosofinen käsite, vaan mitä persoonallisin tahto, ja joka ei ilmaise itseään jonkinlaisen jumalauusopillisten totuuksien järjestelmän, vaan niiden luomistekojen kautta, joilla hän valtakuntaansa rakentaa. Siitä syystä he eivät tunne mitään valmista maailmaa. Maailma ei voi olla valmis ennen kuin Jumalan tahto sen suhteen on toteutunut. Me olemme vielä lunastuksen alkuasteella. Tosin on sitä varten jo ura aukaistu, mutta vielä täytyy Jumalan tähän hänen maailmaansa kätkemien voimien ja lupauksen tulla julki. Siitä syystä on maailma synnytytuskien kaltaisessa levottomuudessa. Siitä syystä se on täynnä hallitsemisesta taistelevien voimien välistä kamppailua. Siitä syystä se joutuu ratkaisukohdasta toiseen, vallankumouksesta vallankumoukseen. Kaikki, mikä on valmista ja jäykistynyttä, katoaa. Siellä, missä valmius ja kangistuneisuus saa sijansa, siellä hallitsee kuolema, eikä enää Jumala, joka on elämä. Samalla kun kristinusko on muuttunut konservatiivisemmaksi mahdiksi, on Jumalan valtakunta radikaalisinta, edistysmielisintä, mitä on olemassa. Sillä elävä Jumala, joka samalla on pyhä ja kaiken hyvän alku ja juuri, on ehdottomuutensa takia alituisen vallankumouksen aiheuttajana maailmassa, ja hänestä myös kaikki muut historian vallankumoukset lähtevät. Sillä nekin ovat juuri sitä levottomuutta, joka hänestä lähtee ja joka voi ilmetä syvällisempänä tai pinnallisempänä, jumalallisempänä tai inhimillisempänä. Jumalan valtakunta ei tule niin kuin vallitseva kristinusko, perässä, vaan se kulkee aina edellä. Sillä sen päämäärät ja lupaukset kohoavat taivaan korkealle yli kaiken sen, mitä rohkeimmatkaan tähänastisista vallankumouksista ovat uneksineet. Jumala on aina meidän edellämme.³⁷

---

³⁶ Ragaz, 208.

³⁷ Ragaz, 91.

3.2.2. Christoph Friedrich Blumhardt (1842-1919)

Christoph Blumhardt syntyi vuonna 1842 Möttlingenissä; parahultaisesti juuri silloin, kun hänen isänsä kävi taistelua Gottliebin Dittusta riivaavaa paholaista vastaan. Verratuna isäänsä Christophin suhde pappeuden kutsumukseen oli paljon ristiriitaisempi, eikä hän nauttinut teologian opinnoistaan Tübingenin yliopistossa, vaikka häntä aihepiiriin ohjasi itse **Johann Tobias Beck** (1804-1878), kuuluisa ”raamatturealisti”.

Huolimatta omista epäilyksistään, Christoph valmistui ja vihittiin papiksi 1866. Kun isä sitten kuoli 1880, Christoph alkoi hoitaa häneltä jäänyttä papin- ja johtajanvirkaa Bad Bollissa.

Isän tilalle astui hänen poikansa Christoph – yhtä suuri kuin isä, ehkäpä vielä suurempi. Hänet oli isän viimeinen sana vihkinyt: ”*Minä siunaan sinut voittamaan*”. Hänen mukanaan on Jumalan asian kehkeytyminen herkeämättä jatkunut taistelusta taisteluun ja murroksesta toiseen.³⁸

Christoph väsyi ihmisiin, jotka saapuivat Bad Bolliin löytääkseen pakopaikan maailmalta tai saadakseen vastauksia Christophin mielestä hyvin itsekeskeisiin kysymyksiinsä. Christophin suuttumus kirkollista kulttuuria kohtaan oli alkanut muodostua Bad Bollissa. Häntä rasitti yhä enemmän myös Jumalan uusien ihmetekojen odottaminen. Nämä syyt johtivat hänet etäämmäksi kirkosta ja seurakuntayhteydestä etsimään totisempia vastauksia Jumalan valtakunnan tulemiseen. Myös Kierkegaard, jota hyvinkin voidaan pitää nuoremman Blumhardtin hengenheimolaisena, oli elämänsä loppuvaiheen tulisessa polemiikissaan virallista kristillisyyttä vastaan. Muotokristillinen näennäisuskonto yksilöityi Tanskan luterilaisessa valtionkirkossa, joka Kierkegaardille edusti pakanallisuuttakin pahempaa jumalattomuutta.³⁹

Isä-Blumhardt oli pysynyt vielä kunnioittavasti kirkon yhteydessä ja tunsii olevansa siihen sisäisesti sidottu, vaikka hän ei kylläkään ollut kaikessa kirkon asian mukana. Poika sitä vastoin erkani pian kirkosta kokonaan. Hänkin oli alkujaan pappi, ja senkin jälkeen kun hän puoleksi vapaaehtoisesti, puoleksi pakon edessä oli eronnut papinvirasta, nimitettiin häntä koko elinaikansa ajan ”herra pastoriksi”, huolimatta siitä, ettei hänessä ollut mitään ”papillista”. Hän katkaisi joksikin aikaa yhteytensä myös kaikkien kirkollisen elämän ulkonaisten muotojen kanssa, vaikkakin tämä tapahtui vasta ankaran sisäisen taistelun jälkeen ja sen perusteella, että Jumalan valtakunnan edistyminen näytti tekevän sen välttämättömäksi. Tuo

---

³⁸ Ragaz, 53.

³⁹ Saarinen, 305.

kirkollinen meno, joka hänen mielestään oli ”herpaissut” hänen isäänsä, oli hänestä yleensä muuttunut esteeksi Jumalan valtakunnalle, koska se pani jotain kangistunutta aina virtaavan ja eloisassa liikkeessä olevan Jumalan totuuden tilalle. Samaa katsoi hän jumaluusopin, uskonnollisten suuntien, vieläpä tunnustustenkin tekevän. Kaikissa niissä kohdataan inhimillisiä laitoksia, teorioita, järjestelmiä ja vertauskuvia, kun sen sijaan Kristuksen valtakunta on voimaa ja todellisuutta.⁴⁰

3.2.2.1. Pojan taistelu

Christoph alkoi korostaa Jumalan läsnäoloa maailmassa inkarnaation eli lihaksi tulemisen seurauksena. Ennemmin kuin Hengen puutteena – asia, mitä hänen isänsä olisi erityisesti korostanut – Christoph keskittyi Jumalan tosiasialliseen läsnäoloon maailmassa. Koska Jumala on yhdistynyt meidän lihaamme, me tiedämme, että hän on täällä työskentelemässä meidän lunastuksemme puolesta. Ja lunastustyö tarkoittaa juuri työtä köyhien vaputtamista: ”*Jeesukselta tulee idea: köyhät iloitsevat. Sen täytyy alkaa köyhien keskuudessa, ja kun köyhät on lunastettu, sitten lunastetaan koko maailma.*”

Hän ilmaisi uuden suhteensa köyhien ja Jumalan välissä tavalla, joka edustaa hänen myöhempää vapauden teologiaansa:

”Haluammeko seurata Jeesusta tällä tavalla? Sitten meidän täytyy hyväksyä hänet tässä seurassa, mikä tarkoittaa, että meidän koettava kutsu itsessämme täydestä sydäimestä – sillä Jeesus on tässä, eikä jossain! Jeesus itse, puhuttaessa ajasta, jolloin oli poissa, ei sano: *’olin rikas ja sinä kunnioitit minua’*, vaan Hän sanoo: *’olin köyhä, olin nälkäinen, olin janoinen, olin vangittu, ja te tulitte luokseni, minun, surkean pelastajan luokse. Minä istuin vieraana alimpien seurassa ja sinne te tulitte, minun luokseni.*’ Tässä teossa täytyy olla mukana teidän koko sydämenne; tässä teidän on tehtävä uskonne teot tosiksi; sillä täältä lähtee se voima, joka kumoo maailman, viheliäisen ja onnetoman maailman.”

Blumhardtille opetuslapseus koostui vahvasta näkemyksestä, jonka mukaan Jeesus työskenteli köyhien parissa ja uskollisesti pysyi heidän seurassaan koko maailman puolesta. Koska Jeesus on tällä erikoisella tavalla töissä noiden ”viheliäisten” parissa, merkitsee se, että heissä juuri on toivo koko tulevasta maailmasta.⁴¹ Tosi uskontoon liittyen Blumhardtin käsityksiä mukailee Karl Barthin toteamus: ”Tosi uskonnosta voidaan puhua vain samassa merkityksessä kuin puhutaan oikeutetusta syntisestä.”⁴²

---

⁴⁰ Ragaz, 54-55.

⁴¹ Collins-Winn, 71.

⁴² Barth 2006, 85.

4. Jumalan valtakunta

4.1. Mitä on Jumalan valtakunta

Ensimmäinen ja ehkä kaikkein tärkein Blumhardteihin liitettävä teema on heidän käsitksensä Jumalan valtakunnasta. Ihmiskunnan historia kulkee eteenpäin omalla vauhdillaan, mutta Jumalan valtakunnan historia kulkee aina sen edellä. Ihmiskunnan historia on sisäisesti jaettu; on tottelevaisuuden historia ja on tottelemattomuuden historia.

Jeesuksen ihmisyydessä näemme Jumalan valtakunnan muodon ja mallin toimivan historiassa. Tämä painottaa Jeesuksen ihmisyyttä todisteena Jumalan läsnä olosta maailmassa, mikä tarkoittaa, että Jeesuksen elämä ja työ tulee sekä havaittavaksi että osallistuvaksi esikuvaksi ja kriteeriksi Jumalan valtakunnan historiassa.

Sijoittamalla ja perustamalla ihmiskunnan alkuperäinen historia Jeesus Nasaretilaiseen, tuodaan todellisuudessa myös kirkko ja kirkon historia samaan kategoriaan maailman ja maailman historian kanssa, mutta siltikään kirkolla ei ole yksinoikeutta elävään Kristukseen. Blumhardteille Jumalan valtakunta voi yhtä hyvin toimia kirkon kanssa tai sitä vastaan.

Jumalan valtakunta voidaan löytää työssä jopa sellaisissa, joiden nimi poikkeaa Kristuksesta; kunhan vain muut Jumalan valtakunnan merkit ovat yhdenmukaisia Jeesuksen ihmisyyden kanssa. Jumalan valtakunnan tuleminen ei kuitenkaan tarkoita maailman tuhoutumista, vaan sen täydellistä muutosta. Tästä syystä he myös pyrkivät ottamaan vakavasti ihmisten todelliset elämäkokemukset. Blumhardtit kokivat Jumalan valtakunnan erittäin kouriintuntuvana kaikkine fyysisine ja henkisine seurauksineen. Jeesus Kristus ymmärretään Jumalan valtakunnan perustana ja mallina maan päällä ja Hänen läsnä olonsa välittyä maailmaan Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Todellinen työmme maan päällä on Jumalan valtakunnan kiihkoisaa kaipaamista ja odottamista maailmaan:

”Mitä pitäisi ihmisissä tapahtua, että asiat olisivat jälleen paremmin? Tähän kysymykseen minulla ei ole muuta vastausta kuin, että kristittyjen keskuudessa pitäisi olla enemmän huokaamista ja kaipaamista sen puoleen, mikä täältä puuttuu – täällä on liian vähän uskoa Pyhään Henkeen.”

Jumalan valtakunnan tulemisen kaipaaminen sisältää neljä kohtaa: se kehottaa rukoilemaan tulevan valtakunnan puolesta, kehottaa universaalisti Jumalan valtakuntaan valmistautumiseen, kehottaa toivontäyteiseen työhön Jumalan valtakunnan valossa ja se kehottaa dialektisen yhteyden luomiseen, jolla korostetaan jumalallisen toiminnan ensisijaisuutta ilman, että inhimillisestä työstä tingitään.

Kaipuun juuri on usko. Dittuksen draaman keskellä vanhempi Blumhardt huomasi ensimmäisenä turvautuneensa rukoukseen. Rukous ei kuitenkaan ollut Blumhardtille se keino, jolla hän sai Jumalan toimimaan. Sen sijaan kaikkien rukousten varsinainen tarkoitus on rukoilla Jumalan valtakunnan tulemisen puolesta ja on rukoiltava aina kaikkien heidän puolesta, jotka kärsivät samasta vaivasta.

”Tänään me itkemme: `voi, että pelastuisimme`, mutta Jumala sanoo: `en tarvitse teitä taivaassa; minulla on täällä jo tarpeeksi pelastettuja. Tarvitsen työmiehiä, ihmisiä, jotka ovat saaneet asioita tehdyksi maan päällä. Palvelkaa minua ensin siellä!”

Tämä oli radikaalimpi tapa toteuttaa sitä, mitä vanhempi Blumhardt oli pistänyt alulle: rukous ei ole vain sanojen supisemista hiljaisuudessa, vaan se on tosiasiallista taistelua, johon ryhdytään köyhien ja hädänalaisten tähden. ”*Toiminta on odottamista.*”

Vain hengellisyyden harjoittaminen maadoittaa meidät siihen kiistattomaan tosiasiaan, että ainoastaan Jumala voi todella luoda uuden todellisuuden maailmaamme. Meidän on jatkuvasti otettava vastaan tämä tietoisuus Jumalan antamana lahjana, sillä ei ole meidän vallassa, eikä voimissa luoda uutta maailmaa. Me toimimme täällä perustana Jumalan tulemiselle.

Se valtakunta on oleva valmis, sitten kun ”Jumala on kaikki kaikessa” kautta koko luomakunnan. Tämä taas on tapahtuva silloin, kun koko luomakunta tunnustaa ja pyhittää Jumalan nimen. Jumalan valtakunta on siis seurauksena tästä. Niin kauan kuin on luotuja, jotka halveksivat Jumalan nimeä eivätkä alistu hänen tahtoonsa, ei hän ole Herra, ei ainakaan täydessä merkityksessä, vaan hän on ikään kuin taistelussa muiden valtojen kanssa, jotka myöskin tahtovat olla herroja ja estää hänen valtakuntansa tulemistä. Jumala kyllä voisi saavuttaa voiton kaikkivaltansa avulla lyömällä vihollisensa maahan ja syöksemällä heidät kadotukseen. Mutta hän ei tahdo sitä; hänen isänrakkautensa kieltää häntä tekemästä siten vapaille olennoille.⁴³

---

⁴³ Blumhardt, 44-45.

Blumhardtit korostivat kaikessa toiminnassaan, ettei maailma ole vielä valmis ja että lunastus vaatisi aikaa. Jeesus on kuitenkin tulossa.

Toivo Jumalan valtakunnan tulemisesta tähän maailmaan virisi uudelleen eloon siinä, mitä Möttlingenissä ja Bad Bollissa tapahtui. Sen kautta on jälleen rukous ”Tulkoon Sinun valtakuntasi” saanut suuren uustestamentillisen merkityksensä, tämä rukous, jolla on Isämeidänrukouksessa keskeinen asema. Olemme nähneet, miten tämä toivo oli niin sanoaksemme hajautunut eri osiinsa ja mennyt melkein hukkaan. Kuitenkin näemme myös, miten se semmoisenaankin jäi kristikuntaan pyhäksi rauhattomuudeksi, sen salaiseksi elinvoimaksi, sen sisimmässä vielä kyteväksi tuleksi, niin ettei se saattanut vajota täydelliseen jäykistymisen tilaan. Tai käyttäkäämme toista kuvaa. Tämä Jumalan tulevan valtakunnan toivo, johon koko Uudentestamentin julistus keskittyy, oli ensin saanut alkunsa Jumalan syvyyksistä, ollen mahtavasti kuohuva virta, joka voittoisana vyöryi koko maailmaan. Vähitellen se heikkeni, ajoittain näytti se aivan kadonneen ja hävinneen. Aikojen kuluessa kuului kuitenkin syvästi sen kohina. Sen olemassaoloa huomattiin maanpinnan versoista, joita se synnytti, ja hedelmistä, joita se kasvatti. Se tuli myöskin aika ajoin näkyviin joko kokonaan tai osittain. Tämä virta on uudelleen Möttlingenissä ja Bad Bollissa syntyneen liikkeen kautta puhjennut esille koko alkuperäisessä ihanuudessaan ja voimassaan, vieläpä – kunhan vain ei tätä rohkeata sanontaa tahdota ymmärtää väärin – entisestäänkin suuremmassa, koska siihen ovat tulleet lisäksi myöhemmässä historian kehityksessä ilmenevät Kristuksen elämän vaikutukset.⁴⁴

Jeesuksen toiminnalle luonteenomaista, että se mitä hän maan päällä tekee, on vasta alkua. Mikään ei ole vielä valmista. Mikään ei ole niin valmista, ei niin täydellistä, että se voisi säilyä muuttumattomana suhteessa siihen, mitä se oli hänen maanpäällisen vaikutuksensa aikana. Hän on antanut meille juuren, ei vielä koko puuta. Siemenen on kasvetava, oksien levittädyttävä; lehtien puhkeamisen aika tulee myöhemmin. Ja lopuksi tulee hedelmä.

Jeesus on nyt ja tässä. Maailma ei ole vielä valmis. Lunastus vaatii aikaa. Jeesus on tulossa nyt ja tässä.

Jeesuksen toiminnalle luonteenomaista, että se mitä hän maan päällä tekee, on vasta alkua. Mikään ei ole vielä valmista. Mikään ei ole niin valmista, ei niin täydellistä, että se voisi säilyä muuttumattomana suhteessa siihen, mitä se oli hänen maanpäällisen vaikutuksensa aikana. Hän on antanut meille juuren, ei vielä koko puuta. Siemenen on kasvetava, oksien levittädyttävä; lehtien puhkeamisen aika tulee myöhemmin. Ja lopuksi tulee hedelmä.

Tuskinpa kukaan toinen ihminen arvasi, tai arvaisi vieläkään, että Jeesuksen työ jatkuu hänen jälkeensä niin, että hän itse jatkaa sen tekemistä. Vain Jeesus on nostettu kuoleman yläpuolelle ja voi siten vaikuttaa ihmiskuntaa vaivaavan kuoleman voittamiseen: ”Kuten olen ollut, niin tulen olemaan, ja minä olen tulossa”.

---

⁴⁴ Ragaz, 68.

Tässä on koko Jeesuksen aikaansaaman ja edustaman asian luonto. Hän edustaa koko ihmislajin lunastusta – miten se toteutettaisi vain yhdessä päivässä? Kuinka se voisi tapahtua edes yhden ihmisiän aikana? Jos Jeesus olisi halunnut perustaa vain jonkun puolueen tai esitellä ihmisille jonkun uuden muodon jostain olemassa olleesta uskonnosta, jonka kautta ihmiset olisivat voineet olla aiempaa ylpeämpiä ja entistä fanaattisempia, hän olisi voinut sen tehdä, kuten vaikkapa Muhammed ja Konfutse tekivät heidän omana aikanaan. Mutta lunastus, hyvät ystävät, se vaatii aikaa. Se ei kosketa vain joitain yksittäisiä ihmisiä tai muutamia satojakaan, vaan koko ihmiskuntaa.

Jeesus Kristus on Jumalan valtakunnan alku ja loppu. Sen tähden keskuudessamme sanotaan tiukasti ja varmuudella: ”Lunastaja on tulossa uudestaan!” Hänen täytyy saattaa työnsä loppuun; ja meidän on vain palveltava häntä, kunnes hän tulee. Palvelijoina meidän on palveltava ”tulevaa Jeesusta”.

Me emme voi tehdä maailmasta täydellistä, vain Jeesus voi tehdä maailmasta täydellisen. Elämme kuoleman aikaa.⁴⁵

Tuskinpa kukaan toinen ihminen arvasi, tai arvaisi vielääkään, että Jeesuksen työ jatkuu hänen jälkeensä niin, että hän itse jatkaa sen tekemistä. Vain Jeesus on nostettu kuoleman yläpuolelle ja voi siten vaikuttaa ihmiskuntaa vaivaavan kuoleman voittamiseen: ”*Kuten olen ollut, niin tulen olemaan, ja minä olen tulossa*”.

Tässä on koko Jeesuksen aikaansaaman ja edustaman asian luonto. Hän edustaa koko ihmislajin lunastusta – miten se toteutettaisi vain yhdessä päivässä? Kuinka se voisi tapahtua edes yhden ihmisiän aikana? Jos Jeesus olisi halunnut perustaa vain jonkun puolueen tai esitellä ihmisille jonkun uuden muodon jostain olemassa olleesta uskonnosta, jonka kautta ihmiset olisivat voineet olla aiempaa ylpeämpiä ja entistä fanaattisempia, hän olisi voinut sen tehdä, kuten vaikkapa Muhammed ja Konfutse tekivät heidän omana aikanaan. Mutta lunastus, hyvät ystävät, se vaatii aikaa. Se ei kosketa vain joitain yksittäisiä ihmisiä tai muutamia satojakaan, vaan koko ihmiskuntaa.

Jeesus Kristus on Jumalan valtakunnan alku ja loppu. Sen tähden keskuudessamme sanotaan tiukasti ja varmuudella: ”*Lunastaja on tulossa uudestaan!*” Hänen täytyy saattaa työnsä loppuun; ja meidän on vain palveltava häntä, kunnes hän tulee. Palvelijoina meidän on palveltava ”tulevaa Jeesusta”.

Jumalan valtakunta ja edistys – Meidän täytyy aina palauttaa mieliimme, että meidänkin Jumalamme Jeesuksessa Kristuksessa on oikeuden Jumala ja totuuden Jumala; ei Hän ole mikään yhteiskunta-Jumala, ei tapa-Jumala, ei kirkko-, koulu- tai tunnustus-Jumala. Yhteis-

---

⁴⁵ Eller, 37.

kunnat, tavat, kirkot, koulut ja tunnustukset saattavat olla hyviä, mutta ne voivat myös joskus olla väärässä; siitä meillä on kylliksi todistuksia. Siitä syystä ei voida sanoa, että Jumala ilman muuta ja missä olosuhteissa hyvänsä asettuisi yhteiskunnan, tapojen, kirkon, koulun tai tunnustusten puolelle. Jumalan vaikutuksesta voi syntyä oikeudentunto, joka näkee välttämättömäksi nousta pitkät ajat suhteellisen hyvinä pidettyjä laitoksia vastaan, koska nämä ovat käyneet kelvottomiksi palvelutehtävissään; ja niin voi tapahtua myös uskonnollisen elämän pohjalla. En minä lainkaan välttämättä ole mikään antikristus, jos toivon myös Jumalan valtakunnan alalla edistystä ja tahdon nähdä Jumalamme asioiden aikaansaavan toimintaa ihmisten keskuudessa. On mahdollista, että Jumala tahtoo aikaansaada monia perin pohjin koko elämää koskevia muutoksia, ja nämä muutokset tulevat usein sellaiselta taholta, joka meidän mielestämme ei ehkä ole sopiva.

Kaikki uudeksi! – Tahtoisin sanoa sen, että suurinta koko Jumalan sanassa on kuitenkin se, mikä kruunaa kaiken muun: ”*Uudeksi minä teen kaikki!*” (Ilm.21:5).⁴⁶

Elävänä Jumalana Jumala on luoja. Tämä on Blumhardtien ajatusten peruskivi. Luomakuntana maailma on hyvä, puhdas ja täydellinen. Meidän asianamme on tunnustaa Jumalan maailmassa tämä hyvyys, puhtaus ja täydellisyys. Blumhardttilaisessa mielessä tätä luomakuntaa (paratiisia) voidaan nimittää luonnoksi, jolloin meidän tulee ajatella niin henkistä kuin aineellistakin luontoa. Olemisen tarkoitus on siihen täydellisesti palaaminen. Koko luomakunta muodostaa yhtenäisen kokonaisuuden. Tämä on kumpaisenkin Blumhardtin julistuksen eräs pääkohdista. Kaikkinainen askeesi, itsekidutus, luonnollisten asiain periaatteellinen pelkääminen, on luopumista Jumalasta, sillä se on hänen luomistyönsä kieltämistä ja halveksimista. Paljon enemmän on tarve uudelleen kaivaa esiin nuo luonnossa piilevät Jumalan elämän alkuperäiset lähteet ja siten itse jälleen tunkeutua kaikkinaisesta kuoleman turmeluksesta elämään. Siten pulppuaa Blumhardtien sanoista ja työstä luomakunnan ihanuuden ylistystä, samoin kuin se Raamatustakin heläjää. Jumalan valtakunta on jumalallista luontoa.

Ajatus, että Jumala on luonut maailman – ja vieläpä luonut sen eteenpäin kehittyväksi – on eräs Blumhardtien ajatusten kulmakivi.

Jumalan alkuperäinen luomistyö on tullut turmelluksi lankeemuksen kautta. Jumalan maailmassa vallitsee eräs vapauden laki. Jumala itse on vapaus. Siksi kuuluu hänen luomistyönsä luonteeseen, että se on ikään kuin tästä perusaineesta valmistettu. Vapauden pohjalla voi syntyä luopumus Jumalasta ja vastarintaa häntä vastaan, ja niin on tosiasiallisesti käynytkin – arvoitus, joka juuri perustuu vapauden salaperäiseen olentoon. Siitä syystä on meidän otettava lukuun, että maailmassa tapahtuu paljon sellaista, mikä ei ole Jumalasta välittömästi lähtöisin, vaan on

---

⁴⁶ Ragaz, 97.

päinvastoin hänen tahtoaan vastaan. Jumalan ”kaikkivaltius” ei merkitse sitä, että kaikki, mikä tapahtuu, tapahtuu hänen tahdostaan. Päinvastoin hän on juuri sen kautta kaikkivaltias, että hän sallii maailmalle tämän vapauden. Siksi ei pahakaan ole mikään alkuperältään jumalallinen säädös, vaan lankeemuksen seuraus. Se on korkeintaan välillisesti Jumalan tahto, koska se on seuraus hänen säädöstensä loukkaamisesta, merkki siitä, että niitä vastaan on rikottu. Tätä tietä ovat kuolema ja kaikki sen vaikutukset tulleet maailmaan: sairaus, köyhyys ja pahe. ”*Kuolema on synnin palkka.*” (Room.6:23)

Tämä Jumalalle vihamielinen valta maailmassa ulottuu suuriin syvyyksiin. Sitä ei, yhtä vähän kuin maailman perusolemusta yleensä, ole ajateltava persoonattomaksi, vaan persoonalliseksi. Eikä sitä saa rajoittaa vain sen inhimillisiin ilmenemismuotoihin; päinvastoin ovat monet sen muodoista ymmärrettävissä vasta syvemmän yhteyden pohjalla. Vain oletamus demonien eli pahojen henkien valtakunnan olemassaolosta vastaa syvää ajattelua ja kokemusta. Sen tosiasiallisuuden tunnustaminen ei merkitse sitä, että ajatuksissa tai teoissa olisi uteliaasti ryhdyttävä sen kanssa kosketuksiin, vaan pikemminkin sitä, että sen kautta pahan kauheus vain käy selvemmäksi, mikä vuorostaan juuri parhaiten on omiaan estämään kaikkea uteliaisuutta. Ja periaatteellisesti katsoen tämä valta onkin voitettu.

Luonnossa paha saa aikaan kaikkea siellä olevaa sekasortoa, järjettömyyttä ja häikäilemättömyyttä. Ihmiselämässä se synnyttää itsekkyyttä, julmuutta ja hillitöntä himoitsemista; luonnossa ja ihmiselämässä yhteisesti hajanaisuutta, arvoituksellisuutta, sotaa ja kuolemaa. Tästä pahuudenvoimasta polveutuvat maailmanvallat väkivaltajärjestelmineen, samoin monet sivistyselämän muodot, vieläpä osaksi uskonnotkin sekä se, mitä uskonnonharjoittamisen yhteydessä tapahtuu. Tässä kaikessa voi olla paljon sellaista, mikä on demonista, mutta mikä ei vielä kuitenkaan ole saatanallista. Sillä kuten hyvän valtakunnassa, niin myös vastakkaisessa valtakunnassa vallitsee asteittaisuus ja arvojärjestys.

Niin ollen painaa tämä demonivalta kirouksena Jumalan luomakuntaa. Mutta se ikävöi vapautusta tästä kirouksesta. Koko luomakunta ikävöi turmeltumuksen lain alla ”*Jumalan lasten ilmestymistä*” (Room. 8:18-25), ja koko ihmiskunta katselee niin kurjuudessa kuin vallassa ja turhuudessa kohti Kristusta, Vapauttajaa.

Tämä ajatustapa merkitsee jälleen suurta vallankumousta tavanomaisen ajattelun rinnalla. Valitseva kristillinen katsantotapa on taipuvainen johtamaan maailmankurjuuden kaikissa sen

muodoissaan suoraan Jumalasta. Se on hänen tahtonsa; tämä tapahtuu kaikessa. Mutta tämä ajatustapa on loppumattoman epäilyksen lähde. Kuinka on usko kaikkivaltiaaseen, viisaaseen ja hyvään Jumalaan yhdistettävissä eräiden tosiasioiden kanssa? Näin ajatellen täytyy puolustaa Jumalaa ihmisten syytöksiä vastaan; Jumala täytyy asettaa ihmisten tuomioistuimen eteen; ja silloin usein taitavinkin puolustus herättää epäilyksiä. Samalla johtaa tällainen Jumalan ja maailman yhdistäminen siihen, että selitetään nykyinen maailma kaikkine vääryyksineen ja kauhistuksineen oikeaksi, vieläpä jumalalliseksi, tai ainakin Jumalan sallimaksi. Ja niin kristinuskoko muuttuu kaiken pysyvän, vieläpä pahankin puolustajaksi.

Raamatun katsomus on tämän ajatustavan täydellinen vastakohta. Maailman kurjuus ei ole alkuisin Jumalan tahdosta, vaan ihmisen synnistä. Sen ei pitäisi olla olemassa, ja siitä syystä sen täytyy tulla poistetuksi Jumalan valtakunnan edistyessä. Jumalan valtakunta ei siis merkitse maailmalle vihkimystä, vaan tuomiota. Ei Jumala ole syytetyn penkillä, vaan ihminen. Ja samalla kun tuo toinen käsitys takasi maailmalle rauhallisuutta, tulee tästä katsomuksesta sen pyhä rauhattomuus. Edellisenlaatuinen kristillisyyden voima, Jumalan valtakunta taas on maailman ikuinen vallankumous. Sinun täytyy Jumalan kanssa käydä käsi kädessä pahaan ja kurjuuteen ja voittaa ne. Sinä et saa kysyä, onko Jumala oikeassa, vaan sinun tulee kysyä, oletko sinä itse oikeassa!

Tässäkin kohden on Blumhardt raamatullisen totuuden uudistaja.

Kristus on asettanut luomakunnan ennalleen. Se on hänessä tapahtuneen lunastustyön tarkoitus. Koko pahan valtakunta on saanut kuolettavan iskun, ja siltä on temmattu sen herruus pois. Tämä on Jeesuksen taistelun merkitys. Hänen kauttaan saatetaan alkuperäinen Jumalan maailma turmeltumuksesta vapautteen; lankeemus hyvitetään; luonto tulee lunastetuksi; Jumalan kanssa kohotetaan ihminen jälleen kunniaan ja asetetaan Jumalan valtakuntaan. Se on Kristuksen ilmentymisen merkitys luomakunnassa, josta Blumhardt omin sanoin lausui seuraavasti:

Jumala puhuu luomakunnassa – koko luomakunnassa ilmenee taivaallisen Isän suurta elämää, aivan yhtä tärkeänä kuin profeetoissa ja apostoleissa ilmenevä elämä.

Jeesus ja luonto – Elämä Vapahtajan yhteydessä on luomakunnan mukaisuutta, vanhurskautta ja luonnollisuutta.

Turmeltuneisuus – meissä on jotain kieroä. Tosin olemme kaikki luotuja Jumalan kuvaksi, ja kuvainnollisesti ottaen muodostamme tärkeän rattaan luotujen olentojen suuressa koneistossa. Mutta tässä rataskoneistossa ovat hampaat kuluneet vinoon; akseli on taipunut; ihmiskunta kiertää väärin ympäri, ja koko luonto kärsii siitä. Tämmöistä on synti. Asiat eivät meidän ihmisten keskellä kulje oikeaa latuaan. On paljon turmeltuneisuutta jokaisessa ihmisessä, joka maailmassa on.

On monia, jotka arvioivat tätä Jumalan luomusta merkitykseltään vähäiseksi ja pitävät sitä mielummin huonona asiana, joka meidän olisi oikeus jättää, ja vieläpä mitä pikemmin, sen parempi! Olen suruissani sitä mieltä, että minun täytyy luopua siitä toivosta, että ihmiset vielä saisivat oikean ymmärryksen; sillä he ovat kaikki langenneet, ensin pakanat ja sitten kristityt, mutta kristityt vielä enemmän kuin pakanat. Sillä erikoisesti vanhan ajan pakanat ovat kunnioittaneet Jumalaa hänen luomistyöstään vielä enemmän kuin mitä kristityt nyt kunnioittavat, nämä kristityt, jotka eivät enää, pelkän tuonpuoleisen elämän takia, huomaa, millaiseksi äärettömän jumalallisen rakkauden luomaksi helmeksi heidän pitäisi arvioida elämän valo.

Kuolema on luomisen tarkoitusta vastaan – Jumala ei ole luonut henkiolentoja tähän ruumiimaailmaan, vaan ruumiillisia olentoja, jotka hän on nimittänyt omaksi kuvakseen. Vain mitä kauheimmilla tuskilla voidaan sellainen ruumis hävittää, ja jokainen näkee ja kokee omassa itsessään, että kuolema on tuomio ja sen vuoksi se pelottaa ihmistä, vaikka hän tahtoisi olla kuinka voimakas tahansa ja kuvittelee voivansa kuolla täysin rauhallisesti kuin henkiolento ainakin. Mikä niin muodoin olisi luonnollisempaa, kuin että ihminen ajattelisi: ”tässä on jotakin, joka ei ole järjestyksessä, mutta jonka täytyy tulla järjestykseen, jotta Jumalan totuus ja tahto pääsisivät oikeuksiinsa hänen luomakunnassaan.

Ei kaikki ole lähtöisin Jumalasta – mielettömyyksillämme olemme tehneet turhaksi Jumalan tarkoituksen ja olemme joutuneet asemaan, jossa meidän on kannettava häpeää. Tiedän aivan varmasti, että muutamat kohtalot eivät ole Jumalasta lähtöisin. Kurjuutta ja valitusta tavataan aina siellä, missä Jumalaa ei ole. Teidän kauttanne pitäisi tulla järkeä elämän kohtaloihin.⁴⁷

4.2. Kuinka Jumalan valtakunta tulee?

Ei ole kyse siitä, onko Jumala valmis; kyse on siitä, oletko sinä valmis.

Jumala käyttää meitä. Meidän ei tule haluta käyttää Jeesusta, vaan meidän on antauduttava kokonaan, eikä vain puolittain tai satunnaisesti, hänen käytettäväkseen.

Me olemme osa Jumalan luomistyötä; ja taivaassa koetaan surua, kun yksikään ei ilmesty Hengessä kumartumaan Jumalan edessä Häntä ylistääkseen. Jumalalle tämä aiheuttaa murhetta, koska Hän rakastaa maailmaa.

Vasta sitten, kun olemme kulkeneet vieläkin pidemmälle harhaisia polkujamme, vasta kun sydämet vuotavat verta, vasta sitten voimme kääntyä takaisin, ja aloittaa matkamme Jeesuksen luokse. Elämän pitää olla kärsimystä ja pahempaa, jotta se koskaan voisi muuttua paremmaksi. Kärsimyksentunnetta ei pidä yrittää laistaa ja kärsimyksen merkityksen kokemista ei pidä epäröidä tutkiskella.⁴⁸

Jumalan valtakunta on liitto ihmisen ja Jumalan välillä. Ihminen ei voi rakentaa, eikä keksiä Jumalan valtakuntaa.

---

⁴⁷ Ragaz, 101-103.

⁴⁸ Eller, 78.

Taistelu Jumalan valtakunnasta, niin kuin Blumhardtissa tämä taistelu käy, on sanan syvimässä merkityksessä käytännöllistä. Tämä taistelu ei tapahdu lukukammioissa, uusien ajatustotuusien löytämisessä, eikä edes henkevässä raamatunselittelyssä, vaan toisaalta täydellisen Jumalan todellisuuden, toisaalta Jumalaa vastustavien valtojen todellisuuden keskellä. Se tarkoittaa tietä, ja tämä tie on seuraamisen tie. Uskon, toivon, rakkauden uhkayrityksessä, kieltämyksessä ja ristin kantamisessa opitaan Jumalaa tuntemaan. Se on myöskin työtä, työtä. Niin kuin Blumhardtilla oli ymmärtämystä ja kunnioitusta kaikkea kohtaan, mitä hän Jumalan avarassa maailmassa saattoi selittää tieksi Jumalan totuuteen, oli hänellä sitä myöskin kaikkea työtä kohtaan, joka käytännössä saattoi palvella Jumalan valtakuntaa.⁴⁹

Perustuuko se vain hyvyyteen, eikä lainkaan tarpeeseen, kun Jumala tahtoo meidät työhönsä? Tämähän on aivan sama kun sanottaisi, ettei isällä ole tarvetta poikiensa töille; ja että se, kun hän sallii poikiensa mennä ja selviytyä omillaan, on vain hänen hyvyyttään. Ikään kuin sillä ei olisi isälle mitään eroa, hylkäävätkö hänen lapsensa hänet, minkä tähden hänen täytyy palkata ulkopuolisia avukseen.

Mutta kaikki tuo on merkityksetöntä, sillä emmehän tahdo jäädä isämme luokse pelkäämään palvelijoina. Ei, siinä tapauksessa meille olisi mieluisampaa, kuten tuhlaajapoika, lähteä ja haaskata saamamme perintöosuus holtittomaan elämään, kunnes joudumme kilpailemaa ravinnosta sikojen kanssa sikolähteissä rypien. Silloinhan on vain luonnollista ja isällemme kunniaksi, kun hän ilahtuneena näkee meidät surkeina rääsyissämme palaamassa takaisin kotiin – vaikkakaan meidän ei, tuhlaajapojan tavoin, tarvitse olla niin typeriä, että palattuamme tahtoisimme raataa päivät pääksytysten. Ei, sillä me palaamme saadaksemme siunauksen palaamisemme johdosta.⁵⁰

Silloin tällöin Jumala tarvitsee ihmisiä auttamaan häntä. Tämä on salaisuus, joka kutsuu ihmisiä liittoon Jumalan kanssa; eikä mitään tapahdu ilman tätä liittoa. Tiedän hyvin, että minua vastaan on esitetty väitteitä, joiden mukaan ihmiset eivät voi rakentaa Jumalan valtakuntaa. Todennäköisesti eivät voi; me emme voi rakentaa Jumalan valtakuntaa – ja juuri tästä syystä Kaikkivaltias rakensi liiton. Tämän mahdollistamana Jumalalla on käytettävissään ihmisiä, jotka kantavat hänelle hedelmää, jotka taistelevat hänen asiansa edestä, jotka eivät enää käytä aseita loukatakseen ihmisiä, vaan ainoastaan vuollakseen Jumalan kunniaksi pahan pois häntä rienaavasta ihmisestä ja koko maailmasta, niin että

---

⁴⁹ Ragaz, 426.

⁵⁰ Eller, 78.

Jumalan kunnia saisi olla suuri maan päällä, kuten se on taivaassa. Tätä työtä varten Jumala tarvitsee ihmisiä. Siltikin, vaikka monet ovat kutsutut, vain harvat valitaan. Miksi sitten? Koska kaikki eivät anna itseään täydellisesti Jumalan palvelukseen; ja silloin ihminen, vaikka olisikin kutsuttu, ei voi olla Jumalalle hyödyksi.⁵¹

Mitä me voimme tehdä, että Jumalan valtakunta tulisi?

Tähän kysymykseen on vanhastaan annettu kaksi vastausta. Toiset sanovat: ”*Me emme voi tehdä mitään sen eteen. Jumala yksin tuottaa valtakunnan, sillä tavoin ja silloin, kun hyväksi näkee. Me saatamme vain odottaa ja valmistautua siihen. Se on Jumalan työtä.*”

Ne, jotka näin puhuvat, saattavat vedota moniin Raamatun kohtiin. Toiset sen sijaan sanovat: ”*Kaikki riippuu meistä. Jumalan valtakunta tulee siinä määrässä kuin me ponnistamme työtä tehden, siinä määrin kuin me teemme Jumalan tahtoa sekä saatamme maata hänen alamaiseksi. Se on meidän työtämme.*”

Hekin voivat tuekseen viitata moniin Raamatun sanoihin. Nämä molemmat vastaukset vastaavat samalla kahta erilaista ajatustapaa, ja tähän perustuu eräs vanha uskonnollinen vastakohta, joka on antanut aiheita paljon erimielisyyteen ja taisteluun.

”*Kumpi on oikein?*”

”*Kumpikin!*”

Jumalan valtakunta on kokonaan Jumalan lahja. Kaikista ponnisteluistamme huolimatta me emme voi sitä tehdä. Mutta sittenkin ovat aivan väärässä ne, jotka näkevät vain tämän puolen totuutta. Sillä toisena puolena siinä on tämä: Jumalan valtakunta on kokonaan ihmiselle annettu tehtävä. Se tulee vain siinä määrässä, kuin ihmiset asettavat itsensä sen palvelukseen ymmärtämisessä, tahtomisessa, työssä, taistelussa ja kärsimyksessä. Sillä Jumala ei tahdo tehdä mitään ilman ihmisiä. On muistettava sitä, mitä olemme sanoneet Jumalan ja ihmisen välillä vallitsevasta suhteesta. Jumala ei tahdo olla orjia hallitseva kuningas, vaan hän tahtoo sellaista maailmaa, jossa hänellä on vapaita lapsia. Hänen silmänsä siis etsivät sellaisia ihmisiä, jotka auttavat häntä. Ihmisen työkumppanuus on niin ollen niitä asioita, joita hän meiltä kaipaa.⁵²

Blumhardtien opetuksista Jumalan valtakuntaan liittyen on erityisesti syytä painaa tämä meiliimme: Jumalan valtakunta ei muodostu mistään muusta kuin Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemisesta.

Miten Kristuksen tuleminen tapahtuu? Enimmäkseen siitä on ollut tällainen käsitys: Jeesus voittaa ja hallitsee sekä tulee vihdoinkin maailman lopulla kuin joku ihmeilmiö taivaalta ja muuttaa yhtäkkiä kaiken toisenlaiseksi. Mutta ei se näin mene. Ei Jeesus tule ylhäältä alas sillä tavoin kuin me sanoessamme ”ylhäältä” ajattelemme. Ylhäältä ei nyt tarkoita ”taivasta”, vaan sitä paikkaa, jonka Jumala on hänelle ”lihassa” olevana valmistanut. Sinussa on Jeesus Kristus ”ylhäällä”, sinusta käsin tulee Jumalan loistaa, koska Jeesus Kristus on sinussa. Ei se meitä hyödytä, jos valoja tulee tänne taivaasta alas, meissä täytyy tulla valoisaa, ja meidän

---

⁵¹ Eller, 79.

⁵² Ragaz, 315-316.

Herramme Jeesuksen Kristuksen ”ylhäällä” on siellä sisällä minun sydämessäni ja sinun sydämessäsi, siellä, missä käydään taistelua elämästä ja kuolemasta, missä mieluummin annetaan viimeinenkin verispisara kuin että annettaisiin synnille suostumus.⁵³

Jumalan valtakunta ei ole mikään inhimillinen saavutus, ei mikään oivallus tai keksintö, olipa se sitten kuinka kunnianarvoisa ja ylevä tahansa. Jumalan valtakunta tulee Jumalasta, mutta ihmisten kautta. Ihmisen täytyy olla mukana suunnitelmassa. Tämä kaikki on verrattoman järkevää, sillä muussa tapauksessahan meidän olisi tunnustettava, ettei ihmistä ole luotu Jumalan kuvaksi. Ihminen kuitenkin on ja tulee olemaan Jumalan kuva ja sellaisena hän tulee työskentelemään Jumalan kanssa tässä kaikkein pyhimässä ja suurimmassa työssä – siinä, mikä on Jumalan luomistyön varsinainen tarkoitus: Jumalan valtakunta maan päällä.⁵⁴

Jeesuksen Kristuksen ja kristinuskon välisessä suhteessa on kyse ensinnäkin Jeesuksen luomisteosta. Tämä tarkoittaa, että sen historiallisen muodon olemassaolon ja yksilöllisyyden määrittäminen ei itsessään ole mikään riippumaton ja itselähtöinen olemassaolo, vaan Jeesuksen Kristuksen nimi yksin loi kristinuskon, jota ei olisi olemassa ilman Häntä.⁵⁵ Toiseksi suhteessa on kyse jumalallisesta valinnasta. Koska kristinuskko ei omista, eikä voi omistaa omaa todellisuuttaan, sillä ei myöskään ole mahdollisuutta kehittää tai hakea perusteita muualta kuin Jeesuksesta Kristuksesta.⁵⁶

---

⁵³ Ragaz, 206.

⁵⁴ Eller, 79.

⁵⁵ Barth 2006, 108.

⁵⁶ Barth 2006, 111.

5. Blumhardtien toivo

Blumhardtien teologian keskiössä on kaiken kattava toivo tulevasta Jumalasta. Toivo Jumalan valtakunnan tulemisesta antaa äänen kristitylle. Toivosta tulee silta, joka yhdistää meidän toimintamme Jumalan toimintaan. Toivo yllyttää toimimaan Jumalan valtakunnan puolesta, vaikka toiminta joskus tuntuisikin tarkoituksettomalta.⁵⁷

Taistelu maailman pahuutta vastaan on kuolettavalla tavalla totta, mutta siitäkään huolimatta se ei ole merkityksetöntä. Belgialais-ruotsalainen karmeliittamunkki Wilfrid Stinissen (1927-2013) on kirjoittanut, ettemme koskaan voisi oppia tuntemaan Jumalaa, ellei kärsimystä olisi. Hänen mukaansa kärsimys saa selityksensä silloin, kun se kohdataan rakastaen ja rakkaus saavuttaa suurimman lujutensa, kun sitä osoitetaan kärsimyksen keskellä.⁵⁸ Tämä käsitys on rinnastettavissa Blumhardtien käsityksiin kärsimyksen kohtaamisesta ja merkityksestä.

Toivo nostaa esiin kysymyksen kaiken traagisuuden perimmäisyydestä. Toivo ei pyyhi pois väistämättä käytävää taistelua ja kamppailua, sillä Blumhardtien teologian mukaan niiden juuri on ihmisen sydämessä.

Me saamme luottaa siihen, että ne murrokset ja mullistukset, jotka epäilemättä liittyvät valtakunnan tulemiseen, ovat sitä laatua, että ihmiset voivat ne kestää. Yksi vanhemman Blumhardtin ajatuksista onkin se, että meillä on jo takanamme osa, vieläpä ehkä kaikkein vaikein osa, noissa Uudessa Testamentissa ennustetuista kärsimyksistä ja kauhuista, koskapa niin sanottu ”kristillinen historia”, joka tietenkin kuuluu Kristuksen tulemisen aikaan, on täynnä niitä. Hän ei saata, kuten hän kerran sanoo, ajatella Kristusta suurena hävityksentekijänä. Enemmänkin on pahan lisääntyessä myös hyvä lisääntyvä, ja vielä paljon voimakkaammin. Hyvän kasvava ja voittava valta on oleva merkinä siitä, että Jumala tulee, samoin kuin valon kasvava ja voittava valta on merkinä siitä, että päivä nousee. Emme saa antaa sen tosiasian eksyttää itseämme, että paha ratkaisuaikoina näennäisesti kehittyi voimakkaammin kuin hyvä. Tämä kuitenkin hiljaisuudessa menee edelle, vaikkakin ristin tiellä ja ristin kautta. Siitä syystä ei sekään vastaa Blumhardtin ajatusta, että Kristuksen tulemista odottaessa pannaan kädet ristiin ja kaikki inhimillinen tekeminen ja pyrkiminen tahdotaan selittää hyödyttömäksi. Sellaiset ”palvelijat” havaitaan kyllä nukkuviksi, sen sijaan Herra tullessaan tahtoi löytää heidätkin valvovina.

Kaikki nämä ajatukset: tuomio, pahan ilmituleminen, Kristuksessa valtakunnan uuden tulemisen ja sen mukana Kristuksen itsensä tulemisen toivo ovat pitkän nukkumisen ajan jälkeen tulleet meidän päivinämme jälleen eläviksi ja ovat yhtenä osana kristikunnan suurta heräämistä. Me voimme myöskin sanoa: toivo on kristikunnassa jälleen herännyt. Mutta siihen ovat nyt kaikki esittämämme ajatukset sisäisesti ja välttämättömästi liittyneinä. Sillä kaikki ne kuitenkin tahtovat tämän kuvien maailman kirjavassa moninaisuudessa ilmaista vain yhtä:

---

⁵⁷ Collins-Winn, 70.

⁵⁸ Stinissen, 74.

sitä uskoa, että Jumalan valtakunta on historian päämäärä, että Jumala tulee tuomiolle, jonka tarkoituksena on pelastus. Ja tämä on osoittautuva totuudeksi.

Tällä tavoin saavuttaa eräs puoli Raamatusta, joka pitkät ajat on arkaillen sivuutettu, ja jonka suhteen ei edes uskonpuhdistajilla ollut oikeaa ymmärtämystä, suuren ja elävän merkityksen.⁵⁹

Jumala yksin on Herra. Meille on suureksi lohdutukseksi, kun tiedämme, että pimeyskin on kokonaan riippuvaista Jumalasta, ettei pahakaan pääse pois hänen kätensä alta. Omassa varassaan se ei voi pysyä pystyssä; se on Jumalan vaikutusta, ei minkään muun, että pahan ylle on levinnyt pimeys ja että kuoleman varjo on laskeutunut synnin ylle. Siksi me voimme nähdä koko maailman olevan Jumalan kädessä, maailman kaikkienensa. Ei ole olemassa kahta maailmaa, toinen Jumalan kädessä oleva, ja toinen, joka ei ole Jumalan kädessä, eikä ole olemassa kahta ihmislaajia, joista toinen olisi Jumalan hallitusvallan alainen ja toinen kokonaan Jumalan tahdon ulkopuolella. Ei, sillä sielläkin, missä on aivan pimeää, on Jumala yksin Herra; ei mikään paholainen voi tehdä, mitä haluaa, ei yksikään paha enkeli voi mitään luoda – ne ovat kaikki Jumalan vaikutuksesta pimeydessä. Siellä on tosin eräänlaista elämää, valittavasti tartuttavaa ja kuolemaa tuottavaa niille, jotka antautuvat sen kosketukseen, mutta koko se alue, jolla synnilliset ja kuolemaa tuottavat voimat hallitsevat, on Jumalan ja jäävät olemaan Jumalan, lujasti Hänen kädessään. Tämän saamme me todistuksena painaa sydämiimme. Tahtoisin sanoa jokaiselle saatanalle: ”Sinä olet Jumalan, sinä saatana, et voi liikahtakaan, et voi sormeasikaan liikuttaa; sinä olet Jumalan!”⁶⁰

---

⁵⁹ Ragaz, 196-198.

⁶⁰ Ragaz, 215-216.

6. Opetuslapseus

Opetuslapseus on taistelu, johon jokaisen kristityn on ryhdyttävä; koko kristikunta on määrätty kohtaamaan se.

Taistelu muovaa Blumhardtien teologian kuvaaman suhteen inhimillisten ja jumalaisten tekojen välillä. Vanhemman Blumhardtin läpikäymässä Möttlingenin ”taistelussa” hänen ainoat apuvälineensä olivat uuttera rukoileminen, paastoaminen ja Raamatun kirjoitusten lukeminen.

Meitä ympäröi Jumalan-maailma. Olemme yhteydessä erään Jumalan-maailman kanssa, ja tämä on meille suuri lohdutus; sillä jos me ajattelemme, että olemme aivan yksinäisiä ja hyljättyjä maan päällä, jätettyjä yksinomaan oman onnemme ja omien voimiemme varaan on tämä todella surullista! En tahtoisi elää päivääkään, ellen saisi ajatella, että Jumalan sotajoukot ympäröivät meitä ja menevät ulos kaikkeen maailmaan. En jaksaisi alkaa yhtäkään päivää, ellen ajattelisi: me emme milloinkaan, emmekä missään ole yksin jätettyjä.

Jumala lähettää meille kaikenlaisia voimia ja kaikenlaista apua, ruumiillista ja henkistä, ja kaikki se, mitä Jumala näin lähettää, on ikään kuin persoonallista. Jumalan alueilla on ääretömän monia voimia, jotka voivat asettua meidän ympärillemme, jotka voivat saattella meitä, ja jotka ovat hyvin erilaisia.⁶¹

Dialektinen yhdistelmä, jossa sekä odotetaan että kiirehditään, on Blumhardtien opetuslapseuskäsitteen sydän ja heidän spiritualiteettinsa moottori. Samalla se on myös kunnianosoitus Jumalalle: valtakunta voi tulla vain Hänen mahtinsa kautta. Karl Barth kuvaa dialektisuutta ”odottamisen toimintana” sanoen:

”Blumhardtin salaisuus oli hänen loppumaton liikkeensä kiirehtimisen ja odottamisen välillä; hänen elävä osallisuutensa täydessä olemassa olevassa (siinä, mikä on) sekä hämmästyttävä sisäinen vahvuus odottaa jotain, mikä ilmestyisi olevaisiksi jonkun korkeamman voiman kautta. Se on ainutkertainen ominaisuus, ja nyt minä sanon tämän hyvin harkitusti, Blumhardtien profetaalinen sanoma ja missio käsittävät kiirehtimisen ja odottamisen, maailmallisen ja jumalallisen, olemassa olevan ja tulevan, taas ja taas tavatun, olivat yhtä, täydentäen toinen toistaan, sekä etsitty että löydetty toisissaan.”

Opetuslapseus on taistelua ja kamppailua sekä yksittäisen kristityn ihmisen sisällä että kaikkien kristittyjen yhteisöjen keskuudessa, kuten myös koko maailmassa.⁶²

---

⁶¹ Ragaz, 213.

⁶² Collins-Winn, 71.

7. Valtakunnan rukous

”Koska elän, niin anna minulle, mitä tarvitse elääkseni”

Blumhardtit olivat ahkeria ja ankaria rukoilijoita, jotka pyrkivät noudattamaan ja opettamaan Jeesuksen antamia rukoilemisen ohjeita tunnontarkasti, sillä rukouksen ihmeellinen voima, kuten isä Blumhardt sai itse todeta Dittuksen talossa, on todellinen ja voimakas. Pienessä rukousoppaassaan Christoph Blumhardt avaa Isämeidänrukouksen eli Valtakunnan rukouksen, kuten hän sitä kutsui, lause lauseelta. Tässä rukouksessa on kyse hartaimmasta huokauksesta, minkä ihminen voi Jumalan valtakunnan puolesta tehdä. Blumhardtien rukous on yhtä paljon Jumalan tahdon kuulemista ja vastaanottamista kuin Jumalan palvelemista kaikkien (*meidän, ei minun*) hädänalaisten ihmisten tarpeet huomioimalla.

Valtakunnan rukous on Jeesuksen itsensä opettama esikuvallinen rukous (Matt. Vuorisaarna), (Luuk. 2:1-14). Jeesuksen palattua vuorelta opetuslapset pyysivät häntä opettamaan, kuinka heidän tulee rukoilla, kuten Johannes Kastajakin oli opettanut opetuslapsiaan rukoilemaan. Jeesus istui alas ja opetti heitä: *”Kun rukoilette, sanokaa näin”* (Luuk.), *”Rukoilkaa siis te näin”* (Matt). Tähän ohjeistukseen on kätkeytyä aivan erityinen siunaus, mitä ei kylliksi voi korostaa odotettaessa ja kiirehdittäessä Valtakunnan tulemista maan päälle.

Isämeidänrukous ei vanhene, vaikka sitä kuinka käytetään – ja pitää käyttäinkin. Matteus yhdistää rukouksen Vuorisaarnaan *”Teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennen kuin Häneltä anottekaan”*, sekä *”etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin teille sen ohessa annetaan kaikki tämäkin.”*

On olemassa myöskin taisteluita, joita meidän on käytävä Herran esikuvan mukaisesti hiljaisessa yksinäisyydessä. Erityisesti ruumiillisessa tai henkisessä hädässä olevien ystävien tai vihamiesten puolesta voidaan oikealla hartaudella rukoilla vain yksinäisyydessä. Moni rukous saa vain sen kautta merkitystä Jumalan edessä, että se kohoaa palavana yksinäisyydestä, koska se ei voi olla yhtä harras, jos yksikin vieras kuuntelija on läsnä. Tällaiset rukoukset voivat olla sangen tärkeitä ja tuottaa erityisesti myös Herran asialle suurta edistystä. Koska nyt ihmissydän tällä tavoin yksinäisyydessä rukoillessaan on todella Jumalan edessä, ovat juuri salassa pidetyt rukoukset niitä, jotka kerran maksetaan julkisesti. Sellainen ihminen, joka ei osaa rukoilla yksinäisyydessä ei oikeastaan ole mikään rukoilija; eikä hänen rukous-elämänsä, olipa se kuinka rikasta tahansa, tuo minkäänlaista siunausta. Jollei Kornelius olisi

rukoillut yksinäisyydessä, niin kuin hän teki, päättäen hänen paastoamisestaan, ei enkeli varmaankaan olisi ilmestynyt hänelle (Apt. 10:30). Jotta siis meidän rukouksemme voisivat koi-
tua siunauksiksi nimenomaan myös toisille ihmisille ja Jumalan valtakunnalle, tulee niiden Herran sanojen mukaan kohota yksinäisyydestä, sillä kaiken salaisen täytyy kerran tulla julkiseksi. Kerran täytyy sinun tekosi tulla niidenkin tietoon, joiden puolesta sinä olet hiljaisessa yksinäisyydessä rukoillut ja siten ehkä riistänyt heidät pimeyden pauloista. Ja jos sinä olet ollut hiljaisin rukouksin myötävaikuttamassa siihen, että Jumala kerran saa täydellisen voiton vihollisistaan, huokaavan luomakunnan pelastukseksi, maksetaan se sinulle kerran julkisesti. Meidän tulee kuitenkin muistaa, että vain salassa pidetyille rukouksille on suotu tämä suuri siunaus.⁶³

Isämeidänrukoukseen turvaudutaan, kun ei löydy sanoja muuhun rukoukseen, emmekä ymmärrä miten olisi rukoiltava. Esimerkiksi jos olemme ahdistuneita, vihollisten saartamia, tai ruumiimme tai sielumme tila on heikko, tai jos meitä vaivaa suru tai kiihtymys niin, ettemme löydä sanoja sisäiseen tasapainoon pääsemiseksi. Poika Blumhardt viittaa isänsä järjestyttäviin kokemuksiin Dittuksen talossa huomauttaessaan, että saamme erityisesti apua rukouksesta mieleltään häiriintyneiden parissa tai kun ympäristö tuntuu kamottavalta, tai jos tunnemme itsemme avuttomiksi. Ja aivan kuten Raamatussa ohjeistetaan rukoilemaan, Blumhardtkin korostaa rukoilijalle vetäytymistä hiljaisuuteen rukoilemaan Isämeidänrukousta ajatellen huolella sen jokaista kohtaa.

Valtakunnan rukouksen kolme ensimmäistä rukousta lausutaan Jumalan puolesta. Henki kohoaa maasta taivaaseen Isän luokse, mutta ihminen on usein liiaksi kiinni maassa ja silloin on vaikea rukoilla. Isä ei kuitenkaan ole kaukana, vaikka on yläpuolella, on Hän myös alapuolella kannattelemassa. Hän on lähellä, aivan vieressä ja kuulee kaiken, mitä rukoilemme. Jeesus on hankkinut ihmiselle lapsen oikeuden lähestyä Isää, joka on myös Jeesuksen Kristuksen Isä. Rukous on siis sekä Isälle että Pojalle osoitettu.

Jumalan nimi pyhitetään uskomalla Jeesukseen. Valtakunnan, joka on tuleva, valmistaa Jeesus, jonka jalkojen alle Hän saattaa kaikki viholliset. Tämä saa aikaan sen, että Jumalan tahto tapahtuu kautta koko luomakunnan, niin ettei maan päällä lopulta ole muuta kuin elävän Jumalan tahto. Isämeidänrukouksen joka sanassa on katsottava Vapahtajamme, joka seisoo edessämme; Hän meitä auttaa, ja Hän meidät pelastaa *"kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni"* (Joh.12:32).

---

⁶³ Blumhardt, 14-15.

7.1. Isä meidän, joka olet taivaassa

"Isä meidän" tarkoittaa, ettei ihmisen yksin tule lähestyä Isää, vaan aina yhdessä toisten kanssa, joilla on samat tarpeet kuin rukoilijallakin. Rukouksen on oltava koko huokaavan luomakunnan puolesta annettu mielenilmaisu. Isämeidänrukous rukoillaan yhtenä luomakunnan lapsena, mutta koko luomakunnan puolesta. Vapahtajamme uhraisi itsensä koko luomakunnan puolesta, ja niin meidänkin on rukoiltava kaikkien puolesta.

Isämeidänrukouksessa on seitsemän erillistä kohtaa. Kolmen ensimmäisen rukouksen kohdan sisältö koskee Isää itseään: rukoilemme Hänen nimensä, Hänen valtakuntansa ja Hänen tahtonsa puolesta. Jumalan asian menestyminen on meidän kaikkien parhaaksi; siksi on rukoiltava sen puolesta. Hänen nimensä tulee pyhitetyksi meidän keskuudessamme. Meidän kauttamme Hänen valtakuntansa tulee tykömme ja Hänen tahtonsa tapahtuu meissä. Kaikki mitä Jumalan hyväksi rukoilemme, koituu omaksi hyväksemme. Meidän on tärkeää pitää huolta siitä, että Hänen nimensä merkitsisi maailmassa jotain, että koko luomakunta tulisi saatetuksi Jumalan valtakunnan piiriin, ja että kaikkialla lakaisivat Jumalan tahdon vastaiset tahdot, joilla on niin suuri valta maan päällä. Muussa tapauksessa kaikki menee ihmisen mielen mukaan. Mikä on ihmisen mieli, ellei heikko ja häiriintynyt. Ihminen tuntee vain oman tahtonsa ja antavat pimeyden voimien johtaa itseään, mutta Jumala ei käytä väkivaltaa, eikä pakkoa asiansa edistämiseksi tai ihmisen pelastamiseksi. Ihmisen on siksi kärsittävä seuraukset toimiessaan oman tahtonsa mukaan ja vastoin Jumalan tahtoa. Isämeidänrukouksella voimme anoa sitä, mikä meille on oikein ja tärkeää.

Vain harvat rukoilivat näin ennen Jeesusta, jonka Isä kuitenkin lähetti vastauksena noiden harvojen rukouksiin. Jeesus oli koko luomakuntaa edustanut ensimmäinen ja täydellinen esirukoilija. Jeesus sanoi opetuslapsilleen, että heidän tulee aina rukoilla, eikä väsyä. Hän ajatteli, että rukouksen on asuttava heissä, toisin sanoen heidän on elettävä rukouksessa Jeesuksen rinnalla, Häntä tukien ja Häneen turvautuen.

Isämeidänrukouksessa me pyydämme Jeesusta jatkamaan työtään niin, että kaikki kehittyisi täyttymystä kohti, sillä Hänellä on siihen valta ja voima taivaassa ja maan päällä.

Jeesuksen merkitys Isämeidänrukouksessa on kahtalainen: ensiksi saimme nähdä, mitä Hän rukouksellaan sai aikaan. Tämä lohduttaa ja rohkaisee meitä silloin, kun oikeita rukoilijoita on vain vähän. Ei ole niin ollen merkitystä, onko totisia rukoilijoita vain kaksi tai kolme, tärkeintä on, että Jeesus on heidän kanssaan.

Jumalalla täytyy olla maan päällä jokin kiinnekohta jotta Hän voisi toteuttaa suunnitelmansa, ja se kiinnekohta on ihmisissä, jotka sen rukouksillaan osoittavat - muista tai mistään riippumatta *"koska pyhien tulee saada se aikaan"* (Dan.7:2). Toiseksi Jeesus edisti rukousta koko olemuksellaan. Niin on myös meidän tehtävä, että voisimme toimia Jumalan välikappaleina niiden rukousten toteuttajina, jotka Jumala on suuhumme laittanut. Niin kuin rukoilemme, on meidän myös uskottava, ja tehtävä velvollisuutemme näinä vakavina ja hädänalaisina aikoina.

7.2. Pyhitetty olkoon sinun nimesi

Jumalan nimen tulee olla pyhitetty kaikkialla - maassa, maan päällä ja maan alla. Jumalan nimen pyhittänyt rukoilee niiden puolesta, jotka eivät ole Jumalan nimeä pyhittäneet. Rukoilija ajattelee itseään yhdessä monien muiden kanssa, kun sanoo *"Isä meidän"* ja niin sanoen hän soisi Jumalan hyväntyön armon kuuluvan kaikille. Pyhitettyä on se, minkä suurimpana asiana tahdomme erottaa arjesta. Jumala on kaiken yläpuolella, ja niin tulisi kaikkien pitää Jumalaa kaiken jokapäiväisen yläpuolella – mikään muu ei merkitse Jumalan rinnalla mitään. Jumalan pyhitettävä nimi on Hänen Isän-nimensä. *"Oi, jospa kaikki voisivat sanoa Sinua Isäksi!"*

Rukoilija tarkoittaa sanoessaan *"pyhitetty olkoon sinun nimesi"*, että kaikkien luomakunnan luotujen tulisi voida tuntea ja kutsua Jumalaa Isäkseen. Kyse on Isän nimen tunnustamisesta ja hyväksymisestä, mutta myös alistumisesta Isän tahdon alle ja turvan suojiin. Ihmissuku on joutunut irralleen tästä kaikesta – kurjuus on siinä, ettei ihminen enää näe Jumalaa isänään, vaikka kädet ojossa ottaakin vastaan kaiken, mitä annetaan. Muutoin ihminen menettelee kuin pahatapainen lapsi, vaativasti ja kiittämättömästi sekä vanhemmistaan välittämättä. Jumalan on toimittava ihmisten keskuudessa, vaikka ihmisten sydä-

met ovat Hänestä kaukana ja jopa Häntä vastaan. Jo alussa paholainen, käärme paratiisissa, kohdisti hyökkäyksensä ihmisen lapsentunnetta vastaan kysymällä: *"olisiko Jumala todella sanonut 'älkää syökö paratiisin kaikista puista?'"* Tämä tarkoittaa: *"olisiko hän todella kieltänyt teiltä jotain, ja vieläpä jaloimman ja parhaimman hedelmän, joka tekee teidät Jumalan kaltaiseksi? Onko sellainen Jumalan isällistä mieltä teitä kohtaan?"*

Ihminen antoi pettää itsensä ja joutui tuon vieraan valtaan ja oikea Isä joutui heistä kauas. Saatana tulee ihmisten jumalaksi heidän luullessaan itse tulleensa jumaliksi. Saatana anastaa itselleen oikeuksia, jotka kuuluvat Jumalalle. Se näkyy ihmisten eksymisessä epäjumalanpalveluksiin, taikuuteen ja muuhun jumalattomuuteen aina ylvästellen Jumalaa vastaan sanoen: *"minä olen sinun kaltaisesi!"* Ja tähän tähtääkin käärmeen kiusaus.

Pimeyden päästessä voitolle Jumalan nimen on tultava uudelleen pyhitetyksi (ihmisen oman nimen sijaan). Tässä auttaa vain rukoilla, että Jumala saattaisi ihmisen halukkaaksi ja kykeneväksi hylkäämään pimeyden voimat ja antautumaan yksin Jumalan nimen (Isän) hallittavaksi, siis pyhittämään Jumalan nimen. Ilman sitä ei ristiriita Jumalan ja pimeyden välillä koskaan lakkaa. Kristuksessa meille on annettu se, mikä polkee rikki käärmeen pään ja joka lahjoittaa ihmiselle Pyhänhengen, joka opettaa ihmisen rukoilemaan: *"rakas Isä!"* ja silloin on rukouksemme *"pyhitetty olkoon sinun nimesi"* täydellisesti toteutunut.

Jumalan nimi merkitsee myös Jumalan olemusta ja Hänen nimensä pyhittäminen Hänen ylevien ominaisuuksiensa tunnustamista ja ylistämistä. Mutta mitä ihmiset tekevät? Blumhardt ei tarkoita pakanoita, jotka muuttavat *"katoamattoman Jumalan kirkkauden katoavaisen ihmisen ja eläinten kaltaiseksi"* (Room.1:20-23), vaan hän tarkoittaa ihmisiä, jotka eivät pidä Jumalaa lainkaan arvossa ja kaikkivaltiaana. Sen sijaan nämä pitävät Jumalaa etäisenä kaikesta maanpäällisestä ja kaiken maanpäällisen olevan vain sattumaa. Näin he väheksyvät Jumalaa, kun eivät pidä mahdollisena, että Hän ilmaisisi itsensä. Puheita Jumalan teoista he pitävät suorastaan paheksuttavina. Kun he haluavat päästä kosketuksiin näkymättömän kanssa, he turvautuvat taikuuteen ja niin tehdessään käyttävät kauheimmalla tavalla väärin Jumalan nimeä.

Laskisipa Jumala kätensä tapausten kulkuun ja saattaisi viimein loppuun sen, minkä Hän ihmisten pelastamiseksi on Kristuksessa alkanut. Monet uskovaiset ovat usein taipuvaisia pyhittämään Jumalan nimeä siten, että asettavat Hänen pyhyytensä Hänen laupeuttansa

vastaan semmoisena kuin se on ilmennyt Kristuksessa. Ja niin he ovat sitä mieltä, että Hän osoittaa luopuneita ja tottelemattomia kohtaan pelkkää kovuutta ja ankaruutta, senkin uhalla, että siten helvetti täyttyy paljon suuremmassa määrin kuin taivas. Siten heillä ei ole luottamusta siihen, että Jumalalla on kyllin rakkautta kohottaakseen luopuneet kristityt uudistetulla armollaan jälleen lapsikseen.

Jospa Herran opetuslapset eivät vain olisi niitä, jotka rukoilevat Valtakunnanrukousta, mutta toisaalta pohjimmiltaan kieltäytyvät pyhittävästä Jumalan nimeä, he kun tahtovat omistaa Jumalan isänrakkauden Kristuksessa vain itselleen, jättäen toiset, jotka sitä eniten tarvitsisivat, kokonaan hukkumaan. Mitähän meidän Vapahtajamme ajattelisi, jos Hänen olisi täytynyt olla miltei turhan takia kuuliainen aina ristinkuolemaan saakka? Oi, taivaallinen Isä, jospa Sinun ja Poikasi lempeyttä ja armoa uhkuva nimi otettaisiin kaikkialla vastaan ja se tulisi pyhitetyksi! Jospa se saisi nyt pian tapahtua, kun miltei äärimmäinen hätä sitä vaatii!

7.3. Tulkoon sinun valtakuntasi

Blumhardt painottaa, että Jumalan valtakunta ei ole mikään maanpäällinen valtakunta, jolla on omat oppinsa, ehtonsa ja hallitsijansa. Paavalikin puhuu ”*Jumalan tahdon salaisuudesta*”, jonka hän on tehnyt meille tiettäväksi, niin että Hän ”*oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä*” (Efes.1:10). Valtakunta on valmis, kun ”*Jumala on kaikki kaikessa*” kautta koko luomakunnan. Tämän tapahtuu kun koko luomakunta tunnustaa ja pyhittää Jumalan nimen. Tästä seuraa Jumalan Valtakunta.

Jumala voisi, vaan ei tahdo, käyttää väkivaltaa ja pakkoa valtakuntansa toteuttamiseen, sillä Hänen isänrakkautensa kieltää sen. Sen sijaan Hän johtaa asiat siihen, että valtakunta toteutuu vapaaehtoisesti, aivan kuten Tuhlaajapoika-vertauksessa tuhlaaja palaa lopulta isänsä luokse. Samalla tavoin on Jumalalla kärsivällisyyttä harhapolkuja vaeltavan luomakuntansa kanssa. Omin voimin ei luomakunta kuitenkaan pysty saavuttaman Jumalan valtakuntaa, sillä niin lujasti luomakunta on paholaisen otteessa ja pimeyden voimien vallassa. Jos vapauttaminen tapahtuisi väkivalloin, jäisi osa luomakuntaa kuitenkin edelleen paholaisen orjuuttamaksi.

Jumalalla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin antaa Sana, joka oli Hänen tykönä ja oli Jumala, tulla lihaksi Ihmisen Pojan muodossa. Tämä tapahtui sitä varten, että Hän panisi alulle vapaaehtoisen palaamisen Hänen tykönsä. Sen vuoksi Häntä, Jeesusta, nimitetään *”kaiken luomakunnan esikoiseksi”* (Kol.1:15). Ei siis *”ennen kaikkea luomakuntaa”*, niin kuin on virheellisesti käännetty, vaan siksi, että Jeesus täydellisen kuuliaisuuden kautta syntyi tuloansa tekevän Jumalan valtakunnan jäseneksi ja joka lunastustyönsä täytettyään otettiin takaisin Jumalan luo. Siksi sanoo Paavali: *”Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täydellisyys Hänessä asuisi, ja että Hän, tehden rauhan Hänen ristinsä veren kautta, Hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, Hänen kauttaan kaikki sekä maassa että taivaissa”*. (Kol.1:19-20)

Ihminen, joka luottaa Jeesukseen, palaa Hänen avullaan vapaaehtoisesti Jumalan luo, ja juuri sitä Jumala pyhydessään luoduiltansa odottaakin. Jumala antaa Ihmisen Pojan, Jeesuksen Kristuksen, Jumalan luota tulleen Sanana (koko luomakunnan edustajana), aikaansaada kaikkien luopuneiden palaamisen Hänen luoksensa. Siksi valtakunta, jonka tulemistamme me rukoilemme, on lähinnä Kristuksen valtakunta; mutta kuitenkin tämä tähtää siihen, että samalla se on myös Jumalan valtakunta – niin että lopuksi, *”kun kaikki on tullut alistetuksi Pojan alle, silloin itse Poikakin on alistuva sen alle, joka on alistanut Hänen allensa kaikki, jotta Jumala olisi kaikki kaikissa”* (1.Kor.15:28).

Jumalan valtakunnan toteutumisen alku oli Jeesuksen ilmestyminen maan päälle. Siihen saakka voitiin puhua tämän maailman ruhtinaasta, joka tahtoi kaikkialla pitää valtaa Jumalaa vastaan ja joka oli saanutkin niin paljon jalansijaa koko luomakunnassa, että katsoi kaiken jo kuuluvan hänelle (Matt.4:8-9). Maailman ruhtinaan herkeämättömänä pyrkimyksenä oli erottaa koko luomakunta oikeasta Isästä, kietoa se pimeyden pauloihin ja saattaa se siten valtansa alle. Tätä valtaamista Jeesus asettui vastustamaan. Häneen, Ihmisen Poikaan, samoin kuin kaikkiin muihin ihmisiin pimeyden ruhtinas kohdisti hyökkäyksensä, mutta ei saanut Hänessä valtaa, koska Jeesus pysyi järkähtämättä ja taipumatta uskollisena ja kuuliaisena Isälleen ristinkuolemaan saakka.

Tämä Hänen kuolemansa, johon saakka pimeyden voimat Häntä ankarasti ahdistivat, tuli merkitsemään voittoa juuri siksi, että Jeesus itse pysyi taipumattomana. Ja Hänen Isänsä

mielisuosio teki Hänet Hänen kuolemansakin jälkeen Herraksi ja Kuninkaaksi ylösnousemuksensa kautta. Sillä Isä antoi Hänelle kaiken vallan taivaassa ja maan päällä, vetääkseen siten luoksensa sen, mikä Hänen verensä kautta oli tullut sovitetuksi. Täten on siis ura aukaistu Jumalan valtakunnan toteutumiseksi, minkä vuoksi evankeliumin ensimmäinen julistus siitä kuuluikin: *”Taivasten valtakunta on tullut lähelle”*, vaikka lähinnä vain uusi Kuningas oli tullut; ja alamaisia, jotka Hänelle kuuluivat, oli hyvin vähän. Herra itse temmattiin pois; mutta selvä on, ettei Hänen työnsä sillä tullut saatetuksi päätökseen. Tosin Jeesus saattoi sanoa: *”Hän – Pyhä Henki – näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu”* (Joh.16:8). Mutta vaikka hän onkin tuomittu, ei häntä ole sillä vielä täysin kukistettu. Pikemminkin on vasta opetuslasten uskolle käynyt mahdolliseksi nähdä, että tuomio on pääsevä lopulliseen täytäntöön.

Siihen tarvitaan aikaa yhä edelleen, ennen kuin kaikki valtakunnat pimeyden voimiseen on valloitettu ja pahan vallassa olevat sielut on vapautettu. Ja siksi me rukoilemme: *”tulkoon Sinun valtakuntasi!”*

Jeesus tarvitsee apuamme. Hän odottaa rukouksiamme edistämään Jumalan valtakunnan tulemistä. Jumalan valtakunta ei ole vielä niin täydellinen kuin se Kristuksen kautta voisi olla. Paljon kurjuutta tulee niin koko luomakunnalle kuin jokaiselle yksilöllekin siitä, että ihmiset huomaamattaan, suuressa suruttomuudessaan ja sokeudessaan joutuvat väärin voimien valtaan. Ne ovat voimia, joiden pauloista he eivät omin neuvoin voi vapautua. Tuolta tieltä palaaminenkin on kovasti työlästä, sillä he eivät koskaan tule huomanneeksi niitä siteitä, joiden pauloissa he ovat, eivätkä siis ymmärrä pyrkiä niistä vapautumaan Hengen kautta parannuksessa ja uskossa.

Tämä taistelu käydään näkymättömässä maailmassa. Meidän rukoustemme tehtävä on tukea Jumalan valtakuntaa tässä taistelussa. Siksi rukoilemme ja sanomme: *”tulkoon Sinun valtakuntasi!”* Meidän tulisi rukoilla enemmän ja meitä olisi oltava enemmän. Kärsimys, minkä me rukoilijoina tunnemme, on samaa, minkä Isämmeikin tuntee, kun Hän näkee niin monen lapsensa olevan Hänestä kaukana.

Kun siis Herra sanoo: *”kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni”*, tulee meidän rukouksellamme ja toimeliaalla uskollamme osoittaa, että se on meitä syvästi koskettava asia. Sillä, jos me emme tätä tee, silloin puuttuvat ikään kuin ne köydet,

joilla Herra mielensä mukaan voi vetää ihmisiä luokseen. Lopulta merkitsee tämä rukouksemme kohteena oleva Jumalan valtakunnan tuleminen myös sitä kirkkauden ilmestymistä, jota koko luomakunta hartaasti ikävöiden odottaa (Room.8:19), sellaisena kuin se on tapahtuva Kristuksen toisessa tulemisessa.

7.4. Tapahtukoon sinun tahtosi niin maassa kuin taivaassa

Kun Vapahtaja käskee rukoilemaan *”niin kuin taivaassa”*, niin Hän edellyttää Jumalan tahdon jo tapahtuvan ja toteutuvan taivaassa. Jumalan valtakunnan valtaistuin on taivaassa, jossa valtakuntaa palvelee vain kuuliaisia palvelijoita. Nämä ovat lapsen suhteessa Jumalaan, eivätkä tunne muuta kuin Hänen tahtonsa.

Sanalla taivas ymmärretään myös maata ympäröivää avaruutta kokonaisuudessaan, kuten käy ilmi sanoista *”alussa Jumala loi taivaan ja maan”*. Paavali sanoi: *”Jumala näki hyväksi, että Hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, Hänen kauttaan kaikki sekä maassa että taivaissa”* (Kol.1:20). Kaikkiällä tarvitaan sovittajaa saattamaan kohdalleen se, mikä on vastahakoista ja Jumalalle tottelematonta. Äärettömässä taivaan avaruudessa, joka sulkee piiriinsä tuhansia maailmoja, täytyy olla monia maailmoja, joissa Jumalan tahto vasta joskus on tapahtuva toisin kuin se nyt tapahtuu. Hänet oli taivaan otettava vastaan (hallitsijanaan ja kuninkaanaan) ja pidettävä niihin aikoihin asti, jolloin *”kaikki asetetaan kohdalleen, josta Jumala on ammoisista ajoista asti puhunut pyhien profeettojensa suun kautta”* (Ap. 3:21), millä sanoilla Pietari viittaa Jeesuksen toiseen tulemiseen. Tämä ei siis voi tapahtua, ennen kuin taivas on alistunut Jeesuksen tahdon alle (Kol.1:19-20).

Voidaan toki kysyä, vaikuttaako meidän rukouksemme tähän, mutta jonkinlainen merkitys sillä täytyy olla, koska meidän on myönnettävä, että ne saatanallisetkin voimat ja vallat, jotka ovat meidän keskuudessamme kaiken turmelleet, ovat tänne tulleet ylimaailmallisuuden piiristä. Kun me rukouksessa taistelemme näitä pimeyden voimia vastaan, niin jo nämä meidän rukouksemme ovat samalla pyyntöjä Jumalan puoleen, että Herra Jeesus saisi kaikista vihollisistaan, niin taivaassa kuin maan päällä, lopullisen voiton, voidakseen

palata pian voittajana maan päälle ja saattaa kaiken hyvään päätökseen. Tällä tavoin siis kolmannen Isämeidänrukouksen sisältö saa äärettömän laajuuden.

Vieras tahto, nimenomaan itsekkyyden tahtona, jonka pauloihin ihminen hänelle annetun vapauden perusteella on joutunut, on suuntautunut Jumalaa vastaan. Se asettuu oppiniskaisuudessaan Jumalan mieltä ja oikeutta vastaan, tahtoen itse hallita, uskoen tulevansa toimeen ilman Jumalaa. Tätä vierasta itsekästä tahtoa vastaan Jumala ei tahdo käyttää väkivaltaa. Hän ei tahdo sellaisia lapsia, joita Hänen täytyy väkipakolla taivuttaa kuuliaisuuteen, mutta Hän ei myöskään tahdo syöstä heitä ilman muuta kadotukseen. Tästä johdetaan, että Hän sallii kaiken senkin, mikä on Häntä vastaan, jäädä vapauteensa ja vallita aikansa.

Pimeyden voimat, jotka ovat kaikin tavoin kohonneet valtaan, ovat turmelleet sen kautta ja täyttäneet sen sekä nykyisen että tulevan elämän sanomattomalla kurjuudella. Jumala ei kuitenkaan salli pimeyden voimien päästä täydellisesti hallitsemaan. Paha on korkeimmillaan silloin, kun vieras tahto saa pysyä vallassa. Miten tässä tulee tapahtumaan muutos?

Jumala johtaa majesteettisella voimallaan asiat siihen, että luomakunnan on jälleen alistuttava Hänen tahtonsa alle: *”Anokaa, niin teille annetaan”*. Mutta tätäkään Hän ei voi kaikessa laajuudessaan aikaansaada – ja tämä huomio on erittäin merkityksellinen Blumhardtien opetuksissa! – ellei itsensä orjuuden alla huokaavien keskuudesta kohoa rukouksia ja hartaita anomuksia Jumalan puoleen. Jeesus, Ihmisen Poika, on tässä tehnyt edeltäjän työn. Ja Jeesuksen opetuslasten tulee nyt pitää kutsumuksensa huutaa taivaallisen Isän puoleen, että Hän nytkin antaisi Jeesuksen tähden voimiensa vaikuttaa sillä tavoin, että vieras tahto menettäisi kaikkialla valtansa; ja niin, että se kokonaan häviäisi, ja että se täällä maan päällä tulisi kokonaan murretuksi. Tämä selvittää, miten tarpeellinen rukouksemme on: *”tapahtukoon Sinun tahtosi”*, eikä meidän tahtomme. Jumalan tahto on ihmisen paluu paratiisiin.

Jumalan tahto on siis lähinnä se, että kaikki taipuisivat jälleen Hänen alamaisikseen. *”Jumala ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen!”* (2.Piet. 3:9). Hän tahtoo uuden liiton lapsilleen *”että kaikki ihmiset tulisivat autetuiksi ja kaikki tulisivat totuuden tuntoon”*. Jumalan tahto on siis se, että Hänen rakkaustarkoituksensa

pääsisi toteutumaan, ja että siten tapahtuisi joka suhteessa itsestään täydellinen alistuminen Hänen tahtoonsa. Siksi Jeesus saattoikin sanoa: *”Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo Häneen, on iankaikkinen elämä”* (Joh.6:40). Tätä myös Paavali nimittää Jumalan tahdon salaisuudeksi (Efes.1:9), jota tulee saarnata. Tätä Jumalan tahtoa Jeesus tarkoittaa tässä kolmannessa rukouksessa. Hän tahtoo tehdä meille läheiseksi sydämen asiaksi sen, että jos mahdollista kaikki luodut löytäisivät tien Kristuksen luokse, niin kuin armorikkaan Jumalan tahto on.

Jumalan tahdon toteutuminen riippuu tosin yksin Jumalasta itsestään, ja Hän suorittaa sen Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka Pyhä Henki ihmisten sydämissä. Toisaalta on välttämätöntä, että Jumalan tahdon täyttäminen tulee meidänkin asiaksemme, jonka me rukouksessa ilmaisemme. Pahoin tekevät ne, jotka arvelevat kaiken tapahtuvan itsestään, riippumatta siitä, välittävätkö ihmiset asiasta mitään. Ja vielä pahemmin tekevät ne, jotka arvelevat, ettei taivaallinen Isä tosissaan tahdokaan tehdä kaikkia autuaiksi, vaan että Hän mieluummin esiintyy kovana ja ankarana kuin säälivänä ja armahtavaisena, katsomatta siihen, miten paljon ihmisiä sen kautta joutuisi kadotukseen. He pitävät itseään Jumalan kaltaisena, ikään kuin Hänelle ei paljoakaan merkitsisi ihmissuvun enemmistön perikato. Siksi kolmas rukous saa heidän mielessään sellaisen sisällön, että he siinä pyytävät Jumalaa kaikkivaltiaalla voimallaan tuhoamaan vihollisensa, sen sijaan, että sen tarkoituksena olisi rukoilla vastahakoisille pelastusta tässä ja tulevassa elämässä, rukoilla sitä, että hyvä Jumala suostuttaisi heitä taipumaan Jeesuksen rakkauteen ja niin tehden myös Jumalan tahtoon.

Paholainen yrittää aina ja missä vain mahdollista, saattaa valitutkin harhapoluille ja kietoa heidät tottelemattomuuden pauloihin. Siitä syystä Raamattu sanoo: *”tämä on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne”* (1.Tess.4:3) ja edelleen: *”älkää muodostautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää, otollista ja täydellistä”* (Room. 12:2) Tai: *”te tarvitsette kestävyyttä tehdäksenne Jumalan tahdon ja saavuttaaksenne sen, mikä luvattu on”* (Hebr.10:36).

Vapahtajamme sanoo vakavasti: *”ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra!` pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon”* (Matt.7:21). Nämä kaikki samoin kuin monet muut Raamatun sanat osoittavat Blumhardtien mukaan meille,

miten tärkeitä jokaisen on rukoilla taivaallista Isää, että Hän auttaisi meitä tekemään kaikessa Hänen tahtonsa.

Rukoilkaamme siis aina myös vihamiestemme puolesta, kuten on opetettu! Jumala ei palvele yksittäisen ihmisen mielitekoja, vaan Hän palvelee ihmistä, jonka on palveltava Jumalaa ja ymmärrettävä, mitä se tarkoittaa maailmallisten palvontakohteiden rinnalla.

Mutta kun Herra käskää sinun rukoilla: ”*Isä meidän*”, hän tarkoittaa sillä, ettet sinä saisi oikeastaan koskaan astua itsekkäästi (pelkästään itsenäsi) Isän kasvojen eteen, vaan aina yhdessä toisten kanssa, joilla on samanlaiset tarpeet kuin sinullakin, – niin – yhdessä kaikkien ihmisten kanssa, jotka odottavat Jumalan apua ja hänen lunastustaan. Sinun rukouksesi tulee aina olla koko huokaavan luomakunnan mielenilmausta; sen edustajana sinä lähestyt Jumalaa. Niin tehdessäsi sinä menettelet oikein, ja niin sinä rukoilet valtakunnan lapsena. Mutta kuinka monet ihmiset jäävätkään aina vain oman itsensä ja lähimpiensä pariin! Ja kuitenkin tulisi Vapahtajan opetuslapsilla olla yhtä avara sydän kuin Vapahtajalla itsellään oli; hänellä, joka uhrasi koko elämänsä saattaakseen kaikki samaan Jumalan valtapiiriin. Tosin hänen seuraajansa ovat jo oppineet joitakin puheenparsia, jotka näyttävät todistavan avarammasta sydäimestä, mutta he antavat niiden seurata heidän rukouksiensa, ilman että ne liikuttaisivat heidän sydämiään. Koettakaamme me oppia paremmin käyttämään Isämeidänrukousta! Miten olisivatkaan asiat, jos me voisimme aina oikein rukoilla Isämeidänrukouksen ja siten vaikuttaa valtakunnan voimien valtauspääsyyn.⁶⁴

---

⁶⁴ Blumhardt, 26-27.

8. Jeesus Kristus

8.1. Ihminen ja Jumala

Jeesus Kristus on, mikä on persoonallista Jumalassa. Hän on Jumala ihmisen muodossa. Jumala varsinaisessa olemuksessaan on meille käsittämätön, mutta Kristuksessa Hän liittyy ihmiseen ja tahtoo tehdä luomistyötä yhdessä ihmisten kanssa: ”*Sana tuli lihaksi*”. Kristuksessa ilmenee samalla Jumalan ihmisellisyys ja ihmisen jumalallisuus. Jumala tulee esiin salaperäisyydestään ja muuttuu tuntemattomasta tunnetuksi Jumalaksi. Sen ohella tapahtuu myös ihmisen täydellinen ilmestys. Ihminen muuttuu sellaiseksi, kuin hän alussa Jumalan ajatuksissa oli. Hän vapautuu kaikista siteistä ja hänet kohotetaan Jumalan lapsen kirkkauteen.

Ihminen on poika. Hän on olemukseltaan Isän sukua. Hän on Jumalan oma. Hänessä elää jumalallinen luomistyö. Hän on itsekin luoja. Sillä hänen kutsumuksensa on, Jumalan kanssa liittoutuneena, Hänen työ- ja taistelutoverinansa, jatkaa ja auttaa täyttymykseensä Jumalan työtä. Siksi maailma ei ole vielä valmis. Ihmisenkin tulee tehdä luomistyötä ja nauttia luomisen iloa. Ei kaikki ole vielä lopullisesti ratkaistua; Jumalan taistelut eivät vielä kaikki ole loppuun taistellut; niissä odotetaan ihmistä, hänet on otettu lukuun niiden suorittamisessa; hänen osuutensa työhön on ratkaisevan tärkeä; luomistyön arpa on hänen kädessään.

Vielä enemmän: Jumala tahtoo ilmoittaa itsensä ihmisessä; Hän tahtoo tulla ihmiseksi. Ei luonto kaikessa valtavuudessaan, loistossaan ja suuruudessaan, ei henkimaailma salaperäisessä loistossaan ole lopullisesti julistava Jumalaa, eikä kantava Hänen kunniaansa, vaan sen on tekevä ihminen. Näin lankeavat Jumalan ja ihmisen tarkoitukset yhteen. Juuri siitä syystä tulee ihmisen kilvoitellen pyrkiä Jumalaa kohti, niin, hän ei oikeastaan muuta voikaan kuin jollakin tavoin etsiä Jumalaa; hän etsii Jumalaa harhateilläänkin, demonisissa mielettömyksissäänkin, niin vieläpä hän harhateillään, vaikkakin väärällä tavalla, oikein todenteolla etsiikin Jumalaa. Mutta hänen päämääränsä on jumalallinen olento ja olo, se on Isän täydellisyys.⁶⁵

Poika ja veli, vapaus ja rakkaus! Poika on vapaa, kokonaan vapaa. Hänellä on itse Jumalan vapaus. Hän on Herra. Häntä ei mikään ulkonainen laki sido. Hän on kaikkien inhimillisten tapojen ja laitosten yläpuolella. Hän ei ole mihinkään ihmisiin sidottu. Hän on riippuvainen yksinomaan Jumalasta, ja tämä on samaa kuin – olla kokonaan omaa itseään, olla poika. Mutta se merkitsee myöskin sitä, että hän näkee kaikessa Jumalan, vaatii kaikessa Jumalan tunnustamista, pyhittää Hänet kaikessa, esiintyy, tekee työtä, kärsii kaikessa Jumalan puolesta, palvelee Jumalaa kaikessa, on Jumalassa velallinen kaikkeen, vastuullinen kaikesta, Jumalan kanssa kantaa kuormaa, sairautta, syyllisyyttä – sitä, että hän rakastaa niin kuin Kristus rakasti ja on siinä vapaa, koska hänet on sidottu vain Jumalaan: vapaa itsestään, vapaa ylpeydestä, vapaa vihasta, vapaa vallanhimosta; lyhyesti, vapaa kahleista, suuri ja avara kuin Jumala. Mikä arvoituksellinen yhdistelmä – poika ja veli, Jumala ja ihminen! Oi, totisesti ääretön on ihmeitten meri!

---

⁶⁵ Ragaz, 226-227.

Näin Kristuksessa astuu esille lunastettu ihminen. Tähän oloon on ihminen vielä kerran täysin vapautettuna ja täydellisyyden saavuttaneena pääsevä. Näin on Blumhardt hänet nähnyt, ja näin on hän myöskin Blumhardtissa ilmaantunut poikana ja veljenä, kuninkaan ja palvelijana, Jumalan heijastuksena inhimillisessä nöyryydessä.⁶⁶

Tämä on vanha, julkinen ja kuitenkin tyhjentyvätön salaisuus Jumalan ihmiseksi tulemisesta Jeesuksessa Kristuksessa. Blumhardt näkee, että jumalallinen elämä, joka on ilmestynyt ihmisessä Jeesuksessa, ei rajoitu Häneen, vaan Hänen kauttaan vuodatettu Hänen kanssaan yhteydessä olevaan ihmiskuntaan. Ihmiseksi tuleminen on laaja tapahtuma; sana tulee lihaksi kaikessa todellisuudessa, alkaen Kristuksen seurakunnasta. ”*Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat Hänen nimeensä.*” (Joh.1:12)

Sen kautta Jeesuksessa on ilmestynyt Jumalan valtakunta. Jumalan valtakunta on samaa kuin Jumalan luomakunta Kristuksen kautta ennalleen saatettuna. Jumalan valtakunta ei siis ole samaa kuin Jumalan yleinen maailmanhallinta. Tämä viimeksi mainittu ulottuu myös yli sen maailman, joka ei Jumalaa tunne tai joka asettuu suoranaisesti Häntä vastustamaan. Jumalan valtakunta on vain siellä, missä ihminen antautuu Jumalan käytettäväksi luomakunnan ennalleen saattamista ja luomistyön jatkamista varten. Jumalan valtakunta on siis siellä, missä Kristus vallitsee. Jumalan valtakunta on siellä, missä uusi maailma puhkeaa ilmoille, siellä, missä tämä maailmanaika – ”tämä maailma” - väistyy tulevan tieltä ja samalla maailmaelämä ikuisen elämän tieltä. Toisin sanoen: Jumalan valtakunta on siellä, missä Pyhä Henki vallitsee ja luo.

Tämä jo vanhan liiton aikana syntynyt uusi todellisuus on täydellisenä tullut ilmi Jeesuksessa Kristuksessa – sanoissa ja teoissa ilmennyt Jumalan ja ihmisten totinen todellisuus. Se on tullut maan päälle, tullut ”lihaksi” ja on täällä täytyvä. Jumala tahtoo valmistaa siinä asuinsijan. Vain tätä yhtä merkitsee Jeesus. Hän saattaa sen täytäntöön sanoin ja teoin. Hänestä loistaa kuin aurinko maailmaan. ”*Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi!*” ”*Tulkoon sinun valtakuntasi!*” (Mark.1:15, Matt.6:10)

---

⁶⁶ Ragaz, 227-229.

Kristus on ennalleen saatettu luomakunta, uudelleen ilmestynyt Jumalan välittömyys. Siksi hän on kahdenlainen: toisenlainen kuin olemassa oleva, turmeltunut luomakunta – ”maailma” – sillä hän on Jumalan viimeinen varsinainen tahto. Siitä syystä hän on yli-luonnollinen eli kohoaa yläpuolelle kaiken sen, mitä muuten tapahtuu ja on ainutlaatuisen, ihmeellinen. Mutta juuri sen kautta hän onkin vasta oikein luonnollinen, siis todellisen luonnon ja järjestyksen mukainen. Hän esittää Jumalan maailman sellaisena kuin se olisi ilman siinä tapahtunutta turmeltumusta. Hän osoittaa, mitä saattaa olla siellä, missä Jumalan maailma murtautuu esille.

Meidän täytyy nähdä toisin kuin apostolit näkivät. He näkivät Jeesuksen lihassa, me emme näe. He ovat hänen ihmisyydestänsä tunteneet Jumalan, me emme ole. Me tarvitsemme hengellisiä silmiä voidaksemme nähdä, mitä Jeesus Isän oikealla puolella on, ja mitä tänä aikana iäisyydestä tulee ja laskeutuu tähän meidän aikaamme. Tämän ihmeellisen, mikä saa elämänsä Jumalasta, täytyy päästä meidän sydämiimme. Siitä, mitä elävä Vapahtaja tekee, ei saa tyytyä vain puhumaan, se täytyy säilyttää sydämessä tuona lujana toivona: Vapahtaja tulee! Tämä sana on tuonut meille virtanaan Jumalan tekoja.

Aina vain tänään! Me elämme Jeesuksessa Kristuksessa aina vain tänään.

Jeesus on yhä vielä taistelussa! Jeesus on tänäänkin taistelussa: Hän on vielä tänään tuotettu. Hän on yhä vielä se, jota he pistävät. Hän on yhä vielä tuo halveksittu. Hän yhä vielä tänään taistelee kuningasistuimestansa maan päällä täällä meidän ihmisten keskellä.⁶⁷

Tässä ilmenee ihmeiksi nimitettyjen Kristuksen elämäntapahtumien merkitys. Tätä vastaan nousee kapinaan niin sanotun uudenaikaisen ajattelutavan ihmepelko, joka ei suvaitse mitään ”luonnonyhteyden särkemistä”; vieläpä saattaa tämä vastustus perustua suorastaan hurskauteenkin, koska kerran luonnon Luoja on järjestyksen Jumala. Silloin tällöin on myöskin esiintynyt ihmenälkää, joka on vastakohtana todelliselle uskolle – siis ollen taikauskoa. Tämän lisäksi on oikeaoppisuus tehnyt ihmeestä todistuskappaleen Kristuksen jumaluutta koskevan opin tueksi. Kaikki tämä selittää, miksi myöskin monet hurskaat ihmiset tuntevat vastenmielisyyttä ihmeitä kohtaan. Mutta tämä johtuu siitä, että ihmeiden luonne on ymmärretty väärin. Ihme ei ole mitään luonnonjärjestyksen rikkomista, vaan erään uuden, korkeamman järjestyksen, nimittäin juuri Jumalan valtakunnan ilmenemistä. Vai pitäisikö muutamien, meidän nyt tuntemiemme luonnollisen ja henkisen elämän järjestysten olla ainoita ja lopullisia? Tällaisen olettamuksen tekeminen ei osoitaisi valistunutta mieltä, vaan typeryyttä. Ihmeet näyttävät pakostakin mielettömyyksiltä niistä ihmisistä, jotka ovat sidottuja meille totunnaisen maailman ilmiöihin; mutta se,

---

⁶⁷ Ragaz, 186.

mikä maailman mielestä on hulluutta, on Jumalalla viisautta. Jumalan ajatusten täytty-
myksenä ja maailman turmeltuneisuuden poistajana täytyy Jumalan valtakunnan lähinnä
olla tätä maailmaa vastaan ja myöskin sen ”järkeä” vastaan – joka sekin on turmeltunutta.
Kun Jumalan valtakunta näin on todellisinta luontoa, täytyy sen pakostakin näyttää luon-
nonvastaiselta niistä, jotka ovat yksinomaan himmentyneeseen luontoon tottuneita.

8.2. Jeesuksen tekemien ihmeiden merkitys

Sairaiden parantaminen osoittaa, että Jumalan valtakunta merkitsee täydellistä terveyttä.
Kuolleiden herättäminen osoittaa, että Jumalan valtakunta voittaa myös kuoleman. Tu-
hansien ruokkiminen pienellä leipä- ja kalamäärällä todistaa, että hänen voimansa vaikut-
taa raviten ihmisiä keskellä köyhyyttä, jossa nyt itsekäs nälkä turmelee kaiken rikkauden.
Herran kävely vetten päällä merkitsee, että saavutettavissamme on eräs meille nyt vielä
tuntematon voima luonnon yli ja että se voima voidaan saavuttaa uskon kautta. Ja samoin
kaikki muutkin. Tässä yhteydessä ei kysymyksellä kaikkien näiden kertomusten ”histori-
allisuudesta” ole mitään niin ratkaisevaa merkitystä. Sillä jos siellä täällä olisikin syntynyt
”legendoja”, olisivat ne kuitenkin tunnusmerkkejä ja säteilyä Jeesuksessa ilmenneestä uu-
desta todellisuudesta.

Jeesus on itsekin uusi luomus – eräs ihme.

9. Pohdintaa

Blumhardtit ovat olleet innoittamassa ja opastamassa muiden vaikuttajateologiien lisäksi myös Dietrich Bonhoefferia. Tehdessäni tätä matkaa olen saanut myös hyvä kutsun perehtyä Bonhoefferin ajatuksiin ja saatan jakaa Vernard Ellerin selvityksen, jonka mukaan Blumhardtien ja Bonhoefferin välillä on vallinnut hengenyhteys. Niinpä rohkenen suorittaa pohdintani mukaillen vahvasti Bonhoefferia ja Blumhardteja toisiinsa yhdistävien ajatusten valossa. Kuolinvuoteellaan poika-Blumhardtilta kysyttiin, kuinka hän tahtoi, että hänen arvokasta työtään tultaisiin jatkamaan Bad Bollissa, ja kenet olisi nimitettävä hänen seuraajaksen. Maailman pahuuteen väsynyt Blumhardt kehotti silloin jokaista seuraamaan Jeesusta Kristusta, eikä häntä. Hän lisäsi, ettei Bad Bollillakaan ole mitään erityistä merkitystä verrattuna mihin muuhun paikkaan tahansa. Tärkeintä on ihminen itse ja Kristuksen kirkastaminen ihmisessä. Se ei riipu mistään paikasta tai opettajasta, sillä Hän on kaikkialla ja koko ajan. Tahtoisin kuitenkin nähdä Dietrich Bonhoefferin ajatukset siinä määrin Blumhardtien kanssa yhteneväisiksi, huomioiden hänen oman aikansa ja ankarat kokemuksensa, että hän hyvinkin olisi saattanut opettaa ja kirjoittaa joko tämän tiedostaen tai tätä tiedostamatta Blumhardtien perinnön vaalijana.

Näin Bonhoeffer mietti elämän perimmäisiä kysymyksiä ja ihmisen ikuista alttiutta pahuuden pauloihin taipumiseen:

Velvollisuus järjestelmää kohtaan perustuu vapaaseen luottamukseen, tottelevaisuuden traditioon, jonka mukaan tehdään, mitä käsketään. Vastuuta on, että tehdään se, mikä on oikein, vaikka se olisikin vastoin käskyä ja käytäntöjä. Vain vapaa vastuullisuus voi peitota pahan vallan. Ihmisen vapaata luottamusta voidaan käyttää hyväksi käskemällä hänelle velvollisuuksia valtajärjestelmää kohtaan. Ihminen on luonteeltaan taipuvainen tottelemaan, mitä valta käskää hänen tehdä ja hän taipuu tekemään velvollisuutensa. Velvollisuudentuntoisuutensa vuoksi ihminen on valmis täyttämään velvollisuutensa vielä saatanaakin kohtaan. Velvollisuudentunnossa tehdyt kompromissit johtavat kuitenkin vain pahasta entistä pahempaan, murhenäytelmään, joka jatkuu ja jatkuu, koska kukaan ei tunnusta kadottaneensa näytelmän käsikirjoitusta. Paetessaan julkista kannanottoa, yksi ja toinen pääsee livahtamaan yksityisen hyveellisyyden vapaakaupunkiin, mutta sinne päästäkseen hänen on suljettava silmänsä ja suunsa ympärillä olevalta vääryydeltä. Vain itsepetoksen hinnalla hän voi pitää itsensä puhtaana ja varjeltua ryvettymiseltä, mutta ei sittenkään ole olemassa sellaista paikkaa, missä hän saisi rauhaan siltä, mitä hän on jättänyt tekemättä. Ja tästä tietoisena hänen kuorensa paksunee ja pakomatka jatkuu; pahimmassa tapauksessa hänestä kehittyy keskuuteemme jälleen yksi ulkokullattu fariseus.

Paha on vallalla valkeissa vaatteissa: tekoina, joita pidetään hyvinä ja välttämättöminä; sosiaalisen vanhurskautena, jonkinlaisena yhteisöviisautena, joka alistaa ihmisiä valtansa alle ja

viekoittelee esiin heidän tyhmyytensä, joka ei ole pahuutta, vaan tyhmyyttä. Se ilmenee palvelualltiina velvollisuutena pahan valtaa – periaatteiden piirittämää järjestelmää – kohtaan.⁶⁸

Nyky aika ei todellakaan ole mikään siunauksellinen saareke, jossa voisimme kokea kaikkien aikojen ylevintä ihmisyyden onnea. Kristitylle tämä itsekkyyden ja ahneuden pönkittäjä kulissi on paras todistus vääryyden ja pahuuden läheisyydestä.

Kaikkein järkyttävintä, kaikkein toivottominta taistelua on kaiken siveellisen fanatismiin haaksirikkoon päätyvä ottelu. Omantuntonsa pakottamina hyvät ihmiset hyökkäävät paha vastaan kuin Don Quijotet, ja puskevat kiusattuina härkinä päin vallanpitäjän kohotamaa punaista vaatetta.⁶⁹ Hyvä ihminen puolustautuu yksin koko järjestelmää vastaan vaatiessaan pakollisten ratkaisujen tekemistä. Turhaa kaikki! Lopulta hyvät väsyvät, turhautuvat, lankeavat epäoleellisuuksiin ja antautuvat pettymyksiensä musertamina ikuisen katkeruuteen. Kaikki valkeat vaatteet (houkutukset, periaatteet, käytännöt, julma oikeudenmukaisuus) repivät omantunnon hajalle. Omastatunnosta tulee tuskaisa ja epävarma, kunnes ihminen tyytyy suojaamaan omantuntonsa – pettää omantuntonsa ja joutuu epätoivoon.

Vain se voi kestää, joka on valmis uhraamaan järkensä, periaatteensa, vapautensa ja vieläpä omantuntonsa uskonsa vuoksi Jumalaan; kuuliaisena ja vastuuntuntoisena – omien tekojensa kautta. Elämä ei pyri olemaan muuta kuin vastaus Jumalan kysymykseen ja kutsuun. Mutta missä ovat nyt vastuulliset kansalaiset ja missä on Jumalan valtakunnan asiaa edistävä kansalaisrohkeus tässä ajassa?

Tietääkö ihminen, minkä hyväksi hän luopuu, jos luopuu? Onko taho hyvä vaiko paha? Tekemätön luopuu aina pahan hyväksi, koska hän suoja omantuntonsa ja samalla pettää sen.

Tekemättömyys aiheuttaa levottomuutta, joka syntyy siitä vastuullisesta käsityksestä, omantunnon äänestä, jonka mukaan olisi pitänyt tehdä ja toimia, eikä jättää tekemättä ja toimimatta. Vain vastuunalainen ihminen voi kestää, hän, jonka teot ovat sidotut Jumalan tahtoon ja kutsuun.⁷⁰

Mitä me tarvitsemme nyt? Yksinkertaisia ihmisiä, joilla on optimistisia ajatuksia tulevaisuutta kohtaan. Emme tarvitse neroja, emmekä kyynikkoja, emme ovelia taktikkoja ja ihmisten halveksijoita. Vapaa luottamus ja tottelevaisuus johtavat sinisilmäisyyteen, josta on lyhyt matka sokeuteen. Vapauden käyttäminen omasta tahdosta vapautumiseen koko-

---

⁶⁸ Bonhoeffer, 11-12,

⁶⁹ Bonhoeffer, 14.

⁷⁰ Bonhoeffer, 12.

naisuuden palvelemiseksi on turmiollista, koska tahto luovutetaan vallalle ja siten alistutaan vallan ohjaukseen. Kuka sanoo, mikä valta on oikeaa ja hyvää, ja mikä väärää ja paha? Ihmisen tahtoa voidaan käyttää hyväksi pahan asialle. Filosofin **Hans-Georg Gadamer** (1900-2002) on kirjoittanut:

Kun oivallamme, että oman aikamme liikkeellepanevat historialliset ja yhteiskunnalliset mahdit ehdollistavat kaikkea tietoa, ei uskomme tietoon heikkene vain teoriassa. Myös tosiasiallisesti tietomme osoittautuu suojattomaksi aikakautemme tahtoa muokkaavien mahtien edessä. Nämä valjastavat hengentieteet palvelukseensa ja arvioivat niitä vain niiden yhteiskunnallisen, poliittisen, uskonnollisen tai ties minkä arvon perusteella. Näin ne vahvistavat vallan vaikutusta henkeen. Hengentieteet ovat paljon alttiimpia hirmuvallalle kuin luonnontieteet, sillä niillä ei ole mittapuuta, jolla erottaa aito ja oikea tarkoitushakuisesti piilotellusta ja luulotellusta luonnontieteellisen ihailtavalta varmuudella. Siksi hengentieteet tutkimuksen eetokseen kytkevä, perimmäinen yhdysside on vaarassa.⁷¹

Siviilirohkeus voi kasvaa vain vapaan ihmisen vapaasta vastuuntunnosta. Vapaa vastuu tarkoittaa heittäytymistä sellaisen Jumalan käsien varaan, joka vaatiessaan vastuunalaisen teon vapaata uskallusta ja toteuttamista myös antaa siinä epäonnistujille lohdun ja armon.

Menestys ei pyhitä pahaan tekoa. On kyseenalaista, kumpi on vastuullisempaa: nykyisin vallalla olevan järjestelmän vastustaminen vai sen vallan alle alistuminen ja palvelukseen antautuminen. Menestyksen eettistä merkitystä ei saa jättää pois laskuista, menestyksen eettinen ongelma on kohdattava. Kriittisessä tarkastelussa tosiasiat on hyväksyttävä.

Olemme osaltamme vastuussa tulevasta historiasta, jokaisella on vastuu historiankulusta

Vastuullinen kysymys ei koske yksittäistä sankaruutta tai mainetekoja vaan se kuuluu: kuinka seuraava sukupolvi elää meidän tekemien päätösten jälkeen. Tämä on meidän historiallinen vastuamme. Periaatteet antavat helpoimman ratkaisun vastuusta vetäytymiseen ja mahdollisuuden konkreettisen ratkaisun tekemisen sijaan pakenemiseen. Seuraava sukupolvi kuitenkin muistaa ja joutuu kokemaan, kumman vaihtoehdon, vastuuntuntoisuuden vai velvollisuudenperiaatteiden, mukaisesti me toimimme.⁷²

Pahuutta vastaan voimme varautua ja taistella, mutta tyhmyydeltä emme voi suojautua. Tyhmä ei usko tosiasioita, vaan on jopa aggressiivisen kriittinen kritiikkiä ja ennen kaikkea kritisoijaa kohtaan. Tyhmä tulee vaaralliseksi, kun hän alkaa olla itseensä tyytyväi-

---

⁷¹ Gadamer, 3.

⁷² Bonhoeffer, .

nen. Tyhmyys ei ole luonteeltaan älyllistä vajavuutta, vaan inhimillistä vajavuutta. Tietyissä tilanteissa ihmiset tehdään tyhmiksi tai ihmiset alistuvat tyhmiksi. Tyhmyys ei ole niinkään psykologinen kuin sosiologinen ongelma. Tyhmyys tarttuu ja leviää hysteriaksi. Kaikki valta sokeuttaa (tekee tyhmiksi) suuren joukon ihmisiä. Tyhmä ei ole koskaan itsenäinen, vaan palvelee jotain valtaa luopumalla itsestään ja olemalla jokin muu kuin mitä on. Tyhmä kykenee pahaan, mutta on kyvytön huomaamaan sen pahaksi. Tyhmyydestä eroon pääseminen on hankalaa, opettelemalla ei voiteta tyhmyyttä. Ainoastaan vapauttavan teon kautta tyhmyydestä voi selvitä voittajana. Paha osoittautuu lopulta tyhmäksi ja epätarkoituksenmukaiseksi. Ihmisessä on sisäinen moraalilaki – sen syrjäyttäminen on pahuuden palvelemista. Tosiasioiden runsaudessa viisas havaitsee rajat, joiden sisällä moraalilaki on voimassa; rajojen ylittäminen on väärin, ja vaikka emme voikaan olla aika ajoin ja tilapäisesti ylittämättä rajoja, on meidän kuitenkin ymmärrettävä loikkamme rikkomukseksi omaatuntoamme ja ihmisyyden moraalilakia vastaan ja siksi palaamme takaisin rajojen sisäpuolelle ja kadumme rikkomustamme. Tästä on kysymys: kuinka rajojen rikkomiseen suhtaudutaan? Pysymmekö koko ajan tietoisina siitä, että se on väärin, jolloin ihmisyytemme säilyy – vai olemmeko perustamassa jotain valtausta rajojen ulkopuolelle, jolloin ihmisyytemme tulee murskautumaan ja myös järjestelmä tulee murskautumaan. Tämä on maailman laki.

Tämä epäluottamuksen saastuttama ilmapiiri hukuttaa meidät. Siellä, missä onnistumme voittamaan epäluottamuksen, siellä syntyy luottamus. Elämässä kaikkein tuomittavinta on epäluulojen kylväminen. Luottamus on suuri lahja, joka syntyy epäluottamuksen tumasta taustasta. Järjestys merkitsee ihmisten välisten välimatkojen kunnioittamista. Toisella ei ole oikeutta tunkeutua toisen tilaan, olipa kyse fyysisestä tai psyykkisestä tilasta.

Paraikaa on syntymässä uusi alhaisto ja uusi aateli, joiden koostumus ei perustu mihinkään tunnettuihin ihmisten välisiin eroavaisuuksiin, eikä eri ihmisryhmien välisiin eroihin. Ihminen etsiytyy joko omantuntonsa mukaisesti tai omantuntonsa vastaisesti uuteen ihmisluokkaan, alhaistoon tai aatelistoon. Toista nimittää moraalilain rajojen noudattaminen, toista niiden rikkominen.

Kristuksen sydämen avaruus tarkoittaa meissä sitä, että hetken koittaessa olemme – Kristuksen vapahtavasta kärsimyksestä kaikkia kärsiviä kohtaan – valmiita toimimaan vastuuntuntoisesti, olemme ilman pelkoa vapaita kohtaamaan vaaran ja seuraukset, jotka tekoomme sisältyvät. Toimeton odottelu ei edusta kristillistä elämänasennetta.

Jumala tarvitsee hyviä työmiehiä, ja antaa heille hädän tullen tarvittavan voiman ja tuen, mutta ei anna sitä etukäteen, jottemme luottaisi itseemme, vaan yksin Jumalaan. Virheemmekään eivät ole turhia, eikä niitä voi, eikä tarvitse välttää. Jumala antaa meille myös lohdun ja armon.

Jumala ei ole mikään ajaton kohtalo, vaan elää täällä koko ajan kanssamme.⁷³

Ihmiset viisastuvat vasta kovista kokemuksista: me emme varaudu kaikkeen, me olemme tunteettomia toisten kärsimyksille ja meidän myötäkärsimyksemme vahvistuu vasta kun pelko itseämme uhkaavasta onnettomuudesta kasvaa tarpeeksi suureksi. Ihmisellä ei ole halua puuttua kohtalon rattaiden pyörimiseen, emme tahdo olla vastuussa vääryyksistä ja kärsimyksistä. Tästä puuttuu sydämen avaruus. Kristus väisti kärsimystä, kunnes sen aika oli tullut ja kantoi sitten vapaasti vastaan panematta kaikkien ihmisten kärsimyksen omana kärsimyksenään.

Vastuamme tulevaisuudesta ilmenee tämän päiväisissä teoissamme – ei huomiosissa. Jos huomenna tulisi maailmanloppu, olisi tänään istutettava omenapuu.

Optimismi on elämänvoima, joka kumpuaa toivosta – vain toivo voi kantaa yli vastoinkäymisten. Tulevaisuutta ei koskaan saa antaa vastustajien käsiin, vaan se on pidettävä itsellä kaikissa tilanteissa.

On toimittava tänään ja lakattava huolehtimasta huomiosesta, kuten siitä, mitä reaktioita tämän päivän ratkaisut tuovatkaan tullessaan, jos ratkaisut ovat moraalilain mukaisesti oikeita (tähdäten lasten tulevaisuuteen, eikä omaan hyötyyn), ja perustuvat vapaaseen vastuuntuntoisuuteen.

Olemme oppineet vääristelyn ja monimerkityksellisen puhumisen taidon. Kokemuksemme ja pettymyksemme ovat tehneet meistä epäluuloisia toisia ihmisiä kohtaan. Olemme toisillemme totuuskia velkaa. Tarvitsemme suoruuutta, avoimuutta ja yksinkertaisuutta; emme tarvitse enempää neroja, kyynikkoja, ihmisten halveksijoita, emmekä ovelia taktikkoja. Meidän tulee olla säälimättömän rehellisiä itseämme kohtaan, kun arvioimme moraalilakiamme koettelevaa rajaliikennettämme.

Getsemanen tuska tarkoittaa, että ihminen kutsutaan myötäkärsimään Jumalan kärsimystä jumalattomassa maailmassa. Maailmallisessa (maanpäällisessä) elämässä osallistutaan Jumalan kärsimykseen. Kristittyinä eläminen merkitsee ihmisensä olemista. Kristus luo meistä ihmisen, eikä mitään erityistä ihmisrotua tai -tyyppejä. Usko on osanottoa Jumalan kärsimyk-

---

⁷³ Bonhoeffer, 21.

siin Kristuksessa. Getsemanen kokemus koettelee ihmisen kykyä luopua kaikesta kärsiäkseen yhdessä Jeesuksen kanssa. Tätä kykyä ei meissä ole ennen kuin olemme luopuneet vapaasta tahdostamme Jumalan tahdon hyväksi ja mukaisiksi. Usko ei ole osittaista, kuten joku uskonnollinen suoritus, vaan usko on ”elämän suoritus”. Jeesus ei kutsu meitä mihinkään uskontoon, vaan elämään.⁷⁴

Elämän täydellinen tämänpuoleisuus voi tulla todeksi vasta, kun on lakannut tekemästä itsestään jotakin ja kun on lakannut pyrkimästä miksikään ja mihinkään. Elämässä on vain kysymyksiä, menestyksiä, pettymyksiä, tappioita, kokemuksia ja neuvottomuutta. Siinä on elämän kaikki rikkaus. Ja kaikesta muusta paitsi Jumalan tahdosta ja työstä Jumalan työväliseen luovuttuaan ihminen voi valvoa kristuksen kanssa Getsemanessa.⁷⁵

Tämänpuoleisuus on kurinalaista elämää, jossa ollaan kasvokkain kuoleman ja ylösnousemuksen kanssa. Pakenevissa ajatuksissa ei ole vapautta. Vapaus on vain teoissa. On uskallettava tehdä sit, mikä on oikein, eikä sitä mikä miellyttää eniten. Ei pidä häilyä mahdollisessa tulevassa, vaan on kohdattava todellisuus tässä ja nyt.

Oikeus on aina vahvemman kädessä. Jumalan käsi on kaikista vahvin. Vasta sitten, kun emme vaadi mitään, voimme sanoa, ettei meiltä puutu mitään – ja silloin kaikki tulee mahdolliseksi.

---

⁷⁴ Bonhoeffer, 204.

⁷⁵ Bonhoeffer, 199.

10. Lopuksi

Uskoni Jumalaan on yhtä vahva ja varma kuin, että totuus on Jumalan vaikuttavaa voimaa. Matka Blumhardtin kanssa on ollut riemastuttavan raskas, pakottavan vapaa ja kivuliaan kärsimyksen kirkastama. Vastakohtaisuudet todistavat pahan ja hyvän ja väärän ja oikean olemassaolosta. Teemme virheen siinä, kun tahdomme määrittää vastakohtaisuuksia suhteessa aikaan, emmekä itseemme nyt, kun olemme. Ajalla ei ole vastakohtaa, koska aika on vain yksisuuntainen sopimus historiasta, joka on tarkoituksenmukaista valhetta. Aika on aina pahan puolella, pahalla ei ole muuta kuin menneisyyttä. Me tunnemme pahan, tunnemme siitä mitä olemme vain *itseemme*, emmekä siksi saavuta hetkeä, *minäämme*, oikeassa suhteessa totuuteen. Mihin sitten pystymme, muuhun kuin jatkamaan historiaamme, ellemme uskalla nousta ja huutaa, aivan kuten isä-Blumhardt kauan sitten ahdistavan epätoivonsa keskellä siellä Dittuksen paholaisvallanalaisessa talossa:

*”Me olemme jo nähneet, mitä paholainen voi tehdä,
anna meidän nyt nähdä, mitä Jeesus voi tehdä!”*

Ihmisen hyvä on uskallusta itsen ja rohkeutta paluuseen pidemmälle, pienemmäksi – takaisin *minään*, enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Ajatus voi pysäyttää, mutta yksikään ajatus ei johda takaisin *minään* – siihen tarvitaan se määrittämättömän pituinen ajattelumattomuus ja määrittämättömän laatuinen vapaus ajattelemisen orjuudesta. Sen aikana ei ole mitään, ei aikaakaan, ja juuri tuo ei-mitään on kutsu jollekin pyhälle, joka on kaikki paitsi historia.

Kierkegaardin mukaan kristinuskon avainsisältö tiivistyy paradoksiin, jonka mukaan ikuinen on tullut historialliseksi. Hänen mukaansa ikuisuuden ja ajallisuuden kategoriat ovat keskenään sovittamattomasti ristiriidassa keskenään. Jeesuksen ihmiseksi tuleminen on maailmanhistoriallisen eksistenssidraaman ehdoton nollahetki, jonka säteilyvaikutukset ulottuvat kaikkialle. Se ”hetki”, jolloin jumaluus leikkaantui olevaiseksi ajassa, on ratkaiseva viitepiste. Jumalan ihmiseksi tuleminen ”hetkessä” paradoksi ilmenee tiivistetyimmillään. Kristinuskko puristuu asenteeksi, joka kohdistuu tähän hetkeen ja tähän paradoksiin. Tätä kristinuskon peruuttamatonta paradoksaalisuutta Kierkegaard moukaro i aina ahdistavuuteen asti: *”Meidän on hyväksyttävä paradoksi, meidän on hyväksyttävä*

absurdi – meidän on hyväksyttävä tuo syvimmän uskon aines, joka ylittää käsityskykymme.” Sillä lopultakin tämä kristinuskon paradoksaalinen sydän vain kirkastaa uskon uskona. Vielä voimakkaammin: vasta tämän perimmäisen paradoksin edessä iskeydyn vasten autenttista olemassaoloani, vasta tämän absurditeetin voittamana kohtaan oman syvimmän subjektiivisuuteni – hypyn ja päätöksen välttämättömyyden, jotka minun on suoritettava itse. Ihmisyyden syvin salaisuus on absurdissa.⁷⁶

Totuus on täynnä kaikkea hetkessä; ja minä ihminen, olen vailla ei-mitään tästä maailmasta. Hetken *ei-mitään* on arvokkaampi kuin elämässä kaikki. Elämän merkitys on meille annettu kuva, joka ei ole meidän itse itsestämme luoma kuva, johon olemme langenneet ja luottaneet. Merkityksemme on *ei-mitään* -hetkessä. On vain valvottava, kuten Blumhardt opasti, nyt ja tässä, jatkuvassa liikkeessä odottamassa, että maailma menisi ja totuus tulisi todellisuudeksi Jumalan valtakunnassa nyt.

Kohtaavan ja kaikista muotovaatimuksista vapaan sielunhoidon tarve kasvaa koko ajan ihmisen välineellistyessä itsensä ulottumattomiin. Ihminen tarvitsee apua, eikä opetusta avun hankkimiseen. Kuka ties ihmisen perikatoon johtava kehitys on surullista, mutta ilmeisen vääjäämätöntä. Voidakseen tuottaa uutta hedelmää ihmisen on rikkoonnuttava kuin siemenen. Juurtumisemme ja kasvamisemme maaperä on sentään vielä meidän itsemme valittavissa. Emme voi mitään sille, että ihminen taantuu yhä typerämmäksi ulkoistaessaan koneiden suoritettavaksi työnsä tekemisen, rationaalisen ajattelemisensa vaivan, luovuutensa vimman ja jokapäiväisen todellisuutensa – hyläten yksi kerrallaan kaikki ihmisyytensä perustavimmat ominaisuudet. Ihmisen tahto on vahva, mutta mieli on heikko ja jatkuvasti altis harhaisille houkutuksille. Mieli ja tahto tekevät ihmisestä kovan kuoren. On väärin puhua tahdosta silloin, kun sillä tarkoitetaan itsekuria ja päinvastoin. Tahto perustuu ajatuksiin ja ajatukset historiaan, joka on valhetta; itsekuri perustuu uskoon, vapauteen ja *nyt-hetken* hallitsemiseen – toisin sanoen rakkauteen. Ei ole olemassa tahdonalaista rakkautta, vain itsekuri mahdollistaa rakkauden ilman tahtoa. Tahdosta voi puhua silloin, kun puhutaan historiasta tai tulevaisuudesta – tai kun tahdotaan kuvata mielenmukaista pyrkimystä haalia itselle jotain lisää ja enemmän tai kiihkoa tulla joksikin toiseksi, enemmän kuin on.

---

⁷⁶ Saarinen, 318-319.

Tieteentekeminen ei koskaan voi olla vapaata. Tiede ei ole vapaata. Tiedettä tehdessään ihminen ei kykene vapauteen – hänellä ei ole varaa, eikä lupaa häkin ulkopuolisiin seikkailuihin – on siis tutkittava kiiltäviksi hioutuneita kaltereita, on tehtävä samaa, mitä muutkin ovat tehneet ja tekevät koko ajan. Tieteen olisi opetettava ihmistä vapautumaan vankilastaan eli olemaan ajattelematta, mutta sehän tietenkin on täysin mahdotonta, sillä kaikki tieteethän tukeutuvat ajattelemiseen. Näin ollen, onko tieteen tehtävä alkuunkaan opettaa ihmistä itsensä ja toisensa ajattelemattoman vapaaseen kohtaamiseen, vai onko kohtaamisentehtäväkin jo konseptoitu ja ulkoistettu ihmiseltä konsulleille ja edelleen verkkopalveluksi? Opettaako tiede hetkestä jossa on totuus, ja ihmisestä, joka on totuuteen – *minäänsä* ja hetkeen – suhteessa? Ei, ei. Ei se ole tieteen tehtävissä, ei edes tutkittavissa. Tieteen tehtävä on ennemminkin sulkea pois selityksiä kuin kehittää niitä lisää. Ja näin kuuluukin olla meidän maailmassamme, sillä vain tällä tavoin ihmisen totuussuhteen rakentumiselle jää vapaata tilaa tieteen tiukkojen rajojen ulkopuolella; ilman tieteen tekemisen säilyttämää todistamisen taakkaa ja ilman metodologisia vaatimuksia.

Tulevaisuuden todellisuus on kuin tsunami, jota edeltää valtameren vetäytymisen aiheuttama petollinen nykyisyydenharha kaiken hallinnasta. Totuus puhalttaa pasuunoihin viimeistä varoitusta. Se kehottaa meitä kääntymään, käskee luopumaan liioista kantamuksista, sidoksista ja riippuvuuksista, ja kutsuu meitä vetäytymään ylemmäksi vuorille – turvaan ennen tulevaisuuden todellisuutta.

Valtapolitiittisesti latautunut ja jännittynyt tilanne eri puolella maailmaa ja myös aivan omilla lähialueillamme on koko ajan kiristymässä. Kämmennäyttöjemme kautta mielettömät tapahtumat kaikkine yksityiskohtaisine kauheuksineen tulevat silmillemme reaaliajassa. Tajunta ottaa vastaan, mitä sille syötetään. Massiivinen mainosten värittävä uutistarjonta kuitenkin turruttaa meidät suurin piirtein tsunamia edeltävän kaltaiseen harhaan. Siitäkin huolimatta syvällä sisimmissämme tämä maailmanmedian muovaama aika synnyttää joissakin meissä aivan oikeutettua levottomuutta ja tervettä epävarmuutta. Se on tosi tunne, joka on syytäkin ottaa vakavasti, mutta jota ei voi jakaa toisille. Blumhardtien opetuksille on yhä edelleen tilausta. On oltava enemmän hiljaa, useammin yksin ja on oltava entistä vähemmän. On kutistuttava pienemmäksi kuin turhuuksista tyhjäty todellisuus. On annettava ja luovuttava, kunnes ajatukset vapautuvat, kunnes merkitykset lakkaavat, ja kunnes aikakin katoaa vaikuttamasta suhteisiin.

Totuutta voi tavoitella, mutta ei tavoittaa koskaan ennen kuolemaa. Samoin voi tavoitella itsen perimmäistä olemusta ja sen jälkeen nykyhetkeäkin. Totuuden tavoittelemisen kykyä toteen: uskoa, itsekuria ja armahtavaisuutta. Jokainen valinta on uskon teko. Jokainen sana ja ele, jokainen päännyökkäys tai pään pois kääntäminen, äänen pidättäminen tai sen korottaminen ja kaikenlainen vetäytyminen tai huomionhakuisuus – kaikki uskonteot ovat uskoa ilmentäviä valintoja, jotka joko edistävät tai ehkäisevät matkaa kohti minuuden harmoniaa hetkessä – iankaikkisuudessa.

Iankaikkisuus on ainaoleva nyt-hetki. Se ei voi olla aikasidonnainen käsite; siinä tapauksessahan se olisi ymmärrettävä rajoittuneeksi ja siten kumoaisi itse itsensä. Kaikki määriteltävä on jollain lailla suhteessa aikaan, mutta iankaikkisuus on suhteessa vain hetkeen, jota on mahdotonta tavoittaa ja myöskään määrittää. Iankaikkisuus ei ala, eikä se lopu – se on. Iankaikkisessa elämässä on kyse minuuden mysteerin ratkaisemisesta ja hetken tavoittamisesta. Iankaikkisesti – nyt. Samoin rajaton tuonpuoleinen on yhtä totta kuin rajallinen tämänpuoleinen – ellei tämänpuoleista olisi rajallisena, ei olisi tuonpuoleistakaan rajoittamattomana. Ei olisi entistä, ei nykyisyyttä, eikä tulevaisuutta – ei olisi mitään – ilman iankaikkisuutta!

Jeesus sanoi rikkaalle miehelle, joka tahtoi Jeesuksen seuraa, mutta oli yhä kiinni maailmallisessa omaisuudessaan:

”Mene ja myy kaikki ja seuraa minua!”

Mark. 10:21, Luuk. 18:22

Seuraaminen kiinnittää viimeiseksi huomiomme. Mitä se tarkoittaa, mitä seuraamisella tarkoitetaan? Mitä seurataan? Tietenkin sitä, joka kulkee edellä – hetkessä, jota emme tavoita – iankaikkisuudessa. Seuraaja kulkee seurattavan perässä, jäljessä – mutta samaa matkaa: tie, totuus ja elämä. Jumalan kuva on *minä* ilman mitään, minkä olen itse luonut. Jumalan kuva minussa on maailmasta luopunut *minä*. Ja edelleen: Jumalan valtakunta – *minä*, hetki ja totuus.

*”Nyt minä tulen sinun luoksesi.
Puhun tämän, kun vielä olen maailmassa,
jotta minun iloni täyttäisi heidät.
Minä olen ilmoittanut heille sanasi,
ja he ovat saaneet osakseen maailman vihan,
koska eivät kuulu maailmaan,
niin kuin en minäkään kuulu.*

*En kuitenkaan pyydä, että ottaisit
heidät pois maailmasta,
vaan että varjelisit heidät pahalta.
He eivät kuulu maailmaan,
niin kuin en minäkään kuulu.
Pyhitä heidät totuudellasi.
Sinun sanasi on totuus.
Niin kuin sinä lähetit minut maailmaan,
niin olen minäkin lähettänyt heidät.
Minä pyhitän itseni uhriksi heidän tähtensä,
että heistäkin tulisi totuuden pyhittämiä.”*
Joh. 17:13-19

Jeesus on maailmanhistorian kiistellyin hahmo. Jakolinjat tuhansien eri käsitysten välillä ovat hyvin jyrkät ja ehdottomat. Mikään niistä ei kuitenkaan ole täydellinen, kuten emme mekään ole, sillä jos niin olisi, viha lakkaisi ja totuus paljastuisi meidänkin kauttamme. Hylätessämme totuuden tavoittelemisen, hylkäämme samalla uskomme Jumalan suunnitelmaan. Jeesus ei ollut sattuma, mutta ei myöskään ollut tarkoitus, että hänen opetusensa olisi heti tai oikein ymmärretty. Ihmisen on omasta vapaasta tahdostaan tehtävä matka tiedon ääreen. Jeesus meille siitä opettaa, – tiestä, totuudesta ja elämästä – mutta me emme ole häntä ymmärtäneet. Mietimme ja samalla epäilemme; miksi hänen tähtensä on sodittu ja tapettu, miksi hänen jälkeensä on aiheutunut niin paljon pahaa, vaikka hän hän tahtoi meille pelkkää hyvää?

Jeesuksesta totuuden ymmärtääksemme meidän on luovuttava Jeesuksen historiasta. Historia vääristää totuuden aina. Jeesus on ymmärrettävä tässä hetkessä eläväksi ja koko ajan läsnäolevaksi. Muutoin emme voi mitään ymmärtää, muuten kuin aina väärin. Ymmärrämme väärin ja kiirehdimme julistamaan ymmärrystämme eteenpäin. Oletamme palvelevamme Herraa, mutta palvelemme vain harhaanjohdettua historiaa. Olemme luoneet Jeesuksesta historiallisen harhan ja se juuri on historiallinen virheemme. On niin ihmeellistä se, että vaikka hän kosketuksellaan parantaa sairaita, kävelee vetten päällä ja kätkeytyy ilmaan, emme sittenkään tahdo uskoa, mitä hän meille opettaa, sillä lävitsemme nähdessään hänen katseensa sattuu ja tekee meissä kipeää, emmekä tahdo kipua itseemme. Kiellämme kärsimyksen vapaan tahtomme voimalla – lankeamme joka päivä samaan ansaan ja itkemme osaamme käsittämättä miksi kärsimme.

11.Lähteet ja kirjallisuus

11.1. Lähde

Ragaz, Leonhard

1928 Valtakunnan Evankeliumi; Johann Christoph Blumhardtin ja Christoph Friedrich Blumhardtin julistuksessa ja elämäntyössä. Suomentanut Sigfrid Sirenus. Helsinki: WSOY.

11.2. Kirjallisuus

Arnkil, Rolf & Sirenus, Sigfrid & Eskola, Pentti.

1963 Perimmäisten Kysymysten Äärellä – Kirjeenvaihtoa ja kirjoitelmia sairaskammion hiljaisuudesta, 10.painos. Helsinki: WSOY.

Barth, Karl

2006 On Religion – The Revelation of God as the Sublimation of Religion. British Library Cataloguing-in-Publication Data. T&T Clark. Englanti.

Barth, Karl

1959 God, Grace and Gospel. Scottish Journal of Theology Occasional Papers; no.8. Oliver and Boyd. Englanti.

Blumhardt, Johann Christoph

1931 Valtakunnan Rukous. Suomentanut Niilo Kotilainen. Helsinki: WSOY.

Boenhoeffer, Dietrich (toim. Eberhard Bethge).

1991 Kirjeitä Vankilasta 1943-1944. Suomentanut Kai Selin ja Erkki Niinivaara. Porvoo: Kirjaneliö.

Collins Winn, Christian T. (Tekijän suomentama)

2013 Artikkel: Groaning for the Kingdom of God: Spiritually, social justice, and the Witness of the Blumhardts. Journal of Spritual Formation & Soul Care 2013, Vol. 6, No.1, 56-75. Copyright 2013 by Institute for Spiritual Formation. Biola University, 1939-7909. Bethel University (St.Paul, MN)

Eller, Vernard

1980 Thy Kingdom Come – A Blumhardt Reader. Grand Rapids, Michigan, U.S.A.: William B. Eerdmans Publishing Company

- Gadamer, Hans-Georg
2004 Hermeneutiikka; Ymmärtäminen tieteissä ja filosofiassa. Valikoitu ja suomennanut Ismo Nikander. Tampere: Vastapaino.
- Kierkegaard, Sören
1993 (1846) Päätävä Epätieteellinen Jälkikirjoitus Filosofian Muruihin (Mimis-pateettis-dialektinen kehitelmä, eksistentiaalinen kirjoitelma). Suomentanut Torsti Lehtinen. Helsinki: WSOY.
- Kotilainen, Paavo
1938 Blumhardtien Ajatuksia Jumalan Valtakunnasta. Kuopio. Väitöskirja.
- Saarinen, Esa
1985 Länsimaisen filosofian Historia Huipulta Huipulle Sokrateesta Marxiin. Helsinki: WSOY.
- Stinissen, Wllfred
2014 Tänään on Jumalan Päivä. Helsinki: Kirjapaja.
- Tarkka, Topi
1966 Myös Maan Päällä. Helsinki: WSOY.
- Wikström, Owe
2002 Läsnaolon taito; Johdatus kiireettömään elämään. Helsinki: Kirjapaja.